

Sendikalarda yuvalanan Truva atları, çıkış olanağı olabilecek grev kararlarını boşa çıkardı...

İşçi sınıfı taban örgütlülüğüne dayalı militan mücadeleye hazırlanmalıdır!

Abdullah Gül'ün Kürt illeri gezisi üzerine...

**Inkar ve imha devletinin milli
siyasetidir!..**

DiSK Tekstil Genel Kurulu'nun ardından...

DiSK yeniden "Budak"lanıyor!

**Liberal sol için bir pusula ya da
islami demokratik faşizmin işçi
sınıfı ile imtihanı / III**

Yüksel Akkaya

**Tersane havzasında
mücadelenin ve örgütlenmenin
imkanları üzerine notlar**

*Sanatı bir eylem aracı olarak gören büyük ozanı
ölümünün 22. yılında saygıyla anıyoruz...*

Ruhi Su: Ezilenlerin gür sesi

www.kizilbayrak.net

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfı taban örgütlülüğüne dayalı militan mücadeleye hazırlanmalıdır!... 3	Abdullah Gül'ün Kürt illeri gezisi üzerine..... 4
Kürt halkına yönelik saldırılar yoğunlaşıyor..... 5	TÜSİAD hükümete "saldırıları derinleştirin" diyor! 6
12 Eylül askeri faşist darbesi eylemlerle protesto edildi... 7	İlerici-devrimci sendika ve kurumlardan tersane işçilerine destek çağrısı 8
Tersane işçileri GİSBİR'e yürüdü..... 9	İş cinayetlerine karşı tek seçenek mücadele! 10
DİSK Tekstil Merkez Genel Kurulu'nun ardından..... 11	Petrol-İş Genel Kurulu..... 12
İşçi-emekçi hareketinden..... 13-14	Liberal sol için bir pusula ya da islami demokratik faşizmin işçi sınıfı ile imtihanı/III 15
Tersane havzasında mücadelenin ve örgütlenmenin imkanları üzerine (Orta sayfa)..... 16-17	Termik santral ölüm demektir!..... 18
İstanbul Kent Sempozyumu sekreterlerinden Mücella Yapıcı ile konuştuk... 19	Siyonist haydutlar Suriye'yi taciz ediyor! 20
Filistin'in etrafındaki gerici abluka daraltılıyor!..... 21	Dünyadan... 22
Jose Maria Sison'la dayanışmayı yükseltelim! 23	Bültenlerden 24-25
Kadını mahrem ve namahrem kılanlar heykeldeki çıplaklıktan elbette utanacaktır!..... 26	Ruhi Su: Ezilenlerin gür sesi 27
Musa Anter'i ölümünün 15. yılında saygıyla anıyoruz... 28	İşgal altındaki topraklarda kadın olmak!... 29
Gülsuyu'nda coşkulu festival!..... 30	Mücadele Postası 31

Kızıl Bayrak'tan

Sınıf hareketi toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine uzun bir dönemin ardından kısmi bir canlama içine girmişti. Ancak bu canlama çok kısa sürdü. Grev aşamasına gelen toplu sözleşme süreci ardarda imzalanan sözleşmelerle son erdi. En son imzalanan tekstil sözleşmesinin içeriği ise henüz kamuoyuna açıklanmış değil. İşçi satıcıları toplu sözleşme görüşmelerinin grev aşamasına varmayacağını bilincindedir. Zira her toplu sözleşme döneminde aynı orta oyunu tekrarlanıyor. Bu nedenle grevin örgütlenmesi için gereken ön hazırlıklara hiçbir biçimde girişmiyorlar. Patronlar da bunu bildikleri için önden yaptıkları açıklamalarla bunu teyit ediyorlar. Grev aşamasına gelen toplu sözleşmelerin son dakikada imzalanması ile birlikte her iki kesim - sendika bürokratları ile patronlar- rahat bir nefes alıyorlar. Böylece kararlı ve dışı dış bir mücadele yoluyla sınıfın kazanımlarını korumak ve yeni haklar elde etmek bir başka bahara kalıyor.

Tuzla tersanelerde mücadelenin sıcaklığı sürüyor. Bu alan artık gündelik bir mücadelenin merkezi haline gelmiş bulunuyor. Peşpeşe yaşanan iş cinayetlerinin ardından Çalışma Bakanı ve daha sonra CHP'li vekillerden oluşan bir heyet tersaneleri ziyaret etti. Hem Çalışma Bakanı Faruk Çelik hem de CHP'liler yaptıkları incelemenin sonucunda tersane işçisi açısından anlamlı denebilecek hiçbir olumlu sonuç çıkmadı. Bu tablo çok şaşırtıcı değil. Zira tersanelere yapılan ziyaret o an için kamuoyunda oluşan tepki ve basıncı bertaraf etmeye yönelik bir manevradan başka bir şey değildi. Yıllardır kölece koşullar altında çalışan ve her an ölümle ve sakat kalmakla burun buruna yaşayan tersane işçilerinin sorunları, sermayeye hizmet eden bu soysuzlar takımını hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Onlar görevlerini yerine getirdi ve gönül rahatlığı ile tersaneden ayrıldılar.

Zira sermaye temsilcilerinden bir beklenti içinde olmak gerekmiyor. Özellikle tersane işçisi bunun bilincinde olmalıdır. Bugün için tersanelerde henüz sınırlı ve zayıf bir mücadele sözkonusu olsa da, gün gün ortaya çıkan bu "küçük" mücadeleler, bu bölgeyi bir mücadele mevzisine çevirmek için gerekli dinamikleri ve güçleri biriktiriyor. Yeter ki tersane işçisi kendi

örgütlü gücüne güvensin ve yükselttiği kavgaya bayrağını daha ileriye taşınsın. Sınıfın diğer bölükleri tarafından sınıf dayanışmasının sağlanması için üzerine düşen görevi yerine getirebilsin. Bugün tüm sıcaklığı ile hissedilen bu kavganın önünde ne asalak tersane patronları ve taşeronları, ne devletin kolluk kuvvetleri ne de sermayenin tescilli uşakları durabilecektir. Önümüzdeki günlerde bu kavganın yakıcı ateşi tüm havzayı saracaktır. Bu ateşi harlamak, safları sıklaştırmak ve zorlu bir kavgaya hazırlanmak sınıf devrimcilerinin güncel görevidir. Sınıf devrimcileri bu kavgadan başı dik çıkmasını bileceklerdir.

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/36 ● 14 Eylül 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

H. Fırat
**Tasfiyecî sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Sendikalarda yuvalanan Truva atları, çıkış olanağı olabilecek grev kararlarını boşa çıkardı...

İşçi sınıfı taban örgütlülüğüne dayalı militan mücadeleye hazırlanmalıdır!

Hava-İş Sendikası'nın THY ile yürüttüğü Toplu İş Sözleşmesi'nin (TİS) uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine gündeme gelen grev, sermayeyi, onun hizmetindeki AKP hükümetini, sömürü ve yağmanın bekçiliğini yapan medyadaki kalemşör takımı başta olmak üzere her türden düzen yardakçısını telaşlandırmıştı. Zira sınıf hareketindeki durgunluktan güç alan asalak kapitalistlerle onların sınıf içindeki Truva atları durumundaki sendika ağaları, "grev" diye bir mücadele silahının varlığını unutturmak için yıllardır uğraşıp durmuşlardı. Önceki yıllarda cam ve lastik

işkollarında gündeme gelen grevler ise, sermayenin "milli güvenliği"ni tehdit ettiği için Bakanlar Kurulu tarafından yasaklanmıştı.

THY'nin ardından tekstilde, PTT'de, TÜBİTAK'ta, ordu ve NATO üslerinde de TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı. Zira sermaye sınıfı dört koldan kölelik yasalarını TİS ile güvenceye almak için saldırıya geçmişti. Bu fütursuzluk aynı anda birçok işkolunda grev kararının alınmasına yolaçtı.

Grev kararlarının alınması, özellikle Hava-İş Sendikası'nın grev silahını kullanma noktasında gösterdiği kararlılık, sınıf hareketinin yeni bir "çıkış" yapabilme ihtimalini gündeme getirmişti. Hava-İş'in tutumu diğer sendikalar üzerinde de belli bir baskı yarattı. Bu kadarı bile, sermayenin korkulu rüyası olan grev silahının işçilerin gündemine girmesini sağlamaya yetmişti. Bundan dolayı işçi sınıfının düşmanları aynı anda saldırıya geçti. Ancak Hava-İş'in belli bir kararlılık göstermesi, sermayeye geri adım attırmaya yetti.

Hava-İş'in belli bir kazanımla TİS'i imzalaması, sermayeye ve diğer işkollarında pusuda bekleyen Truva atlarına rahat bir soluk aldırdı. Nitekim tekstilde onbinlerce işçi adına TİS görüşmelerini sürdüren Teksif, greve saatler kala, henüz tüm maddelerinin kamuoyuna yansımadağı sözleşmeye imza attı. Esnek üretimle ilgili maddelerin nasıl bağtlandığı üzerine henüz yansıyan bir bilgi bulunmuyor. Ücretlere sıfır zammın biraz üzerinden zam yapılması, ikramiyelerin şimdilik korunuyor olması tek başına bir anlam ifade etmez. Bu haliyle Teksif'in yeni bir satış sözleşmesine daha imza atmış olduğu ihtimali yüksek görünüyor.

Fırsat kaçırıldı ama uzlaşmaz sınıf çelişkileri yeni fırsatlara gebe...

Teksif'in grevi kırması ve sendika tabanından ise bu ihanete karşı gerekli tepkinin gösterilmemesi, işçi

sınıfının boğucu cendereyi grev silahıyla kırma ihtimalini şimdilik fiilen boşa düşürdü. Başka bir ifadeyle, sınıf hareketinin çıkış yapabilmesi için beliren fırsat, şimdilik önemli ölçüde kaçırılmış oldu. İşçi sınıfının kaçırdığı fırsat, sermaye için geçici bir kazanımdan ibarettir. Zira burjuvazi ile proletaryanın sınıf çıkarlarının uzlaşmazlığı, cendereyi kırmak üzere sürekli yeni fırsatların doğması anlamına geliyor.

Farklı işkollarındaki TİS süreçlerinin eylemsiz geçmesi, sermaye ile sendikalar içinde yuvalanan Truva atlarının süreci ciddi bir kazaya uğramadan atlatmasına olanak tanıdı. Bu sonuca kolaylıkla varılmasında sermaye ile sendika ağalarının başarısından çok, işçi sınıfının taban örgütlülüğüne dayalı eylemlerle grev hazırlanamamış olması rol oynadı. Bir kez daha görüldü ki, işçi sınıfı eyleme geçmeye hazır olsa da, inisiyatif sendika bürokratlarına terkedildiği sürece grev silahını etkin bir şekilde kullanıp sermayeyi dize getirmek mümkün olmamaktadır.

İlle de taban örgütlülüğü!

Bilindiği üzere TİS'lerin uyuşmazlıkla sonuçlanması, asalak kapitalistlerin her alanda daha saldırgan bir tutum içinde olmalarından kaynaklandı. Nitekim TİS sürecinde bulunan sektörlerin tümünde patronlar, esnek üretim maddelerinin sözleşmelere geçirilmesi için her yola başvurdular.

Sermaye temsilcilerinin pervasızlığını bir tesadüf sayamayız. Onlar, gerici rejime ve sendikalar içindeki Truva atlarına elbette güveniyorlar. Ama bu kadar küstahça saldırıların boyutunu açıklamaya yetmez. Sermaye sınıfı, verili durumda işçi sınıfının zayıf örgütlülüğüne bakarak bu kadar gözü kara saldırabiliyor. İhanette sınırlanmayan sendikalar içindeki Truva atları da, sınıfa karşı işledikleri ağır suçların hesabını vermekten kurtulabileceklerini sanıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçileri kuşatan cenderede gedik açmak için, hem asalak patronlarla, hem de sınıfı sırtından hançerleyen sendikalar içinde mevzilenmiş ihanet şebekeleriyle hesaplaşmak gerekiyor. Sınıfın verili durumuyla bu hesaplaşmayı yapamayacağı ise, TİS süreçlerinde alınan grev kararlarının sermaye tarafından kolaylıkla savuşturulmasından bellidir.

Sınıf devrimcilerinin sık sık dile getirdiği gibi, sınıfın bu iradi müdahaleyi yapabilmesinin bir temel koşulu olarak, taban örgütlülüğünü fabrikalarda/işletmelerde örebilmesi şarttır. Grev kararlarının alındığı işletmelerde TİS komiteleri, ardından grev komiteleri kurulabilmiş olsaydı, bu komiteler tabanın inisiyatifini açığa çıkaran bir rol oynasaydı, sermaye ve uşaklarıyla dışarıya bir mücadele kararlılığı açığa çıksaydı, süreci, işçi sınıfı ve emekçiler lehine çevirmek mümkün olabilirdi. Bu görev halen tüm öncülerimiz için işçilerin önünde durmaktadır. Sınıflar mücadelesinin yaratacağı yeni fırsatları bir kez daha heba etmemek için bu görev mutlaka başarılmalıdır.

Sınıf çalışmasında derinleşmek, seçilmiş hedeflere yoğunlaşmak!

Alınan grev kararlarının sermaye tarafından boşa düşürülmesiyle önemli bir fırsatın heba edildiği günlerde, işçiler için cehennem olan Tuzla tersaneler havzasında farklı gelişmeler oldu. Sık sık yaşanan iş cinayetlerine anında gösterilen tepkiler, sınırlı sayıda öncü işçinin, özellikle de Tersane İşçileri Birliği (TİB-DER) üyesi öncü işçilerin yükselttiği kararlı/militan mücadele, yıllardır cinayet işleyen tersane patronlarının ve onların organize suç örgütü GİSBİR'in maskesini düşürmede önemli bir rol oynadı.

Öncü tersane işçilerinin adeta dişleriyle tırnağıyla çabalayarak ördüğü mücadele, henüz başlangıç aşamasında sayılır. Kazanımları güvence altına almak ve daha da geliştirmek için daha kararlı, daha militan ve en önemlisi daha kitlesel bir mücadelenin gerekli olduğu açıktır. Ama bu haliyle bile, sınırlı sayıda öncü işçi önderliğinde, yine sınırlı bir alan üzerinden geliştirilen kararlı/militan mücadele, -üstelik sınıf cephesindeki olumsuz iklimle rağmen- toplum ölçüsünde belli bir etki yaratılabileceğini göstermiştir.

Son günlerde sınıf cephesinde yaşanan sonucu farklı bu iki örnek, sınıf çalışmasında yoğunlaşmanın, bu çalışmada gösterilecek ısrarın önemini bir kez daha ortaya koymuş; süreçlere etkili bir biçimde müdahale edebilmek için bu alanda mesafe katetmek dışında bir yolun olmadığını bir kez daha göstermiştir. Bu alanda mesafe almak içinse, belirlenmiş hedeflere yoğunlaşmak, bu yoğunlaşmayı sonuç alacak bir hazırlıkla birleştirip hedefe kararlılıkla yürümek temel önceliğimiz olmalıdır.

Sınıf devrimcilerinin ufku elbette bu konuda yeterince açıktır. Devrimci sınıf partisinin strateji ve taktiği bu alanda da yürünecek yolu net bir şekilde ortaya koymuştur. Güncel görev inat ve kararlılıkla bu yolda yürümeye devam etmektir.

Abdullah Gül'ün Kürt illeri gezisi üzerine...

İnkâr ve imha devletin milli siyasetidir!..

Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı seçildikten sonra ilk yurt gezisini Kürt illerine yapması, burjuva medya tarafından, onun tüm ülkeyi ve vatandaşlarını kucaklayan barışçıl siyasetine yorulmakta. Diğer taraftan Gül'ün ziyaretine yönelik beklentilerini açıklayan DTP yetkilileri ise tutumlarının Gül'ün bu ziyaretini "cumhurun başı mı yoksa başkomutan olarak mı" yaptığına göre değişeceğini belirttiler. DTP bu tutumuyla, burjuva medyanın

Gül'ün ziyaretiyle çaldığı "birlik bütünlük" havasına karşı temkinli davranmayı seçtiğini göstermekteydi. Fakat bu kadarı bile, medyanın barış havarisi maskesi takmış eli kanlı yazarları tarafından tepkiyle karşılandı. Zira onların beklediği çaldıkları barış havasına herkesin, başta da DTP'nin koşulsuz eşlik etmesiydi.

DTP'nin bu tutumu her ne kadar düzen cephesi tarafından hoşnutsuzlukla karşılanmışsa da, belirtmek gerekir ki, bu tutum esasında eksik ve zaafıdır. Zira kurulu düzenin ve devletin baş köşesi olan cumhurbaşkanlığı kurumunu Kürt sorununda bu devletin yönetici çekirdeği ordudan ayırmaya kalkmak ya da ayrılmasını beklemek tam olarak saflık örneği sayılmalıdır. Bu, "siyaseti siyasetçilere bırakmalı" biçimindeki gerici burjuva propagandasının bir tezahürüdür. Böylelikle kurulu düzenin her daim bir tarafına yönelik umutların taze tutulmasına çalışılmaktadır. Kürt halkını temsil etmek iddiasında olan bir partinin alması gereken doğru tutum, net bir biçimde "birlik bütünlük" adına yapılan bu ziyaretin, Kürt halkını aldatmak ve sermaye iktidarına yönelik umutları taze tutmak ve cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden düzen içi kutuplaşmayla yaratılan yanılsamalardan yararlanarak halkın ulusal direncini kırmak olduğunu açıklamaktır.

Kürt halkı, bu gerçeği kendi tarihsel deneyimlerinden de rahatça görebileceği gibi (bu türden hemen her çıkışı kapsamlı askeri operasyonlar ve katliamlar izlemiştir), Gül'ün ziyaretinde yaptıklarına bakarak da bu sonuca kolaylıkla ulaşabilir. Öyle ki

Bugün yaşanarak görüldüğü gibi, AKP ile ordu arasında yaşanan gerilim ve çatışmada, bir tarafın demokratikleşmeden yana, diğerininse baskı ve yasakların sürmesinde ısrarcı olması gibi bir durumla ilgisi yoktur. Yine bir tarafın Kürt sorununda barışçıl bir çözüm ararken, diğer tarafın inkar ve imhadan yana olmasıyla da bir ilgisi bulunmamaktadır. Aralarındaki çatışma, kurulu devlet düzeninde güç ve etkinlik sahibi olmak ve sahip olunanları bırakmamak temelinde yaşanmaktadır.

ülkenin bütün yurttaşlarını kucaklamaya çıkan Gül, bölgeye askeri bir uçakla ve askeri bir törenle uğurlanarak gönderilmiştir. Gül'ün ilk durağı olan Van'da ilk ziyaret ettiği yer, Jandarma Askeri Komutanlığı olmuştur. Bu arada medyadan açıklandığı üzere Gül'ün ziyaretinin ileriki duraklarında kendisine Yaşar Büyükkantit ve yardımcısı İlker Başbuğ'da katılacaklarını. Tüm bunlar aslında, DTP'nin Gül'ün önüne koymaya çalıştığı ikileme onun nasıl bir yanıt verdiğini de göstermektedir. Açıktır ki, Gül ziyaretinde "cumhurun başı" cüppesinden önce "Başkomutanlık" cüppesini giymeye özen göstermektedir. Zira böylelikle, aslında "birlik ve bütünlük" adı altında Kürt halkına pazarlanan siyasetin, "kendini inkar et, devlete biat et yoksa başını ezerim"den başka bir şey olmadığı gösterilmektedir. Bu siyasetin yeni olmadığı da malum. Kürt halkı üzerindeki 100 yıla yaklaşan inkar ve imha siyaseti tamı tamamına bundan ibarettir.

AKP'nin ve Gül'ün bu siyasetten ve bunun döneme uyarlanmış türevlerinden başka bir açılıma sahip olmadığı artık açık olmalıdır. AKP hükümetinin ilk dönemlerinde atılan kırıntı düzeyindeki bir takım göstermelik adımlar, ancak PKK'nin teslimiyet yönündeki devasa adımlarına karşılık olarak atılmıştı. Yani, AKP 3 Kasım seçimlerinde kazanamasa da onun yerine gelecek herhangi bir partinin de yapmakla mükellef tutulacağı göstermelik adımlardı bunlar. Ama işte kurulu düzenin Kürt sorununda yapacağı da eni sonu bu kadardı. Gerisi en koyusundan bir inkar ve imha siyasetidir. İşte bir takım liberal çevrelerin

AKP'ye yönelik körüklemeyi görev saydıkları hayallere karşın AKP'nin somut olarak şu adımı atacağı dediği tek bir politika ortada yoktur. Bunun yerine sadece bolca "kardeşlik" demogojisi ve beraberinde de baskı ve terörü katmerleştiren bir pratiği söz konusudur.

Ziyareti boş beklentilere konu olan ve olmadık anlamlar yüklenen Gül'ün, ziyareti boyunca orduya arka çıktığını gösteren net tutumları, yanısıra bölgedeki kitle örgütü temsilcileri ve çeşitli yerel yöneticilerle yaptığı görüşmelerde sadece bol demogoji yapması, tamamen bu çizgiye uygundur. Dikkat edilirse Gül, daha önce onunla aynı yoldan yürüyen devlet yöneticilerinininkinden dahi daha geri bir tutum almaktadır. Ondan önce bazıları "Kürt realitesini tanıyacağız" söylemiyle hiç değilse Kürt sorununu dolaysız olarak anarlarken, Gül'ün bir kez dahi Kürt sorununu ağzına almaması dikkat çekicidir. Oysa o ve partisi AKP'ye yönelik "demokratikleşme ve çözüm" yönünde ne denli büyük beklentiler yüklenmişti. Ortaya çıkan durumu bu beklentilerin sahipleri açısından büyük bir fiyasko saymak gerekir.

Bugün yaşanarak görüldüğü gibi, AKP ile ordu arasında yaşanan gerilim ve çatışmada, bir tarafın demokratikleşmeden yana, diğerininse baskı ve yasakların sürmesinde ısrarcı olması gibi bir durumla ilgisi yoktur. Yine bir tarafın Kürt sorununda barışçıl bir çözüm ararken, diğer tarafın inkar ve imhadan yana olmasıyla da bir ilgisi bulunmamaktadır. Aralarındaki çatışma, kurulu devlet düzeninde güç ve etkinlik sahibi olmak ve sahip olunanları bırakmamak temelinde yaşanmaktadır. Böyle bir gerici güç ve nüfuz mücadelesinin ise demokratikleşmeyle özgürlüklerle hiçbir ilgisi olamaz. Dahası, her ikisi de demokratikleşme ve özgürlükler ile emekçi halkın çıkarları sözkonusu olduğunda aynı dili konuşmakta aynı silahı kullanmaktadırlar. Onlar bu noktada silah arkadaşlarıdır.

22 Temmuz ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kozlarını paylaşan iki taraf, kavgalarını belki farklı mecralarda sürdürmeye devam etmektedirler. Fakat aynı zamanda bu kavgalarının emekçi halklar üzerinde yarattığı yanılsama ve bilinç bulanıklığından da keyifle yararlanmaktadırlar. Çünkü, hem işçi sınıfı ve emekçiler ve hem de Kürt halkının önemli bir bölümü bu yanılsama ve bilinç bulanıklığını yaşamaktadırlar. Bundan dolayı AKP genel olarak büyük bir seçim zaferi kazandığı gibi, Kürt illerinde de yüksek oy oranlarına ulaşmıştır. Hiç kuşku yoktur ki, bu oy oranları işsizlik, yokluk, yoksulluk ve Kürt halkına yönelik inkar ve imha olarak fazlasıyla geri dönecektir. Bu acı sonuçlar, bugünden işaretleri görüldüğü üzere düzen güçlerinin "birlik ve bütünlüğü" dahilinde yaratılacaktır.

Bugün egemen güçlerin düzen içi kavgalarının gölgesinde yaratılan puslu havaya dayanarak ortaya çıkacak bu yıkıcı tabloyla karşılaşılacak istenmiyorsa, bir an önce düzene karşı mücadele bayrağını yükseltmek gereklidir. Düzen güçlerinin peşinden gidip ezilmektense, düzene karşı mücadele ederek hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmek kazanmanın tek yoludur. Sadece geçmiş deneyimler değil, bugün ortada duran somut olgular da bu gerçeği kavrayabilmek bakımından fazlasıyla yeterlidir. Mesele gerçeklerle yüzleşecek bir cesarete sahip olmak ve ileriye dönük sonuçlar çıkarabilmek gücünü gösterebilmektedir.

"Demokratik anayasa istiyoruz!"

DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TÜRMOB, Türk Dış Hekimleri Birliği ve Türk Eczacıları Birliği "Özgür demokratik bir Türkiye yolunda yeni anayasa" adıyla başlattıkları kampanyaya ilişkin 12 Eylül günü saat 11:30'da Gazeteciler Cemiyeti Konferans Salonu'nda bir bilgilendirme toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısına 200'e yakın kişi katıldı.

Toplantıda ilk açıklamayı DİSK Başkanı Süleman Çelebi yaptı.

Yapılan açıklamada, bugün baskıların, yasakların, siyasal gericiliğin, ırkçılığın, her çeşit milliyetçiliğin yükselmesinin nedeninin 12 Eylül anlayışı ve 12 Eylül Anayasası olduğu vurgulandı. Türkiye'deki demokrat, ilerici ve sosyalist kesimlerin, ülkenin gelişiminin önünü

tıkayan 12 Eylül Anayasa'sının değiştirilmesi için yıllardır mücadele ettikleri ifade edildi. 12 Eylül Anayasası üzerinde bugüne kadar türlü değişiklikler yapılmasına rağmen, "geçici maddeler" dahil, antidemokratik içeriğini koruyan bir dizi maddenin korunduğu söylendi.

Daha sonra KESK Başkanı İsmail Hakkı Tombul, TMMOB Yönetim Kurulu İkinci Başkanı Hüseyin Yeşil, TTB Merkez Konsey Üyesi Ali Çerkezoğlu, Türk Dış Hekimleri Başkanı Celal Yıldırım, TÜRMOB Başkan Yardımcısı Yahya Arıkan sivil, demokratik bir anayasa taleplerini gerekçelendiren birer konuşma yaptılar.

Kürt halkına yönelik saldırılar yoğunlaşıyor...**“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği”
şiarıyla mücadeleyi yükseltelim!**

Kürt halkına yönelik baskı ve saldırılar boyutlanarak sürüyor. Askeri planda ezmeye dayalı çaba tüm kapsamıyla sürdürülürken, siyasal alanda da planlı ve çok yönlü bir kuşatma hareketi uygulanıyor. Bu çerçevede gerek medya kanalıyla, gerekse de yargı yoluyla Kürtler'e dair her söz ve davranış saldırı ve yıldırma bahanesi yapılmaya çalışılıyor. Meclise giren DTP'yi ehlileştirme ve arzulan çizgiye çekme operasyonu da giderek daha kaba ve arsız biçimler alıyor. Soruşturmalar ve tutuklamalar olağanlaşıyor. Aynı şekilde Kürt basınına yönelik saldırılar sürüyor, gazeteleri kapatılıyor. Diğer yandan ise askeri operasyonlar yayılıyor ve sertleşiyor. Genelkurmay bazı bölgeleri kapsayan yasak bölge uygulamasını yıl sonuna kadar uzatmış bulunuyor.

Bu arada Türk ordusu, Uludere'de çıkan çatışmada yaşamını yitiren 11 gerillanın kafa, kol ve bacaklarını keserek yeni bir vahşete daha imza attı. Operasyonda katledilen gerillaların cenazeleri Uludere halkı tarafından alındığında kol ve bacakları kopmuş olduğu gibi, bir kadın gerillanın kafasının da olmadığı görüldü. DTP'li milletvekillerin 11 HPG gerillasının “kimyasal silahlarla katledildiği”ni iddia etmesi ve katledilen gerillaların cesetlerinin ailelerine teslim edilmemesinin kimyasal silah kullanıldığına ilişkin iddiaları güçlendirdiğini” ifade etmesi resmi çevrelerde kudurgan tepkilere neden oldu. Generaller ve faşist MHP bu türden bir kudurganlığın başını çekerken, Ankara Cumhuriyet Savcılığı da Ahmet Türk ve DTP yöneticileri hakkında soruşturma başlatmak yoluna gitti.

Son günlerde Kürt basın-yayın organları üzerindeki baskılara da bir yenisi eklendi. Daha önce hakkında 3 kez kapatma kararı verilen, bu arada Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt tarafından da açık hedef gösterilen *Gündem* gazetesi, PKK propagandası yaptığı iddiasıyla 30 gün süreyle kapatıldı.

Genelkurmay, PKK'ye karşı “iç güvenlik” için olduğu iddia edilen operasyonlarını sürdürüyor. Şimdi de Cudi Dağı çevresindeki bölgeye üç ay boyunca hava ve kara girişi yasaklandı. Güvenlik bölgesi kapsamına Siirt, Cizre, Şırnak, Hakkâri, Uludere ve çevresi ile bu alanda kalan Cudi Dağı giriyor.

Siirt'in Pervari ilçesinde “PKK'ye yardım-yataklık yaptıkları” iddiasıyla DTP İlçe Başkanı Tamer Özel ve DTP yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 17 kişi tutuklandı.

AKP hükümetine yönelik açıklamaları nedeniyle DTP'li Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir hakkında inceleme başlatıldı. Jet incelemenin, Tayyip Erdoğan'ın Baydemir'i hedef gösteren açıklamasının ardından gelmesi dikkat çekiciydi. Osman Baydemir açıklamasında, “Başbakan ve bakanlar Diyarbakır için negatif ayrımcılık yapıyor hem de ileri-geri konuşuyorlar. Diyarbakır'a karşı açıkça savaş ilan ediyorlarsa 'hodri meydan' diyorum. Biz buradayız. Savaştan kaçmayız. Başbakan en sevdiği ve en güvendiği adayımı burada göstereyim. Diyarbakır bir kaledir. Bugüne kadar birçok kişi düşürmek istedi ama düşmeyecektir” ifadesini kullanmıştı.

Kürt sorunu, ne mecliste temsiliyet, ne diyalog arayışlarıyla, ne de “barış” elinin uzatılmasıyla çözülebilir. Çünkü sorunu yaratan ve büyüten, sermaye düzeninin kendisidir. Çözümü de sermaye düzenine karşı işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin birleşik örgütlü mücadelesinden geçmektedir.

Sömürgeci sermaye devletince katledilen eski DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ı anma etkinliğinde, DTP milletvekilleri Ahmet Türk ve Emine Ayna, polis saldırısına uğradı. Yine Urfa Barosu'na kayıtlı avukat İlyas Baran, Urfa'nın Suruç ilçesine bağlı Merkez Polis Karakolu polislerinin işkencesine maruz kaldı.

Sermaye devletinin paranoyaklığı komiklik derecesine ulaşmış durumda. Öyle ki, Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde “Kürdistan haritası şeklinde havuz yapmak”tan 5 sanık, 5'er yıl hapis istemi ile yargılanabiliyor.

Genelkurmay Başkanlığı, 30 Ağustos Zafer Bayramı nedeniyle düzenlediği törenlere ve Kara Kuvvetleri Komutanlığı bahçesinde verdiği resepsiyona TBMM'deki DTP'lileri davet etmeyerek nasıl bir kin beslediğini ve “bölücülüğünü”(!) bir kez daha ortaya koydu.

PKK'ye mensup Müslüm Solmaz'ın ailesine başsağlığı ziyaretinde öldürülen PKK'lilerden “şehit” diye söz ettiği gerekçesiyle DTP Gaziantep İl Başkanı Mustafa Tuç'un da aralarında bulunduğu 11 kişiden 9'u tutuklandı.

Askeri operasyon ve çatışmalar tüm bölgeye yayılırken, sivil halk üzerindeki baskılar da arttı. Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın 27 Haziran'da imam ve muhtarları hedef göstererek, “Bir köyün muhtarı, bir köyün imamı köyde yaşıyor. Teröre vurulacak en önemli darbelerden bir tanesi bu işbirlikçilerin mümkün olduğu kadar tesirsiz hale getirilmesidir” demişti. Bu açıklamasının gereği Batman'da yerine getirildi. Batman'ın Gercüş ilçesinde Ardıç Köyü Muhtarı Hüsnü Aydın, köyün eski muhtarı Osman Çetin ve Serinköy Muhtarı Menaf Güneş, ‘PKK'ye yardım-yataklık ettikleri’ iddiasıyla tutuklandılar.

Artık biliniyor ki, sermaye devleti ve onun imha ve inkar politikaları sürdükçe bu ırkçı-şoven uygulamalar bitmeyecektir. Burjuvazinin yasalarına göre milletvekilleri dokunulmazlığa sahip ve normalde milletvekillikleri sona erdikten sonra yargılanabilirler. Ama inkar ve imhaya dayalı politikalarını sürdürmekten yana olan sermaye devleti, kendi yasalarını bile ayaklar altına almakta hiçbir sakınca görmüyor. Düzen medyası da, özünde “mademki Meclise girdiler, mevcut politikalara onay vermek, bizimle birlikte halka karşı gerici koroya katılmak zorundalar” şeklinde özetlenebilecek bir yaygın politikası izliyor.

Yukarıda sıraladıklarımız, Kürt halkına yönelik baskı ve zulüm uygulamalarının son haftalarda basına yansıyan oldukça sınırlı örnekleridir. Kısacası, Kürt halkının talepleri ve sorunları çok yönlü bir kuşatma altına alınmaya çalışılıyor.

DTP'nin her türlü baskı ve engeli aşarak meclise girmesi Kürt hareketinde “barış” umutlarını canlandırır da, seçimden bu yana yaşananlar meclisteki DTP'lileri büyük hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Sermaye devleti bir kez daha Kürt sorununda sahte bile olsa çözüm istemediğini, Kürt halkına karşı kirli savaşı sonuna kadar sürdürmek istediğini göstermiş bulunuyor.

Tüm bu yaşananlar, Kürt sorununun “barışçıl çözüm” konusunda, Kürt hareketinin niyet ve tutumlarının belirleyici olmadığını döne döne gösteriyor. Kürt işçi ve emekçileri de, düzenin bu aşağılamalarını, inkar ve imha saldırılarının “barışçıl çözüm” talebiyle karşılanamayacağını, bunun mümkün olmadığını artık görmelidirler. Zira, Kürtler “barış” sesini yükselttikçe, sermaye devleti daha yüksek sesle savaş çılgınlıkları atmaya sürdürüyor. Sermaye devletinin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, “Kürt sorununda bizimle aynı noktada buluşmadan diyalog beklemeyin” demeye getiriyor. Açıktır ki, sermaye devletinin durduğu yer, geleneksel imha ve inkar çizgisidir. Devletin Kürt halkını ehlileştirerek bu çizgiye getirmeye çalıştığı besbelli.

Şu gerçeğin altı çizilmelidir ki, Kürt sorunu, ne mecliste temsiliyetle, ne diyalog arayışlarıyla, ne de “barış” elinin uzatılmasıyla çözülebilir. Çünkü sorunu yaratan ve büyüten, sermaye düzeninin kendisidir. Çözümü de sermaye düzenine karşı işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin birleşik örgütlü mücadelesinden geçmektedir. Kürt sorununun tek gerçek ve kalıcı çözümü, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınmasıyla mümkün olabilir. Bunu tanıyacak tek sınıf ise, işçi sınıfıdır. O, gerçek ve kalıcı bir çözümü, ancak kendi iktidarı koşullarında gerçekleştirebilir. Yine, sömürgeci sermaye devletini Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaştan caydırmak, dizginlemek de, yine devrimci sınıf hareketinin gücü sayesinde mümkün olabilecektir.

Kürt işçi ve emekçiler, sahte çözüm önerilerinin bile çözümsüzlükle yanıtladığı bir ortamda, gerçek ve kalıcı bir çözüm için mücadele etmek üzere, devrimci işçi hareketinin saflarında yerlerini almalıdırlar. Sermayenin ırkçı politikalarına ve uygulamalarına karşı “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını daha fazla yükseltmek gerekmektedir.

TÜSİAD hükümete “saldırıları derinleştirin” diyor!

Haklarımız için mücadeleyi büyütelim!

Devlet azgınca saldırdı...

Mimar Sinan halkı barınma hakkı için direndi!

İstanbul'un Tuzla ilçesi Mimar Sinan Mahallesi'nde belediye tarafından “kaçak” oldukları gerekçesiyle evleri yıkılmak istenen mahalle halkı barınma haklarına sahip çıktı. 4 Eylül günü yıkım tehdidiyle karşılaşan, ancak belediye ekiplerini barikatlarla karşılayan mahalle halkı kendilerine gaz bombaları ile saldıran kolluk güçlerine direnmiş, bu direniş süresince çok sayıda yaralı vermesine rağmen evlerini yıktırmamışlardı. Mahalle halkı bu ilk fiili saldırıdan bugüne geç-gündüz nöbet tutarak bir anlamda yaşama haklarına sahip çıktılar.

12 Eylül günü sabah 4.30 sularında yıkım ekipleri önlerine çok sayıda çevik kuvvet ekibini katarak tekrar Mimar Sinan Mahallesi'ne girmeye çalıştı. Saldırıyı bekleyen Mimar Sinan halkı, E-5 üzerine kurdukları barikatlarla çevik kuvvet ekiplerini karşıladılar. Burada çatışma çıktı ve birçok kişi yaralandı. Kenan Öztürk isimli birinin polislin attığı gaz bombasının kalbine isabet etmesinden dolayı yaralandığı ve durumunun ağır olduğu bildiriliyor.

Sabah E-5 üzerinde başlayan çatışma mahalle içlerine kadar sürdü. Kolluk güçlerinin öğle saatlerine kadar devam eden saldırısı öğleden sonra daha da şiddetlendi. Mahalle içerisinde polisle ara ara süren çatışmalarda kolluk güçleri yoğun gaz bombası kullandılar, panzerlerle ara sokaklara girerek mahalleyi gaza boğdular. Mimar Sinan halkı saldırıya taşlarla yanıt verdi. Saat 14.00'e kadar süren yoğun çatışma kolluk güçlerinin görüşme talebiyle kesildi. Mahalle halkı polisle yaptığı pazarlıkta sivil polislerin mahalle içine girerek gözaltına aldıklarını serbest bırakmasını ve çevik kuvveti geri çekmesini istedi. Direniş karşısında geri adım atan polis, barikatı geri

çekeceğine, gözaltına alınanları serbest bırakacağına dair söz verdi.

Çevik kuvvetin geri çekilmesinin ardından bini aşkın kişi cadde üzerindeki bekleyişini sürdürdü. Ancak polis saldırısı geri çekilmenin ardından artarak sürdü. Mahalle bir kez daha savaş alanına çevrildi.

Saldırının ardından kolluk güçleri mahallenin ana caddelerinden biri olan Emiroğlu Caddesi'nin dört bir yanını, sokak girişlerini ablukaya aldı. Saat 18.00 sularında Deri-İş Tuzla Şubesi, Limter-İş, ESP ve HÖC muhtarlık önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada kurum temsilcileri söz alarak barınma haklarına sahip çıkacaklarını vurguladılar. Açıklamanın ardından çeşitli yöre derneklerinin temsilcileri ve kurumlar süreci değerlendirmek üzere toplantı yapma kararı aldılar. Kurumların açıklamalarından önce sermaye uşağı CHP'nin milletvekili Bayram Meral mahalleye gelerek mahalle halkının taleplerini dinledi. Meral'in söyledikleri yüzeysel çözüm önerilerinden öteye geçmedi. Gün boyu yoğun çatışmalara sahne olan mahallede gergin bekleyiş gece boyunca sürdü. Çatışmalarda 5 kişinin ağır şekilde yaralandığını söyleniyor.

Hükümet programı geçtiğimiz hafta mecliste okundu. Üzerinde yürüyen kısır tartışmaların sonucunda onaylandı. Muhalefet temsilcilerinin hemen hepsi programın özüne ilişkin tek söz söylemeksizin, programı AKP'nin hazırlamasına dönük güvensizliklerini ifade etti. Sonuçta CHP ya da MHP, AKP'nin yerinde hangi parti olsaydı aynı saldırı programını hazırlayacaktı. Çerçevesinin İMF tarafından belirlendiği, TÜSİAD'ın beklentileri ile doğrulmuş program özünde bir değişiklik taşımayacaktı.

AKP, hükümet programı ile seçim dönemi sermayeye vaadettiği saldırıları hayata geçirmede kararlı olduğunu göstermiş oldu. Propagandasını “yola devam etmek” üzerine kuran AKP, gerçekten de saldırı programına kaldığı yerden devam edeceğini belgesiyle kamuoyuna sunmuş oldu.

Program IMF-TÜSİAD saldırılarının yeni bir versiyonu. AKP seçim döneminde arkasına aldığı sermayeyi bir kez daha mutlu etmiş olmanın gönül rahatlığı ile kürsüden inmiş olsa da TÜSİAD hiç de aynı fikirde değil. Programın okunmasından birkaç gün sonra TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ, Türk Girişim ve İş Dünyası Konfederasyonu'nun (TÜRKONFED) Hatay'daki toplantısında, hükümet programının kendilerini memnun etmeyen noktalarına değinerek hükümetin kulağını çekti.

TÜSİAD Başkanı tarafından yapılan açıklamanın bütününe bakıldığında, hala yanıtlanmamış iki soruya net yanıtlar bulunabilir. Birincisi “sermaye gruplarının AKP ile seçim öncesi pazarlıkları”, ikincisi ise “önümüzdeki dönemde işçi ve emekçileri hangi saldırılar bekliyor?”

Yalçındağ, açık bir saldırı planı olan hükümet programını yeterince “cesur” ve “net” bulmadıklarını ifade etti. “Hükümet programına baktığımızda, seçim beyannamesinin gerisinde kaldığını, cesur ve açık olmaktan uzaklaştığını görüyoruz. Seçim beyannamesinde yer verilmiş olan bir dizi önemli ve somut politikaların nedense hükümet programında yer almadığını görüyoruz. Bu dönemde iş dünyası açısından çok önemli olan kayıt dışı ekonomiyle mücadele, finansal piyasalar ve sanayi ile ilgili somut önerilerin, hükümet programında yer almamış olmasına bir anlam veremiyoruz” dedi.

Bu sözler sermaye patronlarının ağızından dökülünce, emekçilere nasıl yansıtacağını tahmin etmek zor değil. “Biz sizinle seçim öncesi nasıl anlaşmıştık! Seçim beyannamesinde neler üzerinde ortaklaştıysak bir an önce hayata geçirin... Somutlayın ve adım atın!” TÜSİAD somutlama ve uygulama açısından bir tarih vermekten de geri durmuyor.

Elbette kukla hükümet verilen direktifleri yerine getirecektir. Yalçındağ'ın “reformlar için size 6 ay veriyoruz” demesi üzerine AKP hızla harekete geçecektir...

AKP 6 ayda istenen adımları atmak zorunda. Çünkü AKP sermayenin bir bölüğünün önünde tümüyle secdeye varsa da, iplerini sermayeye ve ABD'ye teslim etse de, düzen güçleri arasındaki gerilim noktaları hala yerinde duruyor.

Peki TÜSİAD, AKP'nin meclise sunduğu programdan farklı ne istiyor? Aslında çok farklı bir şey istemiyor! Sadece piyasanın liberal politikalara uygun hale getirilmesini, nükleer santral projeleri ile ilgili daha net adımlar atılmasını, sosyal güvenlik ile vergi “reformu”nun tamamlanmasını, özelleştirmelerin tamamlanmasını istiyor... Bunlara ek olarak AB için gerektiği kadarıyla “demokratik açılımlar...”

TÜSİAD'ın mesajı işçi ve emekçilere yönelik saldırıların dünden daha sert ve hızlı hayata geçirileceğini gösteriyor. AKP “yola devam edeceğini” söylüyor, TÜSİAD “yola daha hızlı devam et” diyor. İşçi ve emekçilere de saldırılara yanıt vermek kalıyor. Zira önümüzdeki dönem sosyal haklara yönelik kapsamlı saldırıların işaretleri bugünden verilmiş durumda.

12 Eylül askeri faşist darbesi eylemlerle protesto edildi...**“12 Eylül’ün hesabını soracağız!”*****Istanbul: “12 Eylül faşist rejimi sürüyor!”***

12 Eylül günü BDSP, Partizan, DHP, EHP, HKM, ESP, DTP, Halkevleri, Odak, Devrimci Hareket, SODAP, TÖP ve Öğrenci Kolektifleri, 12 Eylül rejiminden hesap sormak için Taksim Tramvay durağında saat 19:00’da bir eylem gerçekleştirdiler.

“12 Eylül faşist rejimi sürüyor! Hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleye!” pankartının açıldığı eyleme 300 kişi katıldı.

Kitle adına yapılan açıklama şu sözlerle son buldu: “Bugün 12 Eylül’le hesaplaşmak, onun tüm kurumları ve sonuçlarıyla hesaplaşmaktır. 12 Eylül’den hesap soracak olan, işçilerdir, köylülerdir, devrimcilerdir, emekçi halklardır. Üzerinden 27 yıl geçse de ne 12 Eylül generalleri, ne egemen sınıflar, ne ABD ne de diğer suç ortakları hesap vermekten kurtulamayacaklardır.”

Eylem boyunca “12 Eylül’ün hesabını soracağız!”, “Darbe sürüyor, öfkemiz büyüyor!”, “Faşizme karşı mücadeleye!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” ve “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!” sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. Eyleme Eğitim-Sen 3 Nolu Şube ve Tekstil-Sen de destek verdi.

Istanbul: “12 Eylül karanlığı yırtılsın!”

11 Eylül akşamı 78’liler Vakfı Girişimi’nin çağrısıyla Taksim Meydanı’nda toplanan kurumlar, Galatasaray Lisesi’ne kadar meşaleli yürüyüş gerçekleştirdiler. Taksim Meydanı’nda toplanan kitle, meşalelerle ve “12 Eylül karanlığı yırtılsın!” pankartıyla yürüyüşe geçti. Eylemde maket tankın taşınmasına polis izin vermezken, kitle maketi parçalayarak yürüyüşe geçti.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem, Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklaması ile son buldu.

Kızıl Bayrak/Istanbul

Adana: “Karanlığı devrimle parçalayacağız!”

12 Eylül faşist askeri darbesinin 27. yıldönümünde Adana’da biraraya gelen devrimci demokrat kurumlar yürüyüşünün ardından bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Saat 19:00’da Çakmak Caddesi girişinde başlayan eylemde “12 Eylül karanlığı sürüyor... Karanlığı devrimle parçalayacağız!” pankartı açıldı. Sloganlarla yürüyüşe geçen kitle yolu kısmen trafiğe kapattı. Yürüyüş boyunca “Darbeciler halka hesap verecek!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Yaşasın devrimci mücadelemiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. İnönü Parkı’na gelindiğinde ortak basın metni okundu.

Açıklamada 12 Eylül faşist darbesinin amacı ve sonuçları anlatıldı, bilançosu verildi. Açıklama şöyle devam etti: “Evet, aradan 27 yıl geçti. Ancak bu 27 yıl boyunca darbe hukuku ve işleyişi aynen devam etti, ediyor. Ve bizlerin, işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların, çocukların... 12 Eylül’ün yaşamını kararttığı herkesin onunla, faşist generallerle,

emperyalist ve işbirlikçi sermaye ile hesabı var! O günlerde evlerinden toplanıp işkencehanelere götürülen, pencerelerden sarkıtılan, birbirini satması istenen emekçilerin, ‘sayıyla mı verdiler’ diye katledilen devrimcilerin, en küçük fısıltısı sıkıyönetimi boylamasına yol açan işçilerin, öğrencilerin 12 Eylül’le hesabı var!

Bizler buradan bir kez daha haykırıyoruz; 12 Eylül darbesinin bu ülkenin işçi sınıfı ve emekçileri üzerine çöken karanlığını parçalayacağız. Bu ne darbecilerin kendi kurdukları mahkemelerle ne de sözde anayasa değişiklikleriyle yapılacak. Bu tam da bu darbeyi yapanları, onun yarattığı kurumları ve onu ortaya çıkaran bu sistemi tarihin çöplüğüne atmakla mümkün olacak...

Alınteri, BDSP, ÇHKM, DHP, ESP, Mücadele Birliği, TÖP ve YDG tarafından örgütlenen eyleme 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana: “Darbeciler halka hesap verecek!”

Adana’da 78’liler Girişimi’nin çağrısı ile biraraya gelen KESK, İHD, ÖDP, SDP, ESP, Halkevleri, Liseli Genç Umut, Türkiye Gerçeği ve AMARGİ, 12 Eylül günü Kenan Evren Bulvarı’nda bir eylem gerçekleştirdi. Sloganların ardından basın açıklaması okundu. Eylemde 12 Eylül’de katledilenlerin isimleri okundu, sloganlar atıldı.

Basın metnin okunmasının ardından bulvarın girişine temsili olarak Demokrasi Bulvarı tabelası dikildi. Daha sonra konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından bulvarın açılışı için kurdele kesildi. Eylemde “Gün gelecek, devran dönecek, darbeciler halka hesap verecek!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Darbecilere red demokrasiye evet!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Ankara: “12 Eylül darbecilerini yargılayalım!”

Ankara’da Darbe Karşıtı Platform, 11 Eylül günü, faşist darbenin yıl dönümünde meşaleli bir eylem gerçekleştirdi.

Ankara Ekin Tiyartosu önünde toplanan Darbe Karşıtı Platform, buradan 12 Eylül askeri darbesinin ilan edildiği TRT Ankara Radyosu önüne geldi. Bina

önünde “12 Eylül darbecilerini yargılayalım!” yazılı pankartı açıldı ve mumlar yakıldı.

12 Eylül günü saat 14.30’da Yüksel Caddesi’nde biraraya gelen platform bileşenleri ABD Büyükelçiliği önüne yürüdü. Kolluk güçleri yürüyüş öncesi Yüksel Caddesi’ni şeritle çevirerek bomba olduğu gerekçesi ile panik yaratmak istedi. Yürüyüş boyunca “Darbeciler halka hesap verecek!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları atıldı. ABD büyükelçiliği önüne gelindiğinde basın açıklaması okundu.

Açıklamada darbeler ve emperyalizm arasında sıkı bir bağ olduğu, 12 Eylül darbesinin CIA laboratuvarlarında, NATO karargahlarında hazırlandığı belirtildi. 12 Eylül öncesinde yaratılan kargaşa ortamı ile darbeye meşruluk zemini kazandırılmaya çalışıldığı ifade edildi. Açıklamanın ardından bir heyet ABD Büyükelçiliği kapısına siyah çelenk bıraktı. Çelenk bırakan heyetin gelmesi ile eylem son buldu. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

“Özgürlükçü anayasa istiyoruz!”

78’liler Türkiye Girişimi, 12 Eylül günü Taksim Postanesi’nden, 12 Eylül faşist askeri darbesini protesto etmek amacıyla TBMM ve milletvekillerine mektup gönderdi.

Kitle adına basın açıklamasını İbrahim Ünal okudu. Açıklama “toplumun tüm kesimleri tarafından tartışarak üzerinde ortaklaşan, katılımcı, çoğulcu, özgürlükçü bir anayasa istiyoruz” sözleriyle sona erdi.

Kızıl Bayrak/Istanbul

DİSK: “12 Eylül hala güncel!”

12 Eylül faşist askeri darbesinin 27. yılı vesilesiyle DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, DİSK adına yazılı bir açıklama yaptı. 12 Eylül’ün bütün sonuçlarının ortadan kaldırılması gerektiğini belirten Çam, 12 Eylül’ün bugün halen güncelliğini koruduğunu belirtti. Çam, 12 Eylül askeri yönetimi tarafından hazırlanan Anayasa’nın temel hükümleri ile halen yürürlükte olduğunu vurguladı. Anayasa’nın bu haliyle, geçici 15. maddesinin 12 Eylül sürecinin yargılanmasını da engellediğini belirten Çam, Türkiye’deki siyasi demokratik gelişimin önünün tıkandığını söyledi.

İlerici-devrimci sendika ve kurumlardan tersane işçilerine destek çağrısı:

Tersanelerde iş cinayetlerine karşı mücadeleye!

Tuzla tersaneler havzası alınterini satarak geçinen tersane işçileri için cehennemden farksızdır. Kapitalistlerin hayalini kurduğu ve 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte sınıf hareketinin güç kaybetmesi ile 27 senedir adım adım her işletmede yaratmaya çalıştıkları kurlsız ve sınırsız sömürünün ete-kemiğe bürünmüş halidir. Öyle ki, vahşi kapitalizmin yeniden dirilişi Tuzla tersaneler cehenneminde gerçekleşmektedir.

25 bin işçinin çalıştığı tersanelerde sigortalar genellikle ödenmemekte, yalnızca işe giriş-çıkış yapılmakta, az sayıda işçinin sigortası ise asgari ücret üzerinden yatırılmaktadır. Burada çalışan işçiler ücretlerini almakta dahi zorlanmakta, çoğunlukla gece-gündüz çalıştırıldıkları halde ücretleri ödenmemekte, çalışırken bir dizi müdür, taşeron ve amirle muhatap olurken, ücret ödemesine gelince tersane kapısında güvenliklerden öteye geçememekte, açıkça muhatap bulamamaktadır. Tersane patronları burada kurlsızlığı taşeron eliyle yürütmekte, böylece her türlü sorumluluğu üzerinden atmaktadır.

Kurlsız çalışmanın bir diğer yüzü ise iş cinayetleridir. Tersaneler cehenneminde yaşanan iş cinayetlerinin ardı arkası kesilmemekte, hemen hemen haftada bir işçi ölmektedir. Geçtiğimiz 15 günde 5 işçi iş cinayetine kurban gitmiştir.

Kapitalist toplumun geçmişteki tüm toplumsal düzenlerden daha ağır bir sömürü düzeni olduğu, ezilen sınıfların tarihin hiç görmediği baskıya, acıya ve sömürüye maruz kaldığı bilinen bir gerçektir. Ve tersaneler bu açıdan en somut örnektir. İnsanlar cezaevi koşullarında yaşamakta, köle olarak çalışmakta ve savaştaymış gibi vahşice katledilmektedir.

Ve elbette ki tersanelerde yaşanan tüm bu vahşetin sorumluları bu ülkenin “seçkin” kişileridir. Sorumlular elbette ki güvenlik tedbiri almayı masraf olarak gören bir avuç asalak patronudur. Özellikle bu tersane patronlarının örgütü **GİSBİR** (Gemi İnşa Sanayicileri Birliği) tüm bu ölümlerin sorumluluğunu taşıyan bir suç örgütüdür. Aralarında milletvekillerinin de bulunduğu bu suç örgütünün bu dönemki başkanı da **Murat Bayrak**’tır.

Tersanelerde işçi kanına doymayan, güvenlik tedbirleri alındığında “*işçi maliyetinin yükseleceğini, tersanelerin kârlı bir alan olmaktan çıkacağı*”nı söyleyen Murat Bayrak, yıllardır öncü işçilerin, devrimcilerin katledilmesi için gerekli finansmanı sağlamayı sınıfsal özü gereği kârlı bir alan olarak görmektedir. Kendisi özellikle 12 Eylül döneminde faşist çetelere maddi destek sunmuştur. Yıllarca bu alana “yatırım” yapmıştır!

Tüm ilerici sendikaları, kitle örgütlerini, meslek odalarını, ilerici-devrimci kurumları tersanelerde 12 Eylül benzeri yaşanan işçi katliamlarına karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

TİB-DER (Tersane İşçileri Birliği Derneği)
Türk-İş/Hava-İş Genel Başkanı: Atılay Ayçin
Türk-İş/Tez Koop-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı: Hazal Züleyha Koç
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 3 No’lu Bölge Başkanı: Veysel Demir
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı: Şahan İlsever
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube

Sekreteri: Kemal İkisivri
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Mali Sekreteri: Resul Yavuz
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube YK Üyesi: Nedim Pörklü
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube YK Üyesi: Engin Karaağaç
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube YK Üyesi: Özgür Uras
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube YK Üyesi: Cafer Genç
DİSK/Genel-İş Kadıköy Belediyesi İdari İşler Md. Baştemsilcisi: Hasan Özcan
DİSK/Genel-İş Kadıköy Belediyesi Kadıköy Belediyesi Park ve Bahçeler Md. Baştemsilcisi: Hasan Süner
DİSK/Genel-İş Kadıköy Belediyesi Makina İkmal Bakım Onarım Md. Temsilcisi: Murat Çeker
DİSK/Genel-İş Kartal Belediyesi Temizlik İşleri Md. Baştemsilcisi: Nail Uzun
DİSK/Genel-İş Kartal Belediyesi Temizlik İşleri Md. Temsilcisi: Fikret Ağaçbacak
DİSK/Genel-İş Kartal Belediyesi İdari ve Mali İşler Md. Baştemsilcisi: Selahattin Yalçınkaya
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 2 No’lu Şube Başkanı: Nevzat Karataş
DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 2 No’lu Şube Mali Sek.: Ayhan Çolakoğlu
DİSK/Genel-İş Kocaeli Şb. Bşk.: Birol Güçlü
DİSK/Genel-İş Kocaeli Şube Saraybahçe Bel. İşyeri Baştemsilcisi: Mehmet Bingöl

DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul Konut İşçileri Şube Başkanı: Nebile Irmak Çetin
DİSK/Genel-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı: Hakkı Karabulut
DİSK/Genel-İş Sendikası 3 No’lu Şube Başkanı: Mevsim Gürlevik
DİSK/Sine Sen Genel Başkanı: Yusuf Çetin
DİSK/Sine Sen Genel Başkan Yardımcısı: Mevlüt Koçak
DİSK/Sine Sen Genel Sekreteri: S. Ahmet Keskin
DİSK/Sine Sen Mali Dairesi: Sinan Güngör
DİSK/Sine Sen Örgütlenme Dairesi: Mediha Şafak
DİSK/Sine Sen Eğitim Dairesi: Serkan Acar
DİSK/Sine Sen Bas. Yay. Halkla İlişkiler: Celal Çimen
KESK/Yapı Yol Sen İstanbul Şube Eğitim Sekreteri: Halil Tümtürk
Prof. Dr. Yüksel Akkaya
BDSP (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu)
HKM (Halk Kültür Merkezleri)
Partizan
PDD (Proleter Devrimci Duruş)
GOP-DER (Gaziosmanpaşa İşçi Derneği)
OSİM-DER (OSB-İMES İşçi Derneği)
İM-DER (İnönü Mahallesi Çevre, Eğitim ve Kültür Derneği)
Sefaköy Halkevi
Sefaköy İşçi Kültür Evi
Şahintepesi İşçi Kültür Evi
Esenyurt İşçi Kültür Evi

Tersane işçilerinin mücadelesinin yanındayız!

Tekstil, metal, kağıt, plastik vb. sektörlerde çalışan işçiler olarak her geçen gün patronların daha fazla kâr hırsına bağlı olarak, daha fazla sefalet ve yoksulluğa itiyoruz. Bununla da kalmayıp, ağır ve azgın sömürü şartları altında, kimi zaman gece gündüz demeden, sefalet ücretine alınterimizi akıtıyor, sağlığımızdan oluyoruz.

Tuzla tersaneler havzası da alınterini satarak geçinen tersane işçileri için cehennemden farksız. 25 bin işçi kardeşimizin çalıştığı tersanelerde sigortalar ödenmemekte, az sayıda işçinin sigortası ise asgari ücret üzerinden yatırılmaktadır. Çoğu zaman işçiler ücretlerini dahi almakta zorlanmakta, ödeme dönemlerinde muhatap dahi bulamamaktadırlar.

Tersane patronları da çoğu patron gibi kurlsızlığı taşeron eliyle yürütmekte ve böylece sorumluluğu üzerinden atmaktadır.

Kurlsız çalışmanın bir diğer sonucu da iş cinayetleridir. Tersane cehenneminde yaşanan iş cinayetlerinin ardı arkası kesilmemekte, hemen hemen haftada bir işçi kardeşimiz ölmektedir.

Geçtiğimiz 15 gün içerisinde 5 işçi kardeşimiz iş cinayetine kurban gitmiştir.

Tüm bu vahşetin sorumluları güvenlik tedbirini masraf gören, gözünü kâr hırsı bürümüş, bir avuç asalak patronudur. Bu tersane patronlarının örgütü **GİSBİR** (Gemi İnşa Sanayicileri Birliği) tüm bu cinayetlerin sorumlusu olan bir suç örgütüdür. Ve bu örgüt bir ölüm makinesi gibi işçi kardeşlerimizin

canını almakta, her geçen gün onlara daha ağır koşulları dayatmaktadır.

Bizler de farklı işkollarında çalışan işçiler olarak tersanelerde insanca yaşama hakkını savunan sınıf kardeşlerimizin mücadelelerinin yanında ve yaşanan iş cinayetlerinin, eli kanlı asalak patronların karşısındayız. Biliyoruz ki bu kan emici sömürü düzeninin ortadan kaldırılması ancak biz işçilerin birliği ve dayanışması ile, örgütlü gücü ile mümkündür. Bu bilinçle tersane işçilerine Küçükçekmece’den seslenerek, tersane işçisi kardeşlerimizin her türlü eylem, direniş ve etkinliklerine güç katacağımızı, ortak sınıf mücadelemizi kendi bölgemizden doğru yükselteceğimizi bildiriyoruz.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın sınıf dayanışması!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

BEDAŞ’tan taşeron işçiler, Elektropak işçileri, Okaş Oluklu Mukavva işçileri, Korumaz Kardeşler Alüminyum, Zeytinburnu’ndan deri işçileri, İde Tekstil’den işçiler, Kale Porselen’den işçiler, Ayla Tekstil’den işçiler, Net Civata’dan işçiler, EMF Fren Balataları’ndan işçiler, Filman, Şahintepesi’nden eğitim emekçileri, Küçükçekmece’den basın emekçileri, İM-DER (İnönü Mahallesi Çevre, Eğitim ve Kültür Derneği), Sefaköy Halkevi, Sefaköy İşçi Kültür Evi, Şahintepesi İşçi Kültür Evi, Küçükçekmece İşçi Platformu

Tersane işçileri GİSBİR'e yürüdü...

“Sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleye!”

Tuzla tersaneler havzasında iş cinayetlerine, ücret gasplarına, sigortasız çalışmaya karşı mücadele yürüten Tersane İşçileri Birliği Derneği 12 Eylül askeri faşist darbesinin 27. yıldönümünde GİSBİR'e yürüyüş çağrısı yapmıştı. 12 Eylül günü sabah saat 07.30'da Tuzla Gemi Tersanesi önünde toplanan kitle, pankartlar açarak ve yolun tek şeridini trafğe kapatarak GİSBİR'e yürümeye başladı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da eyleme pankart ve sloganlarıyla katıldı. Komünistler eylemde “İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!/BDSP” pankartı açtılar. Kortejin en önünde son 15 gün içinde Tuzla tersaneler cehenneminde iş cinayetinde ölen 5 işçinin anısına “Artık yeter ölmek istemiyoruz!” yazılı siyah çelenk taşındı. Çelengin arkasında ise “Artık yeter iş cinayetlerine son!” ve “Sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleye!” yazılı pankartlarıyla Tersane İşçileri Birliği Derneği yer aldı.

Tersane işçileri yürüyüş boyunca öfke dolu sloganlarını haykırdılar. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almayan patronların birliği GİSBİR'e yönelik büyük bir öfke vardı.

BDSP'liler de tersane işçilerinin attıkları sloganlara eşlik ettiler. Yanısıra “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!” sloganlarını attılar.

Tersane işçileri, 27. yıldönümünde, gelişen sınıf ve kitle hareketini ezmek amacıyla yapılan 12 Eylül askeri faşist darbesinden hesabı emekçilerin soracağını haykırdılar. “12 Eylül'ün hesabını işçiler soracak!” yazılı dövizler taşıdılar.

Tersane İşçileri Birliği Derneği üyeleri yürüyüş güzergahı boyunca tersane önlerinden geçerek iş

cinayetlerine, ücret gasplarına, kölece çalışma koşullarına karşı örgütlü mücadele çağrısı yaptılar. Özellikle son dönemde ücret gaspının sıkça yaşandığı Anadolu Tersanesi önünde bir süre bekleyen kitle, burada “Ücret haktır gaspedilemez!”, “Sigorta haktır gaspedilemez!” sloganlarını attı.

Anadolu Tersanesi önünde tersane işçilerine seslenen TIB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu, Anadolu Tersanesi'nde çalışan işçilerin ücretlerinin ödenmediğini, ücretlerin yarına kadar ödenmemesi durumunda Anadolu Tersanesi önünde direnişte olacaklarını söyledi.

İstanbul Tersanesi'nden sonra Bekir Özmen adlı işçinin yaşamını yitirdiği Desan Tersanesi önüne gelindi. Burada yapılan konuşmalarda ve sloganlarla tersane patronları teşhir edildi. İş cinayetlerine karşı öfkeli sloganlar haykırıldı. “Katil Desan hesap verecek!” sloganı yükseltildi.

Yürüyüş kolu Desan Tersanesi'ni geçerek GİSBİR'e ulaştı. Burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına geçilmeden önce

Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu bir konuşma yaptı. İş cinayetlerine, ücret gasplarına, kölece çalışma koşullarına karşı kazanım elde etmek için örgütlü mücadeleye ihtiyaç olduğunu vurguladı.

Basın açıklamasını Dernek adına Yönetim Kurulu Üyesi Cahit Atalay okudu. Atalay, Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetlerinin kapitalist toplum düzeninin somut bir göstergesi olduğunu söyledi. 12 Eylül'ün 27. yıldönümünde GİSBİR (Gemi İnşa Sanayicileri Birliği) Başkanı Murat Bayrak'ın sınıfsal özü ve misyonu gereği tersaneleri kârlı bir alan gördüğünü ve zamanında 12 Eylül cuntacılarına destek verdiğini belirtti.

Açıklama şu sözlerle son buldu: “Bizler Tersane İşçileri Birliği olarak ölümlerin yaşandığı her tersane önünde eylemler yaptık. Taksim'e çıktık ve tersanelerdeki ölümlerin kamuoyuna duyurulmasında önemli bir rol oynadık. Buradan GİSBİR'e bir kez daha sesleniyoruz. İş güvenliği tedbirlerinin alınması konusunda adım atılana kadar eylemlerimizi yaygınlaştırarak sürdüreceğiz!”

Tersane işçileri yürüyüş boyunca; “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “12 Eylül'ün hesabını işçiler soracak!”, “Cabbar, Günay, Kenan, Cengiz, Bekir! Sıra kimde?”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!” dövizlerini taşıdılar. Sıkça “Yaşasın TIB-DER, yaşasın birlik!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarını attılar.

Yaklaşık 80 kişinin katıldığı eyleme BDSP, HKM, Partizan ve Devrimci Demokrasi gazetesi de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sermaye uşakları tersanede!

Tersane İşçileri Birliği olarak 12 Eylül'de GİSBİR'e yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüşün ardından CHP'li bir grup milletvekilinin tersaneler bölgesini ziyaret ettiği, aralarında hain sendika bürokrati Bayram Meral'in de olduğu haberini aldık. Sözde son dönemde tersanelerde yaşanan iş kazalarının sebeplerini incelemeye gelmişlermiş! 13 günde 5 iş cinayetinin yaşandığı bu cehennemde yapılan eylemler sonucu güçlü bir kamuoyu oluşmuş, bunun yarattığı basınçla “harekete geçmişlerdi”.

Biz Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik örneğinde olduğu gibi bunların ziyaretinden de bir sonuç çıkmayacağını biliyorduk. Yine göstermelik incelemeler yapılacak, yine göstermelik “yapacağız, edeceğiz” vaatleri verilecek, sonrası gelmeyecekti.

Önce GİSBİR hastanesine giden CHP ekibi burada yaptıkları “incelemelerin” ardından SELAH Tersanesi'ne yöneldiler. Derhal SELAH Tersanesi'ne gittik. Tersane güvenliğine onlarla görüşmek istediğimizi bildirdik. Ancak bir sonuç alamadık. Ardından GİSBİR Başkanı Murat Bayrak'la tersane kapısında belirdiler. Onları “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”

sloganlarıyla karşıladık. Ajitasyon konuşmaları yaptık. Tersane güvenliğinin müdahalesiyle karşılaştık. GİSBİR Başkanı Murat Bayrak aracına binerek oradan uzaklaştı. Ardından milletvekili grubu bizimle görüşmek için yanımıza geldi. Bayram Meral'in TIB-DER yöneticilerini konuşturamama tavrı gerilime yol açtı. B. Meral'i “hain” kimliği üzerinden teşhir ettik. Ardından B. Meral DESAN Tersanesi'ne gitti. Kalan milletvekilleriyle bir çay ocağında oturduk. Tersanelerdeki çalışma koşulları ve iş kazaları üzerine bilgi almak istediler. Biz de başta ücret olmak üzere sigorta gaspı, sosyal alanların yetersizliği, taşeronluk sistemi ve iş güvenliği tedbirleri alınmaması üzerine geniş bilgi verdik. İşçilerin en kötü koşullarda çalıştırıldığı üç ayrı tersanenin ismini verdik. İncelemelerde bulunmak üzere bu tersanelere gittiler. Gitmeden önce dernek yönetiminden tersanelerdeki çalışma koşullarına ilgili ayrıntılı bir rapor istediler. Birkaç saat sonra telefonla bizi aradılar. “Tersanelerin temiz ve sağlıklı, iş güvenliği tedbirlerinin yeterli olduğu”nu söylediler. Bu beklediğimiz bir sonuçtu. Çünkü tersanelerde iş güvenliği tedbirleri bunların “sözde” denetimleriyle değil, ancak işçilerin örgütlü mücadelesiyle alınabilir.

Tersane İşçileri Birliği

Tersane işçilerinden Rowenta işçilerine destek!

Bizler Tuzla tersaneler cehenneminde iş cinayetlerine maruz kalan, her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksun tersane işçileriyiz. Havzada yaşanan sorunlara karşı mücadele ediyoruz. Bizler de sizler gibi ücret ve sigorta hakkımız için direniyoruz. Herşeyden önemlisi yaşam hakkımız için direniyoruz. Sadece kendi sorunlarımız için mücadele etmiyoruz. Aynı zamanda değişik sektörlerde çalışan ve hakları için mücadele eden işçi kardeşlerimizle dayanışma içerisinde oluyoruz.

Sendikalaşma hakkınız için başlattığınız direnişi büyük bir merak ve coşkuyla izliyoruz. Biz de burada ücret gasplarına karşı eylemler yaptık. Son 15 günde 5 işçi kardeşimizi iş cinayetine kurban verdik. İş cinayetlerine son demek için de eylemler yaptık. Siz sınıf kardeşlerimizle dayanışma içerisinde olmanın yaşamsal önemde olduğunu düşünüyoruz. Ve bugüne kadar Rowenta patronunun saldırılarına karşı başlattığınız ve yaygınlaştırdığınız eylemleri sonuna kadar destekliyoruz. Mücadelenizi mücadelemiz olarak görüyor, her türlü desteği sunacağımızı belirtiyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

**Tersane-Rowenta omuz omuza!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Tersane İşçileri Birliği Derneği

“İş kazası” adı altında yaşanan cinayetler işçilerin yaşamını karartmaya devam ediyor...

İş cinayetlerine karşı tek seçenek mücadele!

“Elektrik çarptı”, “yüksekten düştü”, “halat koptu”, “kazan patladı”, “vinç altında kaldı”, “uzvunu makineye kaptırdı” vb. ifadelerle sermaye basınının üçüncü sayfalarında yeralan, adına “kaza” denilen iş cinayetlerinin yokettiği yaşamlar.

Patronların kâr hırsı nedeniyle iş cinayetlerine her an bir işçiyi kurban veriyoruz. Hepsini birbirinden korkunç ölümler. Ölen işçilerin aileleri yıkıma uğruyor. Uzunlarını kaybeden işçiler bu yıkımın psikolojik boyutunu bir ömür boyu yaşıyor.

Uluslararası Çalışma Örgütü’nün (İLO) kayıtlarına göre, dünyada yılda 2 milyonu aşkın işçi iş kazaları sonucu ölürken, milyonlarca da sakat kalıyor. Türkiye’deki durum ise daha vahim. İş kazalarında dünya sıralamasında hızla birinciliğe doğru ilerleyen Türkiye, Avrupa’da bu birinciliğini kimseye kaptırmıyor. Türkiye’de yılda ortalama bini aşkın işçi iş kazalarında yaşamını yitirirken, meslek hastalığına yakalanan ve sakat kalan işçi sayısının haddi hesabı bulunmuyor.

Türkiye’yi sınırsız bir sömürü cehennemine çeviren asalaklar ve uşakları cinayetleri doğal karşılıyor!

İş cinayetlerinin en vahşi boyutlarda yaşandığı yerlerden birisi Tuzla Tersaneler bölgesidir. Tersanelerde iki hafta içerisinde 5 işçinin hayatını kaybetmesi üzerine AKP’nin yeni Çalışma Bakanı Faruk Çelik bölgeye giderek incelemede bulundu. Faruk Çelik tersaneye geldi ama işçileri değil, tersane patronlarını ziyaret etti.

Tersane patronlarını ziyareti sırasında Bakan, “Teftişler sonucu tespit edilen hususlar. Örneğin elektrik, hava basıncı ve yangınla ilgili bulgular var. Bunları gelişen Türkiye şartlarında son derece normal karşılıyoruz” dedi.

Bu aşâğılık sermaye uşâğı sorunları biliyor ancak, yaşanan cinayetleri gelişen Türkiye şartlarında son

derece normal karşılıyor! Nasıl bilmesinler? Sanayi bölgelerini, fabrikaları kuralsız-sınırsız bir sömürü cehennemine çeviren yasal düzenlemeleri, namı diğer kölelik yasalarını 2002 seçimlerinde hükümet olur olmaz meclisten geçiren bu uşaklar değil midir? “Sosyal Güvenlik Reformu” adı altında yapılan yasal düzenlemelerle sağlık sistemi çökertildi ve “parası olmayan ölsün” devri başlatıldı. 2008’de yürürlüğe girecek olan diğer düzenlemelerle kadın ve erkeklerde emeklilik yaşı 68’e, prim gün sayısı 9 bine çıkarılacak.

2008’de yürürlüğe girecek olan bu düzenlemelerle birlikte “iş kazası” olması durumunda patronun ilgili müfettişlere bildirimde bulunma zorunluluğu kaldırılıyor. Patronların 50 ve üzeri işçi çalıştırdıkları işyerlerinde özürü ve eski hükümlü işçi çalıştırma zorunluluğu da kaldırılıyor. Ayrıca malullük aylığı almak da neredeyse imkansız hale getiriliyor. Kişinin malul aylığı alabilmesi için 3600 gün veya en az 10 yıl sigortalı çalışması, 10 yılın her yılı için de 180 gün prim ödemiş olması şartı aranacak. Kişinin malul olduğunun kabul edilmesi için iş gücünün %60’ını kaybetmiş olması istenecek.

Mevcut düzenlemelerde bir elini bilekten veya

ayağını dirsekten makineye kaptıran bir işçiye en fazla %20-30 civarında işgücü kaybı veriliyor. Emeklilik, iş kazası, meslek hastalığı ve sağlık primleri işçinin ücretinden peşin olarak kesilirken, iş kazası ya da meslek hastalığı geçiren işçi kaderiyle başbaşa bırakılıyor. İşte Faruk Çelik’in “gelişen Türkiye” şartlarında son derece “normal” karşıladığı, yaşarken bin kere öldüren çalışma koşulları ve iş cinayetleri bunlardır.

İş kazalarına karşı işçi sınıfının nabzını yakalamak...

Peki kaza yaşandığı anda diğer işçi bölükleri ne hissediyor, ne düşünüyor? Ne yazık ki ilk dakikaların şaşkınlığının ardından hiçbir şey olmamış gibi işlerine devam ediyorlar. Bunun en son örneği geçtiğimiz dönemde Tuzla tersanelerinde yaşanmıştı. Sınıf bilinçli tersane işçileri ölümle sonuçlanan bir kazanın ardından, kazanın yaşandığı tersanenin önünde direnişe geçerek işçileri ortak mücadeleye çağırdılar. Bu çağrıya kulağını tıkayan genç bir işçi barikatı aşarak çalışmaya gitti. Ne acıdır ki aynı işçi birkaç gün sonra geçirdiği iş kazasında hayatını kaybetti.

İşçi bölüklerinin büyük bir kesimi hukuki yollardan doğan haklarını bilmedikleri gibi, kendilerini çaresiz hissediyorlar. Bunun bir nedeni öz güçlerine ve sınıf kardeşlerine güvenmemeleri ise diğer bir nedeni de ilerici, devrimci güçlerin, sendikaların işçileri bilinçlendirme doğrultusunda faaliyet yürütmemeleridir. Diğer temel nedeni de sermaye devletinin bu alanda uyguladığı politikalarıdır. Sermaye devleti yıllardır emekçi kitleleri depremle, susuzlukla, işsizlikle, açlıkla, zamlarla, krizlerle, uyuşturucuyla, çetelerle, trafikle ve devlet terörüyle yaşamaya alıştırmaya çalışıyor. Tüm bunların olmazsa olmaz uygulamalar ve sonuçlar olduğunu empoze ediyor.

Diğer yandan hak ihlallerine, iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı açılan davalar yıllarca sürüncemede bırakılıyor. Bir vakayı incelemek için işyerine gelen müfettişler patrone yan tutum alıyor. İş kanunları patrone yan. Malulen emekli olmak için hastanelere ve gerekli kurumlara başvuran işçiler yıllarca süründürülüyor. Bu yıldırma politikasına rağmen vazgeçmeyenler ise ölümden beter hale getiriliyor. Bütün bunları yaşayan işçiler ya hak aramaktan vazgeçiyor ya da patronla anlaşmaya gidiyorlar. Yeni yetişen işçi kuşağı da bir önceki kuşaktan katiliyle uzlaşan bu tavrı öğreniyor.

Tabana dayanan uzun soluklu ve yoğun bir çalışma

Tersanede yaşanan iş cinayetlerine karşı gösterilen tepkilerin örgütlenmesinde ve oluşan kamuoyunda sınıf devrimcilerinin önderliğinde tersane işçilerinin yürüttüğü mücadele çok önemli bir rol oynadı. Peşpeşe yaşanan cinayetlerin ardından tersane işçilerinin ortaya koyduğu eylemli tepkiler kimi sendikalardan ve sınıfın belli bölüklerinden bir karşılık ve destek de buldu. Ancak bu desteğin sonuç alıcı olabilmesi için, etkin ve kitlesele bir eylemli sürecin örgütlenmesi gerekiyor.

Sağlıkta dönüşüm tekellere yaradı!

“Sağlıkta dönüşüm” adı altında sağlığın özelleştirilmesi çalışmaları hızla devam ediyor. Ancak egemenler, en temel hak olan sağlığı paralı hale getirirken, kitlelerin bilincini bulandırmaya ve ikna etmeye çalışıyorlar. Bunlardan biri de, “hastanenin tıbbi malzemeyi hastadan istemeyeceği, hastanenin temin edeceği” yalanı. 15 Ekim’den itibaren hayata geçecek uygulama ileri bir adım olarak gösteriliyor ve burjuva basına çıkartılan kimi hastalar da, bürokratik uygulamalardan kurtulduklarını, sağlık kurumlarında düzelme olduğunu vb. dile getiriyorlar.

Düzenlemeye göre; “hastaların tedavisi için gerekli malzemeleri hastaneler ihale yoluyla alarak SSK Sağlık İşleri’ne fatura edecek. Ameliyat ve ameliyat sonrası tedavi olanlar ile yatarak tedavi görenlerin hasta yakınlarına reçete verilemeyecek. Özel sağlık hizmeti veren kurumlar da dahil hiçbir hastane hasta yakınına ‘git şu malzemeyi al gel’ veya ‘git şu ilacı al’ diyemeyecek.” Bu uygulama ile ihale yönteminin ilaç ve tıbbi malzeme fiyatlarını düşüreceği, malzemelerin kullanımında tasarruf

yaratacağı, aynı zamanda bürokratik işlemlerin de azaltılacağı iddia ediliyor. Oysa işin aslı öyle değil...

Bu uygulama ile ilaçlar SSK eliyle paralı olarak satılacak. “Git şu ilacı al” denmeyecek ama “önce şu ilacın parasını öde” denecek. Bu uygulamadan asıl kârlı çıkacak olan ise, uluslararası ilaç tekelleri. Çünkü sağlıkta dönüşüm programı çerçevesinde hayati önem taşıyan ilaçlar da dahil olmak üzere tıbbi malzemelerin SSK tarafından ödenmesi kaldırıldı. Böylece hastalar fahiş fiyatlar ödeyerek ilaçları temin edecekler.

Özcesi yeni uygulama ilaç tekellerine yeni pazar alanları açıyor. SES’in bu konuda verdiği rakamlar uygulamanın mantığı noktasında bir açıklık getiriyor. SES’e göre, ilaç harcamaları 2001 yılı sonu itibarıyla 992.616 milyon Ytl iken 2004 yılı sonu itibarıyla 2.471.528 milyar Ytl’ye ulaştı. Hastanelerin Sağlık Bakanlığı’na devrinden sonra ilaç harcamaları tahmini olarak 3.7 milyar Ytl olarak belirleniyor.

“İnsan canı” üzerinden yapılan pazarlıklarda kârlı çıkan, uluslararası tekeller olacak!

DİSK Tekstil Merkez Genel Kurulu'nun ardından...**DİSK yeniden "Budak"lanıyor!**

DİSK Tekstil Sendikası Merkez Genel Kurulu geçtiğimiz hafta sonu gerçekleşti. Genel kurulla birlikte 8 yıl aradan sonra bir kez daha eski DİSK Başkanı Rıdvan Budak sendikanın başkanı olarak seçilmiş oldu. Ancak hem öncesinde, hem de genel kurul sırasında yaşananlar bir genel kurulun sınırlarını fazlasıyla aşarken, çok daha kapsamlı bir planın sinyallerini veriyordu.

Şube genel kurullarının gerçekleşmesinin ardından şube yönetimleri ile Süleyman Çelebi başkanlığındaki genel merkez yönetiminin gerilimleri iyice yoğunlaşmıştı. Merkez genel kurulunun bir süre öncesinde ise şube başkanları yapılan uzun kulislerin ardından gazetelere verdikleri paralı ilanlarla merkez yönetimini yerden yere vurmuş, sendikayı "düze çıkarmak" için eski başkan Rıdvan Budak'ı göreve çağırmışlardı. Çok geçmeden Rıdvan Budak da sendikanın içinde bulunduğu kötü tabloya işaret etmiş, bir "abi" olarak üzerine düşen görevi yerine getireceğini ifade etmişti.

Sendikaya bağlı 7 şubenin tamamından gelen böylesi bir "basınç" daha kurul gerçekleşmeden Budak'ı fiili olarak başkanlığa taşıdı. Bu tablo karşısında hiç şansı olmadığını gören Çelebi ise, daha Haziran ayındaki Başkanlar Kurulu toplantısında sendika başkanlığı için aday olmayacağını açıkladı. Böyle bir tablo içinde Budak ve takımına düşen ise kurul sırasında mevcut yönetimi daha da ezmek ve ileriki "görevler" için zemin hazırlamaktı.

İşçi tepkisi kişisel hesaplara yedeklendi!

Çok daha kapsamlı bir planın önemli bir adımı olan DİSK Tekstil Genel Kurulu Budak ve ekibi payına oldukça başarılı bir organizasyon biçiminde şekillendi. Kurulun başlangıcın son anına kadar Budak'ın ne kadar "yüce" bir kişi olduğu empoze edildi.

Bu şovun en önemli ayağı tabii ki tabanın mevcut yönetime karşı öfkesini açıktan hissettirebilmek oldu. Daha Çelebi'nin açılış konuşmasını yaptığı sırada delegelerden tepkiler yükselmeye başladı. Yapılan konuşmalara sürekli olarak müdahale edilerek sendikanın son 4 yıl içindeki ihanet tablosu özetlendi. Fabrika delegeleri döne döne Çelebi ve yönetimi hesap vermeye çağırdı. Şube başkanları ise mevcut yönetimin sendikayı nasıl kendi kendisini taşıyamaz hale getirdiğini anlattılar.

Normal koşullarda böyle bir tablo elbetteki fazlasıyla önemlidir. İşçi ve delegelerin yaşanan ihanetler karşısında hesap soran tutumları bir sendikayı ileriye taşıyacak en temel güç durumundadır. Ancak bu tepkinin Çelebi'nin 8 yıllık

Bugün DİSK'te alttan alta dillendirilmeye başlayan bir "yeniden yapılanma" hareketi başlamıştır. Bu ise DİSK'in bir kez daha ve çok daha temelli bir şekilde düzen sınırları içerisine çekilmesi ihtiyacının ürünüdür. Açıktır ki düzene DİSK'in 2007 1 Mayıs'ında yaptığı sınırlı çıkışlar bile fazlası ile bol gelmektedir.

başkanlığı döneminde en son noktada açığa çıkmış olması, yaşanan ihanetlerin birçoğunda doğrudan pay sahibi olan Kazım Doğan gibi hainlerin bu tepkinin baş örgütleyicisi olması ve dahası bir önceki genel kurulda bu ekibin Çelebi'yi devirme hevesindeki Budak'a karşı bir kez daha Çelebi'yi yönetime taşımış olması fazlasıyla dikkate değerdir. Yaşananların sınıf mücadelesi için duyulan kaygılardan öte bireysel çıkarılara ve hesaplara dayandığının en bariz kanıtıdır.

Her şeye karşın mevcut yönetime yapılan eleştiriler eksik olmakla birlikte fazlasıyla anlamlıdır. Şu an yönetime gelen eleştiri sahiplerinin buna uygun bir pratik içerisine girip girmeyeceklerini ise başta TİS ve grev süreçleri olmak üzere önümüzdeki dönem gelişmeleri gösterecektir. Ancak yine de bu ekibin sendikayı ve sınıf mücadelesini ileriye taşımak gibi bir niyeti olduğunu düşünmek içinde ortada hiçbir neden bulunmamaktadır.

Genel Kurul'da Rıdvan Budak şov!

Mevcut yönetimi böylesine güçlü bir şekilde etkisizleştirdikten sonra geriye tapınılacak bir "kurtarıcı" yaratmak kalyordu. Bu açıdan da organizasyon fazlası ile manidardı. Budak salonda delegeler tarafından "Efsane Başkan" sloganları ve karanfillerle karşılandı. Daha en baştan Budak'ın kurtarıcı kimliği yüceltildi.

Ancak her şeye karşın burada asıl iş Budak'ın kendisine düşüyordu. Budak, tüm hareketleri ve konuşmaları ile bu şova oldukça iyi hazırlanmıştı. Tüm konuşmaları boyunca bir yandan kendisini övmeyi hiç sevmediğini söylerken diğer yandan

kendisini öve öve bitiremedi. Ve tabii ki yıllardır tanıdığımız Budak olarak "sol"dan konuşmayı da ihmal etmedi. Döne döne işçi sınıfının ideolojisini kaybettiğini, sınıfın kendi sol ideolojisi ile buluşması gerektiğini anlattı. Bir sendika genel kurulu içinde önemli olmakla birlikte bu anlatımlara neden ihtiyaç duyulduğunu önümüzdeki süreçte daha açık bir şekilde göreceğiz.

Al birini vur ötekine!

Tüm bu ezme ve yok etme harekâtına karşın Çelebi ve ekibi oldukça cılız bir tepki gösterdi. Çelebi geçiş sürecinde yaşananların sorumluluğunu bireysel olarak kendi üzerine almayı tercih ederken, yaşananların nedenlerine ilişkin bir şey ifade etmekten de özel olarak kaçındı. Bir bozgun havasına giren Çelebi'nin savunmasında üzerinde durulması gereken en temel nokta yapılan eleştirilerin bir senaryo ve kışkırtma olduğu tespiti idi. Döne döne bu kışkırtmayı vurgulayan ve nedenini de çok iyi bildiğini ifade eden Çelebi, bu kışkırtmanın kimler tarafından ve hangi hesaplarla gerçekleştirildiğini ifade etmekten ise özel olarak kaçındı. Yeri geldiğinde bu kışkırtmaları ortaya sereceğini ifade etmekle yetindi.

Bu senaryo açıktır ki Rıdvan Budak ve ekibinin tekstil süreci ile başlayan hesaplarından başka bir şey değildir. Ortada kendisine karşı böyle bir senaryo varken buna cevap verememenin en temel nedeni ise doğal olarak senaryo sahipleri ile aynı safta yer almasıdır. Sınıfsal duruş ve ihanetçi kimlik açısından Çelebi ile Budaklar arasında özünde hiçbir fark yoktur. Tek fark Budak'ın bu açıdan çok daha fazla işinin kurdu olmasıdır.

Tekstil değil, DİSK yeniden yapılıyor!

Bugün DİSK'te alttan alta dillendirilmeye başlayan bir "yeniden yapılanma" hareketi başlamıştır. Bu ise DİSK'in bir kez daha ve çok daha temelli bir şekilde düzen sınırları içerisine çekilmesi ihtiyacının ürünüdür. Açıktır ki düzene DİSK'in 2007 1 Mayıs'ında yaptığı sınırlı çıkışlar bile fazlası ile bol gelmektedir. Halihazırda çok fazla veri bulunmamakla birlikte, düzenin sahte sola duyduğu ihtiyaç DİSK'teki yeniden yapılanmayı acil ve zorunlu olarak gündeme getirmektedir. Geçtiğimiz yıl Çelebi ve Budak'ın içinde birlikte yer aldığı 10 Aralık Hareketi'nin yaşadığı hezimet orta yerde durmaktadır. Bu hareket içinde temel bir rol oynayan DİSK önümüzdeki dönemin sahte sol arayışında da önemli bir yerde duracaktır. Budak'ın çömezi olan Çelebi'nin bu açıdan düzen adına üzerinde düşen sorumluluğu yerine getirememesi de, DİSK'te "yeniden yapılanma" ihtiyacını gündeme getirilmesinin nedenlerinden biridir.

Şubat 2008'e kadar sürecek olan DİSK kongreleri sürecinde Tekstil Sendikası'ndaki benzer girişimlerin yaşanması da uzak olmayan bir ihtimaldir. Bu gelişmeleri önümüzdeki günlerde çok daha yalın bir şekilde göreceğiz. Ancak Tekstil'de yaşananlar, hem bu sendikanın geçmişten beri DİSK yönetiminde taşıdığı ağırlık hem de Budak'ın böyle bir süreçte oynayabileceği rol ve geçmiş birikimi, bu olasılığı karşımıza çıkarmaktadır. Budak'lı bir DİSK'in düzenin ihtiyaçlarına ne ölçüde yanıt vermeyi başaracağını ise önümüzdeki süreç gösterecektir.

Petrol-İş Genel Kurulu...**Sendikal mücadelenin sorunları tartışıldı****DİSK Tekstil Genel Kurulu yapıldı...****Kişisel çekişmeler ve hesaplaşmalar öne çıktı!**

DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası 11. Olağan Genel Kurulu 8-9 Eylül tarihlerinde Merter The Green Park Otel'de gerçekleşti. Kurul 8 Eylül'de sabah saatlerinde DİSK Tekstil Sendikası Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin açılış konuşması ile başladı.

Çelebi'nin konuşması sırada bir grup işçinin Süleyman Çelebi'ye yönelik eleştirileri ile ilk gerginlik yaşandı. Eleştirilerin temelinde geçen dört yıllık süreçte sendika genel merkezinin görevlerini yerine getirmemesi yatıyordu.

Çelebi, Genel Kurul'un işçilerin kürsüsü olduğunu, sırası gelince eleştirileri cevaplayacağını söyledi. Ayrıca yapılan müdahalenin bir senaryonun parçası olduğunu ve buna da cevap vereceğini, dört yıllık sürecin temel sorumluluğunu üstlendiğini belirtti.

Bu sırada Genel Kurul öncesinde 7 şube başkanının desteklediği ve genel başkanlığa aday gösterdiği Rıdvan Budak salona girdi. Budak'ın salona girmesi ile birlikte salondaki delegeler alkışlarla ve "Efsane Başkan" sloganı ile Budak'ı karşıladılar.

Açılış konuşmasının ardından DİSK Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun başkanlığında Genel Kurul Başkanlık Kurulu seçildi. Serdaroğlu, işçi sınıfının önündeki görevlere ve genel kurulun önemine dair bir konuşma gerçekleştirdi. Delegeleri kürsüden konuşmaya çağırarak, yapılan konuşmalara müdahale edilmemesini istedi. Buna rağmen delegelerin konuşmalara müdahalesi devam etti.

Gündemin akışı içinde yönetime aday olan liste 210 imzalı önerge ile sunuldu. Yeni yönetime aday olanlar delegeleri elele selamlarken, delegeler de aday listesini alkış ve sloganlarla karşıladılar.

Daha sonra çalışma raporunun görüşülmesine geçildi. Sabah oturumunda Bossa Şube Başkanı Recep Türkyılmaz, Gaziantep Şube Başkanı Muzaffer Subaşı ve bir Bossa işçisi söz aldı. Şube başkanları konuşmalarında, mevcut yönetimin sendikaya ve işçilere ihanet ettiğini, ne şubelere ne de Genel Merkeze doğru düzgün gelmediklerini, yaşananların temel sorumlusunun da mevcut yönetim olduğunu vurguladılar. Kendileri yönetime geldikleri koşullarda sendikayı ileriye taşıyacaklarını iddia ettiler.

Genel Kurul'da yaşanan tartışmalarda, yönetime yapılan eleştirilerde ve eleştirilere verilen yanıtlarda, işçi sınıfının hak alma mücadelesinin nasıl geliştirileceği, sendikal hareketin yaşadığı sorunlardan çok kişisel hesaplar ve hesaplaşmalar kendisini hissettiriyordu.

Genel Kurul aranın ardından konuşmalarla devam etti.

İkinci bölümde genel başkanlık için aday olan Rıdvan Budak kürsüden konuştu.

Düşünmediği halde 7 şube başkanının yoğun ısrarı sonucu yönetime aday olma teklifini kabul ettiğini söyleyen Budak, konuşması boyunca kendini anlattı.

Genel Kurul 9 Eylül günü yapılan oylamayla sonuçlandı. DİSK Genel Başkanı ve Tekstil İşçileri Sendikası Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin sendika genel başkanlığına aday olmadığı Genel Kurul'da Rıdvan Budak sendika Genel Başkanlığı'na seçildi.

269 delegeden 246'sının oy kullandığı kurulda Rıdvan Budak ve listesi 216 oyla seçildi. Sendika Genel Başkanlığı için bağımsız olarak adaylığını koyan Orhan Ünver ise ancak 6 oy alabildi. Sandıkların sayılmasının ardından Süleyman Çelebi ve Rıdvan Budak birer konuşma yaptılar.

Çelebi, Tekstil İşçileri Sendikası Genel Başkanlık görevini devrederken yaptığı veda konuşmasında, yaşanan tüm "üzücü tartışmalara" rağmen birlik ve beraberlik çağrısı yaptı. Çelebi bundan sonraki süreçte de tekstil işçilerinin mücadelesinin yanında olacağını, her türlü desteği vermeye hazır olduğunu söyledi.

Rıdvan Budak, Genel Başkanlığa seçilmesinin ardından yaptığı konuşmada sendikaların sınıfın örgütleri olduğuna vurgu yaptı. İşçi sınıfının kongrelerinin bir adabı olduğunu, bundan sonraki süreçte de sendikal hareketi güçlendireceklerini söyledi. Budak "İşverenle ne konuşursak dışarıda da işçilerle aynı şeyi konuşacağız" diyerek sendikaların kimsenin tekelinde olamayacağını altını çizdi.

Konuşmaların ardından yeni ve eski yönetim kurulu yanyana gelerek birlik ve beraberlik mesajı verdi. Konuşmalar sırasında "İnadına sendika, inadına DİSK!" sloganı atıldı.

Seçimler sonucunda Genel Merkez Yönetim Kurulu şöyle şekillendi. Genel Başkan Rıdvan Budak, Genel Başkan Vekili Muzaffer Subaşı, Genel Sekreter Recep Türkyılmaz. Kazım Doğan ve Muammer Özer ise Yönetim Kurulu üyesi olarak listeye girdiler. Genel Merkez Yönetim Kurulu'na ilk kez bir kadın seçildi. Rıdvan Budak Bursa Şube Başkanı Muammer Özer'in yönetime girmesinin önemini altını çizdi.

Türk-İş'e bağlı Türkiye Petrol Kimya Lastik İşçileri Sendikası (Petrol-İş) 25. Olağan Genel Kurulu 7 Eylül günü başladı. Üç gün süren Genel Kurul'a yurtdışından sendikacılar da katıldı.

Kurulun açılış konuşmasını Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın yaptı. "Küreselleşmeye" dikkat çeken, "parçalanmış, dağınık ve güçsüz görünümdeki sendikal örgütlerin, bu saldırıları tek başına durdurma başarısını göstermeleri mümkün değildir!" diyen Öztaşkın, üç işçi konfederasyonunun birleşmesi gerektiğini belirtti. Özelleştirme saldırısına değinen Öztaşkın, BOTAŞ ve TPAO'da başlatılan özelleştirme sürecinin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yapılandırıldığını ifade etti. Genel Kurul'un mücadelenin sorunlarının tartışılacağı bir platform olacağını belirtti.

Kurula ICM Genel Sekreteri Alfred Warda, Yunanistan Petrol Sendikası Genel Başkanı, Irak Bağımsız Petrol Sendikası Temsilcileri, Azerbaycan Petrol Sendikası Başkanı, Mısır Kimya Sendikası Temsilcileri de katıldı. Irak Bağımsız Petrol Sendikası Başkanı'nın konuşması sırasında "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganları atıldı.

İlk gün programı çalışma raporlarının okunması ve konukların konuşmalarıyla devam etti.

Antalya'da bir yılı aşkındır fabrika önünde grevde olan Novamed işçileri de Genel Kurul'a katıldılar. Salonda "Toplumun vicdanı Petrol-İş!", "İyi ki Petrol-İş var!", "Birlik, mücadele, dayanışma!" ve "Ekmek, barış, özgürlük!" pankartları yerliyordu.

Genel Kurulun ikinci günü delege ve adayların konuşmalarıyla geçti. Novamed işçilerinden Elçin Çulcu yaptığı konuşmada seçim ve sonuçları üzerine değindi. İki karşıt sınıf olduğunu vurguladı. Novamed'de yaşanan süreci ve zorlukları anlattı, maddi dayanışmadan çok manevi dayanışmaya ihtiyaç duyduklarını vurguladı.

Aranın ardından konuşmalar devam etti. Özelleştirme saldırısından Irak işgaline, mücadeleciler bir Türk-İş'in yaratılmasına duyulan ihtiyaçtan sendikal sorunlara kadar birçok konu dile getirildi.

Son olarak kürsüye Mustafa Öztaşkın çıktı. Dünyayı uluslararası şirketlerin yönettiğini, bu şirketlerin dünyanın her yerinde üretim yaptığını ve hiçbir engelle karşılaşmadıklarını dile getirdi. "Sendikal politikalar ve stratejiler oluşturulurken üretimdeki bu değişimleri de göz önüne almak gerekiyor" dedi. İşkolu sendikacılığının artık terkedilmesi gerektiğini söyleyerek, "her alanda örgütlenme yapabilen bir sendikaya sahip olmak gerekiyor" dedi.

Öztaşkın konuşmasının devamında şunları söyledi: "Küçük olsun bizim olsun anlayışıyla hareket ederek işçi sınıfının çıkarlarını unutup, iktidarın dümen suyunda sendikacılık yapılmaz. Bu tip sendikacılarla işimiz, sorulacak hesabımız var. Sendikamız ekonomik mücadele ile demokratik mücadeleyi birbirinden ayrı bir mücadele olarak görmüyor... Artık günü idare etme politikasıyla hareket edilemez, bu politika koltukları koruma politikasıdır. Bu Petrol-İş'te sona ermiştir. Sendikamız 4 yıl içerisinde 10 bin üye kaybetti. Bunların birçoğu emekliliği gelen ve işten atılan arkadaşlarımızdır. Bunun için örgütlenme servisi yeniden yapılandırılmalıdır. Yeni örgütlenme büroları açmak, kampanyalar düzenlemek zorundayız. İşyerlerinde iç örgütlenmeyi ihmal ediyoruz ve buna karşı her işyeri için kısa, orta ve uzun vadeli eğitim programları hazırlamak gerekiyor..."

Genel Kurul üçüncü gün yapılan oylamanın ardından sona erdi. Genel Başkanlığa Mustafa Öztaşkın yeniden seçildi. Genel Sekreterliğe Mustafa Çavdar, Genel Mali Sekreterliğe İbrahim Doğan, Genel Örgütlenme ve Eğitim Sekreterliğine Nimetullah Sözen, Genel Yönetim Sekreterliğine ise Mehmet Güray seçildiler.

İşçi-emekçi hareketinden...

Tekstil TİS'lerinde "perde" kapandı!

21. dönem tekstil TİS'lerinde yine bir klasik yaşandı ve greve saatler kala "anlaşma" sağlandı. Böylelikle TEKSİF yönetimi, tekstil patronlarıyla elele vererek bir kez daha işçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etme oyununu oynamış oldu. İmzalanan sözleşmeye göre, ücretlere birinci altı ay için yüzde 4, ikinci altı ay için yüzde 5, üçüncü, dördüncü ve beşinci altı aylar içinse yüzde 4'lük bir artış sağlandı. Sosyal haklarda da yine ücret zamları oranında artış yapıldı. İşçilerin kıdemine göre 72 ile 120 günlük verilen ikramiye hakkı bu sözleşme döneminde de geçerliliğini korurken, TÜTSİS'in yeni girenlere ikramiyelerin verilmemesi talebi bu dönem için sözleşmeye yansıtılmadı.

TEKSİF ile TÜTSİS arasında imzalanan toplu iş sözleşmesi, basına yansıdığı kadarıyla bu şekilde. Ancak sözleşmenin en kritik yanı, grev kararının ardından TÜTSİS tarafından dayatılan esnek üretim ile ilgili maddelerin ne olduğu noktasında hiçbir açıklama yapılmaması. TÜTSİS'in esnek üretim hükümlerine ilişkin ısrarı, bu maddelere dair sendika tarafından hiçbir açıklama yapılmaması, esnek üretim hükümlerinin TİS'lerde yer aldığına dair düşüncüyü güçlendirmektedir.

Bugün TEKSİF'in önündeki en önemli görev başta tekstil işçileri olmak üzere ilerici kamuoyuna imzalanan sözleşmeyi tüm maddeleriyle açıklamak olmalıdır. Ücret zammına ilişkin basına yansıyan birkaç madde kendi başına bir şey ifade etmemektedir. Neticede bu sözleşme 12 bin tekstil işçisinin önümüzdeki 2,5 yıl boyunca çalışma ve yaşam koşullarını belirleyecektir. Şunu açıklıkla belirtelim ki, sözleşmenin maddelerini açıklamaktan sakınan her tutum, TEKSİF'in bir satış sözleşmesi imzaladığı fikrini daha da kuvvetlendirmektedir.

Sözleşmenin imzalanması sermaye medyasında yine "bayram havasında" yansıtıldı. TÜTSİS adına Halit Narin'in ve TEKSİF yönetiminin konuya ilişkin değerlendirmelerine yer verildi. Narin, TEKSİF'in sektörün problemlerine yaklaşmadığı, işverenin ve ekonominin sıkıntılarını anlayış göstermediği bir sözleşme imzalandığını savundu, sözleşmeden memnun olmadığını açıkladı. "İşçilerin lehine olduğuna inandığımız, sendika idarecilerinin lehine bir anlaşma yaptık. Bazı maddeleri müzakere bile etmeden imzaladık. Bu, anlaşmadan ziyade karşılıklı restleşme gibi oldu. Zamanın neler gösterdiğine bakacağız" dedi.

TEKSİF adına açıklama yapan Nazmi Irgat ise, "İkramiye konusu bizim olmazsa olmazımızdı. Bu maddede anlaşma sağlayamazsınız, greve çıkmaya kararlıydık" dedi. "Teşkilatımız, anlaşmayı olumlu karşıladı" diyen Irgat, ücret zamlarının beklentilerini karşıladığını belirtti. "Artık, sektörümüzün sorunlarının giderilmesi için çalışmalarımızı yürüteceğiz. Sektörel teşvikin uygulanması gereken ilk sektör bizimki. Yeni hükümetle bu konularda çalışmak istiyoruz"

diyen Irgat, TİS sürecinde olduğu gibi bundan sonra da tekstil patronlarının hizmetinde çalışacaklarının altını çizmiş oldu.

Gerek tekstil patronlarından gerekse de TEKSİF yönetiminden yapılan tüm açıklamalara bakıldığında, tekstil TİS'leri işçiler lehine bağlanmış, önemli kazanımlar elde edilmiş gibi bir hava yaratıldığı gözükmemektedir.

Her ne kadar sözleşmenin işçilerin lehine olduğu söylene de, sonuçta bu toplu sözleşme ile tekstil işçileri için bir kazanımdan bahsetmek mümkün değildir. Zira TEKSİF masaya otururken, bırakalım yeni haklar elde etmeyi, kazanılmış hakları koruma mantığıyla davranmış, hatta silahlarını baştan bırakarak masaya oturmuştur. Tekstil patronları daha düşük ücret dayatmasında bulunmadan, TEKSİF ücret zammı önerisini %6 ile sınırlı tutmuştur. İkramiyeler de olmasa, tekstil işçisinin aldığı ücret neredeyse asgari ücretin de altına düşecektir. TEKSİF'in ikramiyelerin gaspına sıkı sıkıya sarılmasının gerisinde de bu gerçek yatmaktadır.

Ancak bir önceki sözleşmede yaşadıkları deneyimlerden ve tabanda oluşan hassasiyetten dolayı daha büyük bir ihaneti göze alamayan TEKSİF yönetimi koltuğunu koruyabilmek için son ana kadar TÜTSİS'den medet ummuştur. Nitekim umduğu yardım, "bir maceraya atılmak" istemeyen TÜTSİS tarafından son anda kendilerine sunulmuştur.

Başta pervasızca çıkışlar yapan TÜTSİS, yansıdığı kadarıyla, önerilerinde ısrarcı olmamıştır. Bunun gerisinde, TEKSİF'in ihanetçi tutumuna rağmen, sadece tekstil sektöründe devasa kârların sağlandığı bir dönemde patronların olası bir grevden çekinmesi yatmaktadır.

Sonuç itibarıyla tekstil işçileri bu toplu sözleşme sürecinde de kaybetmiştir. Sürecin başından, sonuna kadar TÜTSİS ve TEKSİF tarafından orta oyunu sergilenmiş ve "perde kapanmıştır." Tekstil işçileri bu oyuna müdahale etmedikleri sürece yeni ihanetlerin gerçekleşmesini de engelleyemeyeceklerdir. Çalışma koşullarındaki her türlü olumsuzluk artarak devam edecektir. Bu gidişe son verebilmenin yolu her şeyden önce sendikaların başına çöreklenen ihanet şebekelerine karşı kararlılıkla mücadele yürütülmesinden geçmektedir. Bunun yolu da taban örgütlülüklerini kuvvetlendirmekten...

Güven Elektrik işçisi hakkını arıyor!

Güven Elektrik (Rowenta) işçileri 10 gündür ödenmeyen ücretlerini protesto etmek için 11 Eylül günü öğle yemeği saatinde fabrika içinde yürüyüş gerçekleştirdi.

Yaklaşık bir yıldır sendikal hakları için direnen Güven Elektrik işçileri ücretsiz izin saldırısından sonra şimdi de ücretlerin ödenmemesi saldırısı ile karşı karşıya. Ancak kadın-erkek kolkola kenetlenen Güven Elektrik işçileri, bu saldırı karşısında da sessiz kalmamaya kararlı. Şimdiye kadar, sendika şubesine yürüyüş, alkışlı protesto, ücretsiz izin kağıtlarına imza atmama, yemek boykotları gibi eylemler gerçekleştiren işçiler bu kez de ücretlerinin ödenmesi için fabrika içerisinde bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Saat 12.40'da fabrika içinde toplanan yaklaşık 100 işçinin alkış ve sloganlarla başlattığı eyleme fabrika kapı önündeki Sendika Başkanı Yılmaz Bayram, diğer vardiyada çalışan Güven Elektrik işçileri ve Küçükçekmece İşçi Platformu destek verdi.

İşçiler "İnadına sendika, inadına DİSK!/Güven Elektrik İşçileri" imzalı pankart açtılar. Yönetim binası önünde durarak "Sendika hakkımız engellenmez!", "İşçiler burada, yönetim nerede?" sloganlarını attılar.

Eylem sırasında "Yönetim istifa!", "Biz günde yarım kilo ete çalışıyoruz Recep Bey! Ya siz?", "420 YTL ile yaşayabilir misiniz Recep Bey?", "Çocuğunuza kaç para harçlık veriyorsunuz Recep Bey?", "Hakkımızı sana helal etmeyeceğiz Recep Bey!", "Sadaka değil hak istiyoruz!" yazılı dövizler taşıdılar. İşçiler ayrıca "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Sendika hakkımız söke söke alırız!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Yönetim istifa!" "Sadaka değil hak istiyoruz!" sloganlarını attılar.

Fabrika dışından da "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sendika hakkımız engellenemez!" dövizleri ile Küçükçekmece İşçi Platformu işçilere destek verdi.

Güven Elektrik işçileri, 12 Eylül günü de öğle paydosunda fabrika içerisinde gerçekleştirdikleri eylemlerine devam ettiler. Aynı saatte yürüyüşe geçen işçiler ücretlerin ödenmemesini protesto ettiler. Kapalı kapılar ardından ve pencerelerden eylemi izleyen fabrika yöneticileri konuya ilişkin herhangi bir açıklama yapmadılar.

Yaklaşık 100 işçi, saat 12.40'da fabrika bahçesinde toplanarak alkış ve sloganlarla coşkulu bir yürüyüş başlattı. İşçiler, "İnadına sendika, inadına DİSK!/Güven Elektrik İşçileri" imzalı pankart açarak idare binasının önüne geldiler. Burada "Sendika hakkımız engellenmez!", "İşçiler burada, yönetim nerede?" sloganlarını haykırdılar.

"Güven-Elektropak işçilerinin onurlu mücadelesinin yanındayız!/Küçükçekmece İşçi Platformu" imzalı pankartla destek verdiğimiz eylem yaklaşık 20 dakika sürdü.

İşçiler, coşkulu sloganlar ve alkışlarla fabrika içerisine doğru yürüyüşlerini tamamlayarak eylemlerine son verdiler.

Küçükçekmece İşçi Platformu

KİP toplantısı

Bölgemizde çeşitli sektörlerde çalışan 30 işçinin katılımıyla bir toplantı gerçekleştirildi.

Toplantı 12 Eylül askeri faşist darbesinin baskıcı ve yasakçı olduğunu anlatan sinevizyon gösterimiyle başladı. Ardından Küçükçekmece İşçi Platformu temsilcisi konuştu. Yıllardır işçi sınıfının yaşadığı sessizliğin yavaş yavaş kırıldığını, bölgede uzun süredir yaşanan sessizliğin çeşitli fabrikalarda yaşanan sendikal mücadele arayışlarıyla aşılmaya başladığını ve bunun yaygınlaştırılması için örgütlenme seferberliğine ihtiyaç olduğunu dile getirdi. Bu sorumluluğun öncüsü, ilerici işçilerin omuzlarında olduğunu vurguladı, bunun için somut hedefler belirlenmesi gerektiğini ifade etti. Daha sonra toplantıya katılan işçiler söz aldılar.

İlk olarak bir deri işçisi konuştu ve işçilerin mücadele

isteğinin giderek güçlendiğini dile getirdi. Çalıştığı fabrikada yaşanan sorunlara daha önce tepkisiz kalan işçilerin bugün mücadele ettiğini söyledi. İşçi-emekçi semtlerinde daha yaygın bir emekçi kadın çalışması yürütülmesi gerektiğini belirtti.

Ardından Oktaş Oluklu Mukavva'dan bir işçi konuşma yaptı. İşçi sınıfının birlik olmasının önemine vurgu yaparak deneyimlerinden örnekler verdi. Önceden patronun karşısına tek tek gittiklerinde bir şey elde edemediklerini ama ortak hareket ettiklerinde haklarını kazandıklarını anlattı. İşyerinde sendikal örgütlenmenin başarılmasıyla birlikte sosyal hakların ve ücretlerin arttığını, işçilere artık insan gibi davranıldığını dile getirdi.

Bir başka işçi ise, kıdem tazminatının gaspedilmeye çalışılmasına karşı bugünden mücadele edilmesi ve mücadelenin tabandan örgütlenmesi gerektiğini söyledi.

Ardından sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten Rowenta'tan genç bir işçi söz alarak 10 aydır sabırla yürüttükleri sendikal mücadeleyi anlattı. Sendikal örgütlenme çalışmasıyla birlikte 20 yıllık işçileri dahi cesaretlendirdiklerini, 450 işçiden 400'ün sendikaya üye olduğunu, buna karşı patronun saldırdığını, işçileri ücretsiz izine çıkarmaya çalıştığını, saldırıya karşı mücadele ettiklerini, pazar günü telafi çalışmalarına karşı imza topladıklarını, ücretsiz izinlere karşı yemek boykotu yaptıklarını dile getirdi.

Toplantıda şu kararlar alındı:

- * Bölgedeki grevler ziyaret edilecek.
- * "İşyeri komiteleri kur, sendikalarda örgütlen!" şiarıyla bir kampanya örgütlenecek.
- * İş yasaları ile ilgili seminerler verilecek.
- * Dayanışma fonu oluşturulmaya çalışılacak.
- * Kreş hakkıyla ilgili bir çalışma yürütülecek.
- * 23 Eylül günü iş hukuku üzerine bir seminer örgütlenecek.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Telekom'da "grev" yaklaşıyor!

Telekom'da toplu iş sözleşmesinde anlaşmaya varılamaması üzerine 26 bin Telekom işçisi greve çıkacak. Grev ilanı 14 Eylül günü işyerlerine asılacak.

Grev süreci ile ilgili basın toplantısında konuşan Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak,

Adana Emekli-Sen

Telekom patronunun ücretleri %16.9 oranında indirmek istemesi ve kuralsız çalışma dayatması karşısında grev kararı aldıklarını söyledi. Greve çıkmak için 60 günlük süreyi de beklemeyeceklerini ifade etti. Hava-İş Sendikası'nın iyi bir mücadele örneği sergilediğini, bunun diğer sendikalara moral verdiğini dile getirdi. Büyükkucak son olarak Telekom işçilerinin kararlı olduğunu ve geri adım atmayacağını sözlerine ekledi.

SES'ten hükümet programına tepki!

SES Genel Başkanı Köksal Aydın, 60. hükümetin açıkladığı programı eleştirdi. Hükümet programının sağlıkta yıkım politikası anlamına geldiğini ifade eden Aydın yaptığı yazılı açıklamada sağlıkta esnek istihdamın dayatıldığını ve bunun sağlık alanında hizmet sunumunun doğasına aykırı olduğunu belirtti. Nitelikli hizmet sunulabilmesi için iş barışının bozulmamasının ve sağlığın toplumsal bir hak olduğunun unutulmamasının zorunlu olduğunu belirtti. Hükümetin Genel Sağlık Sigortası'nı (GSS) çıkarmakta kararlı olduğunu ve aile hekimliği uygulamasına da devam edeceğini söyleyen Aydın, önümüzdeki dönemde toplumsal eşitsizliğin derinleşeceğini ve sağlık hakkının parayla alınır satılır bir hale getirileceğini vurguladı.

Emekli-Sen'in kapatılması, emeklilerin sesinin kısılmasıdır!

20 Eylül 2007 günü Ankara 17. Asliye Hukuk

Mahkemesi'nde görülecek olan Emekli-Sen'in kapatılması davası öncesinde sendikalarını sahiplenen ve mahkemeye katılma çağrısı yapan Emekli-Sen üyeleri 11 Eylül günü basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Saat 13:00'te Emekli-Sen Adana Şubesi'nde biraraya gelen emekliler adına basın metnini yönetim kurulu üyesi Şahin Cinbay okudu. Basın metninde "EMEKLİ-SEN kurulduğu günden itibaren ülkeyi yönetenlere rahatsızlık verdi. Bu nedenle sendikamız hakkında defalarca kapatma davası açıldı. Çünkü örgütlü toplumu yönetmekten korkuyorlar. Ama bizler biliyoruz ki; hak verilmez alınır, demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz" denildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Uzlaşma kurulu kararını açıkladı: %2 zam

Kamu İşverenler Kurulu ile Türkiye Kamu-Sen ve Memur-Sen arasında süren toplu görüşmede anlaşma sağlanamaması üzerine Uzlaştırma Kurulu devreye girmişti.

Uzlaştırma kurulu da, devletin kamu emekçilerine sunduğu taslağın hemen hemen aynısını önerdi. Kamu emekçilerinin ücretlerine 2008'de 2 dönem halinde yüzde 2'şer zam yapılmasını, taban aylıklarının 10'ar YTL, denge tazminatlarının 30'ar YTL artırılmasını önerdi. Uzlaştırma Kurulu ayrıca, kamu emekçilerine bir yıl için %1 oranında refah payı verilmesini de ekledi.

Yine kurul, refah payı için %1 gibi komik bir oranı önerirken de "ülke ekonomisi büyürken ve kişi başına gayri safi milli hasıla artarken, kamu çalışanlarının artan gelirden refah payı alması gerekmektedir" gibi bir gerekçe göstererek adeta kamu emekçileri ile dalga geçti.

BES: "İnsanca yaşam istiyoruz!"

Büro Emekçileri Sendikası (BES) 6 Eylül günü Ankara Güvenpark'taki Adalet Bakanlığı ek binası önünde basın açıklaması yaptı. Yeni adli yılın açılış gününde yapılan açıklamada yargı emekçilerinin talepleri dile getirildi.

Büro emekçileri adına basın metnini BES Başkanı Mustafa Çınar okudu. Çınar, yargı emekçilerinin sorunlarının yetkililerce görmezden gelindiğini belirterek; "Hukuk hizmetlerinin yürütülmesi bir bütün olarak ele alınmalı, yargı emekçilerinin ekonomik, sosyal, özlük ve demokratik sorunlarının çözümü konusunda acil olarak bir düzenlemenin yapılması gerekmektedir" dedi.

Hükümetin dayattığı % 2'lik zam ile yargı emekçilerinin onurları ile oynandığını belirten Çınar, bu alanda çalışan memurların en az %75'inin yoksulluk sınırının altında yaşadığını belirtti. Açıklamada ayrıca 4-C statüsünde çalışanların da sorunlarına değinilerek, onlar için işgüvencesi talep edildi.

TÜMTİS: "Tersanede iş cinayetlerine son!"

TÜMTİS yaptığı yazılı açıklama ile Tuzla tersanelerde yaşanan iş cinayetlerini protesto etti. İşçi hakları ve iş güvenliğinin yasalarda yer almasına rağmen uygulanmadığını belirten TÜMTİS, Tuzla tersaneler bölgesinde son 15 günde 5 işçinin öldüğünü ifade etti. Uygulanmayan yasa ve yönetmelik hükümlerinin, alınmayan iş güvenliği tedbirlerinin ölüme neden olduğunu söyledi. Önlenebilecek ölümlerin, işverenlerin "ek masraf" olarak gördüğü harcamaları yapmaması sonucu meydana geldiğini dile getirdi. İş cinayetlerine karşı birlikte davranmaya çağrı yaptı.

Sendikal bürokrasiye karşı yaşasın işçilerin birliği!

DİSK Tekstil'in 11. Genel Kurulu kişisel çıkar çatışmalarına sahne oldu. İlk konuşmayı Süleyman Çelebi yaptı. Çelebi'nin konuşması sık sık işçilerin yuhalamalarıyla kesildi. Çelebi konuşmasında geçmişinden onur duyduğunu, 4 yıl cezaevinde yatıp idamla yargılandığını söyledi. Ancak bu demagojiler işçileri kandıramadı. Özellikle MENSA işçilerinin "bizi sattın, ihanet ettin!" sözü salonda hareketlilik yarattı. Çelebi pişkince "belki eksikliklerimiz oldu ama asla ihanet etmedik" cevabını verdi.

Süleyman Çelebi'nin konuşmasının ardından Rıdvan Budak kürsüye çıktı. Söze "yaptıklarımız yapacaklarımızın göstergesi olacaktır" diye başlayan Budak, kendisini sanki hiç işçilere ihanet etmemiş, işçiyi satmamış gibi göstermeye çalıştı. İşçilerin Süleyman Çelebi'ye gösterdikleri tepkiyi Rıdvan Budak'a yöneltmemesi, aksine destekler tutum sergilemesi sendikal bürokrasiye karşı çok da

bilinçli olmadıklarını göstermiş oldu.

Ben bir işçi olarak ne Çelebi'nin ne de Budak'ın söylemlerini samimi buluyorum. Üstelik bu söylemlerin mücadelenin önünü tıkayacağı kanısındayım. Sınıfa ihanette sınır tanımayan bürokratlar koltuğu kim kapacak, ihanetlerinin karşılığında patronlardan kim daha çok nemalanacak bunun hesabı içerisindeydiler. Gerçi Süleyman Çelebi aday olmadığını dile getirirse de her iki ihanetçi de adeta podyumda boy gösterip kendilerini beğendirme peşindeydiler. Bossa'dan bir işçinin kürsüden "işverenler sıfır zammı nasıl önerir, bu cüreti nasıl gösterebilir" demesi aslında sendikaların '80 sonrası nasıl bir açmaz içerisinde olduğunu anlatıyordu.

DİSK'in "D" sinin ağır geldiği bu süreçte devrimcilerin kurula müdahalesinden çekinen bu zihniyet sınıfın mücadelesine nasıl bir ivme kazandırabilir ki!

Küçükçekmece'den bir tekstil işçisi

Liberal sol için bir pusula ya da islami demokratik faşizmin işçi sınıfı ile imtihanı/III

Yüksel Akkaya

“Tefrikamızın” bu son yazısında yöntem açısından bir soruna dikkat çekmekte yarar var. “Sol” kavramının bile tartışmalı olduğu bir zaman diliminde bu kavramın önüne bir de “liberal” sıfatını koymak ne kadar “doğru”, ne kadar “iyi” olurdu? Soru önemli olsa da bu tür yazıların “akademiyanın” karanlık koridorlarına/odalarına/salonlarına sıkışmaması gerekir! Zira, bu tür yazılar sınıflar arasındaki mücadelede bir “araçtır”, dolayısı ile bu aracın temel görevi de bu mücadeledeki aşamaya ışık tutacak bazı ipuçları vermek ve safların netleşmesine katkıda bulunmaktır. Dolayısı ile bu tür yazılardaki nitelermeler “liberal sol” için çok büyük sorun olarak görünmese de “İslami demokratik faşizm” gibi bir ifade için sorun görülebilir. Bunu da başka bir yazı ile “telafi etmek mümkün” olabilir. Biz yöntem açısından “sorunlu” gibi görünen bu yazımıza “akademiyanın” kaygılarını şimdilik bir kenara bırakarak devam edelim.

Efendim, liberaller için herşeyde serbestlik önemlidir (bakınız eski “hızlı devrimci” şimdi has “liberal” G. Göktürk: Çocuk pornosu da serbest olabilmelidir türünden yazılar). Fakat bu liberaller herşeyde “serbestlik” önemlidir derken ikiyüzlü davranmaktan utanmazlar; tıpkı ataları A. Smith vb. gibi. Onlarda liberallığın sınırı, sermaye cephesinin çıkarları ve hakim devletin çıkarları ile sınırlıdır. Dolayısı ile bu tür liberaller için emek ile ilgili herşeyi hak hukuk adına talep etmek eşyanın tabiatına aykırıdır. G. Göktürk türü nesli tükenmeye yüz tutmamış dönme “solcular” çocuk pornografisi için özgürlük isterken, emekçiler için kullanılacak grev hakkını istemek otoriter, baskıcı bir talep olur nedense?!.. Öyle olduğu için de G. Göktürkvary insanlardan, bir kez olsun, o çok nefret ettikleri eski reis-i cumhur A. N. Sezer’e yönelik bakanlar kurulunun grev ertelemelerini onaylaması ile ilgili tek bir eleştiri gelmez. İçin için, o çok eleştirdikleri, nefret ettikleri reis-i cumhur grev ertelemelerini onayladığı için kutlarlar. Ama, dürüstlük adına bir kez çıkıp: “Çok yaşa reis-i cumhur” diyemezler, çünkü iki değil ikiden fazla yüzlü olacak kadar yeteneklidirler. Zaten sermaye cephesi de böyle yetenekli insanların istihdam edilmesini ister.

(Laf lafı açar. Biz de açılan laftan niye E. Çölajanın Hürriyet’ten atıldığına değinelim: Dört buçuk hükümeti döneminde zengini daha zengin eden, İslami sermayeyi sermayeye “monte” eden bir yeni hükümetin yeni zenginleştirme sürecinde E. Çölajani ayağa dolanan biri mi olurdu? Olurdu? Kimin adına? Tüsiap-c adına. O zaman İslami sermayeye yol açan, ama Tüsiap-c ile de anlaşmış bir “hökümet” sürecinde artık E. Çölajani türü insanlara yer olur mu? Hayır! O

Liberal solcuların masalları, İslami demokratik faşistlerin ihsanları ile çökertilmiş, çürütülmüş bir işçi sınıfını, bir halkı, bir kır ve kent yoksullarını ayağa kaldırmak, dönüştürmek, bugün her zamankinden daha acil ve önemlidir. Bunun yolu da liberal solcuların aymazlığını, İslami demokratik faşistlerin sermaye cephesinin has adamlığını ortaya koymak ile mümkündür.

zaman sorun yok: Yağmaysa yağma; yeter ki paylaşacak haramiler arasında sorun olmasın. Ol sebeple, E. Çölajana, Bekir Coşkun gibi gariban hayvan sever bir “avcıdan” başka kimse sahip çıkmaz! Demek ki, artık devir, az çok yolsuzluklar konusunda ses çıkaran E. Çölajana tahammül devri bile değil. Kısacası, değişim daha fazla yağma istiyor ve bizim, “gariban” Emin bile bu dünyada ayağa batacak bir diken olarak algılanıyor; Aydın Doğan’a bir tetikçi olarak çok görünüyor!)

Efendim, “liberal” solcularımız zaman zaman insan hakları adına da ortaya çıkar. Değerli bir akademiya mensubu olan Prof. Dr. Baskın Oran bu türe iyi bir örnektir. Sesini baskın kılmaya çalışan Baskın hoca, iş azınlık, milliyet, mezhep, din, cinsiyet gibi konulara gelince çok gür çıkarır, ve hakkını da vererek, o gür sesini duyurur. Lakin, iş sınıf meselesine gelince birden unutkanlığı tutar. Tümünden mi? Hayır!.. Evet, ona göre de bir sınıf meselesi vardır, ama, şimdi değil!.. Zira, yaşadığımız çağ ve sınıf meselesi ona göre 19. yüzyılın son çeyreği öncesi gibidir. Bizce de öyledir. Ama, sesi baskın çıkan Baskın hocaya göre 19. yüzyılın bu zaman diliminde sınıf mücadelesi yoktur! Bize göre ise vardır. Sesi baskın olan Baskın Hoca nedense 1848 devrimlerini, Paris Komünü’nü hatırlamaz! Hay Allah, etrafında kimse çıkıp bunu sesi baskın olan Baskın Hoca’ya da söylemez. Bu durumda bize, sınıf dışı bir mücadele düşer: Mezheplerin azınlıkta olanının, milliyetlerin azınlıkta olanlarının, cinsel tercihlerinde azınlıkta olanların mücadelesi!.. Güzel,

de... Bu “azınlıkların” hiç mi sınıfsal bir meselesi yoktur. Örneğin bir Kürdün, Ermeni’nin, Rumun, bir Alevi’nin, Yezidi’nin, Hıristiyan’ın, Yahudi’nin, bir eşcinselin, transeksüelin, hiç mi, ama hiç mi, çalışma yaşamından da kaynaklanan bir sorunu yoktur? Acaba bir Kürde, Ermeni’ye, Ruma, Alevi’ye, Yezide, Hıristiyana, Yahudi’ye, eşcinselle, transeksüele “İslami demokratik faşizmin” sivil anayasası ile kendilerini ifade hakkını versek herşey biter mi? Örneğin bu hak vermeden dolayı sermaye cephesinin kârları azalır mı artar mı? Hay Allah, Tüsiap-c de bu konularla niye bu kadar ilgilidir ki? İnsan haklarına duyduğu saygıdan dolayı mı, yoksa, sınıf mücadelesini körletmede bir baskın ses olarak gördüğü için mi?

Sahi, sesi baskın olamayan Baskın hocamız acaba THY çalışanları ile işverenleri arasındaki toplu pazarlık sürecinde radikal gazetemizin kıymetli sayfalarında bu meseleye değinme ihtiyacı duydu mu? Duymadı ise niye? Peki başka, demokrasi havarisi radikal gazetemizin radikal yazarları bu meseleye değindi mi? Sağ olsunlar, Kristal-İş’in birkaç uzmanı da ara sıra radikal gazetemizi onurlandırmasa solun bu mümtaz gazetesinin yazarları hiç hatırlamayacak bu meseleyi. Ne demeli?

İşin kötüsü, bu liberal radikal solcularımız pek beğenmedikleri eski reis-i cumhur eleştirirken bir kez olsun “yahu baba, bu amelenin haklı grevlerini erteleyen bu İslamcı hükümetin bakanlar kurulu kararına niye itiraz etmiyorsun, bir kez olsun geri göndermiyorsun” diye sormadılar!.. Sormadılar, çünkü, o mümtaz insan hakları savunucusu liberal solcular da grevler konusunda tıpkı İslamcı hükümet ve İslamcı olmayan reis-i cumhur gibi düşünüyordu: Grev mi; asla! Sizi gidi radikaller sizi... Sınıfın “s”ini görünce hemen her türlü düşmanlığınızı unutup, sınıfsal saflarınızda buluşuyorsunuz.

Öyleyse, İslami demokratik faşizm size hayırlı uğurlu olsun da, siz yine saf bir liberal olan Hürriyet yazarı Cüneyt Ülsever’in kaygılarını bir güzel anlamaya çalışın. Eh, bir de fırsat bulursanız, Epos yayımlarında çıkmış olan “Nasıl Yapılamadı” kitabını okuyun ki, İran da mollaların attığı kazığı misli ile yemeğin. Hadin size baskın demokrasiler, “sivil” anayasalar. Şu iyiliğimizi de unutmayın: Sakın sivil bir anayasa hazırlıyoruz diye kurtlar sofrasında ulumayın. Zira, tarih taniktir ki yasaları “siviller”, “halk” değil iktidara egemen olanlar yapar.

Efendim, İran’da, Malezya’da olduğu gibi Türkiye’deki “demokratik”, “sivil” iktidar ve anayasası sesi baskın olan liberal solcularımıza hayırlı olsun! Epeyce İslamleştirilmiş, tarikatların esiri kılınmış işçi sınıfına akıl, işini bilen, örgütlenme yeteneğini geliştirmiş, işçinin günlük hayatını anlayabilen, onunla oturup, onunla kalkan ama onu değiştiren bir militanlar nasip eylesin!

Liberal solcuların masalları, İslami demokratik faşistlerin ihsanları ile çökertilmiş, çürütülmüş bir işçi sınıfını, bir halkı, bir kır ve kent yoksullarını ayağa kaldırmak, dönüştürmek, bugün her zamankinden daha acil ve önemlidir. Bunun yolu da liberal solcuların aymazlığını, İslami demokratik faşistlerin sermaye cephesinin has adamlığını ortaya koymak ile mümkündür. Sınıf mücadelesi, bu nedenle, şimdi, işyerlerinden çok bu “mümtaz insanların” olduğu her yerde olmaktadır.

Tersane havzasında mücadele imkanları

Tersaneler cehenneminde bir haftada 5 işçi iş cinayetine kurban gitti. Yıllardır sermayenin azgın kâr hirsına onlarca işçinin kurban edildiği havzada bu sefer cinayetlerin ardarda gerçekleşmesi konunun kamuoyunun gündemine daha etkin taşınabilmesine zemin yarattı. Burjuva partilerden tekel medyasına, sendikalardan kitle örgütlerine geniş bir kesim yaşanan iş cinayetlerini tartışmakla karşı karşıya kaldı.

Karşı karşıya kaldı diyoruz, zira birkaç ilerici sendikayı dışta tutarsak, konuyu sermaye basınının manşetine taşıyan, CHP milletvekillerini tersaneler cehennemini ziyaret etmeye sevkeden bu “duyarlılık” hiç de kendiliğinden gelişmedi. 10 yıl içinde 100’e yakın arkadaşını iş kazalarına kurban veren tersane işçileri cinayetlerin bu sefer kamuoyunun gündemine taşınmasında önemli bir çaba gösterdiler ve bunda da başarılı oldular. Özellikle Tersane İşçileri Birliği üyesi işçilerin gerçekleştirdiği Taksim eylemi, kamuoyunun ilgisinin iş kazalarına çekilmesinde önemli bir rol oynadı. Bunu izleyen havza içi eylemler, basın ve kitle örgütü ziyaretleri havanın canlı kalmasını sağlarken, ilgisiz kesimleri de ilgi göstermeye zorladı.

Oluşan bu atmosferin yarattığı imkanlar ve bunun iş kazalarına karşı yürütülen mücadelede yaratacağı olanaklar açısından, yapılanlar ve yapılması gerekenler üzerinden bir dizi noktaya dikkat çekmek mümkün.

Öncelikle belirtilmesi gereken nokta şudur. İş cinayetleri ne tek başına kamuoyunun gündemine taşınmakla çözülebilecek bir sorundur ne de sadece iş kazalarının kendisini engellemeyi hedefleyen bir mücadele hattının kalıcı bir takım kazanımlar elde etme şansı vardır.

İş cinayetleri tek başına kamuoyunun gündemine sokularak çözülebilecek bir sorun değildir. Çünkü en basit iş güvenliği tedbirlerinin dahi alınmaması ve böylece iş kazalarına fütursuzca davetiye çıkarılmasının arkasında toplumun “saygıdeğer” simaları olarak lanse edilen tersane patronlarının sonu gelmez kâr hırsı ve bunu sağlamak üzere işçilere dayattıkları insanlık dışı çalışma koşulları vardır. Kapitalist mantığın dolaysız sonuçları ile işleyen çark, tersanelerin özgün koşullarında bilenmekte, benzer bazı alanlarda olduğu gibi işçinin yaşam hakkını öğütmeye kadar varabilmektedir. Tekelci medyanın dahi vahim bulduğu havzadaki iş kazaları olgusunun arkasında bütün açıklığı ile kapitalist sömürü düzeninin her türlü örgütlülükten mahrum bir havzadaki azgın uygulamaları durmaktadır. İş cinayetleri bu uygulamaların en uç sonucudur. Taşeron usulü çalıştırma, yevmiyeli ücret, yaygın sigortasızlık, sağlıksız çalışma koşulları, iş güvenliği tedbirlerinin umursanmaması vb. birbirini bütünleyen uygulamalar ancak bunların toplamına karşı yürütülen bir mücadele ile değiştirilebilir. Bunun için meseleye sadece iş kazaları üzerinden yaklaşılsa dahi konuyu kamuoyunun gündemine taşımak, medyada sorunun

işlenmesini sağlamak, parlamentoya gensoru vermek vb. çabalar ise, bir yere kadar anlamlı olmakla birlikte sorunu çözmekten uzaktır. Belirleyici olan tersane işçilerinin bu sömürü çarkının kendisini hedefleyen bütünlüklü bir program altında örgütlenmeyi başarması ve bu doğrultuda yürüteceği mücadeleye gereken sınıf dayanışmasının sağlanmasıdır. Dolayısıyla, oluşan atmosferin imkanlarından sonuna kadar yararlanmak, ama sorunun çözümünün uzun erimli olduğunu unutmamak, işçilerin militan mücadelesi dışında oluşabilecek her türlü çözüm beklentisine karşı mücadele etmek hayati önemdedir.

Sorunun kaynağı kapitalist düzenin kendisidir. Havzada saldırıların bu kadar pervasızca gerçekleşmesini sağlayan ise mevcut örgütsüzlük tablosudur. Bütün ilgi ve dikkatin verilmesi gereken alan mücadelenin ve örgütlenmenin sorunlarıdır. Tersaneler (maalesef iş cinayetleri nedeni ile bile olsa) toplumun gündemine bir nebze girmişken, havzadaki mücadele ve örgütlenme sorununu bir kez daha tartışmak, deneyimleri gözden geçirmek, dersler süzmek, hem mevcut imkanları gereğince değerlendirmek için hem de daha uzun vadede kalıcı sonuçlar almak için bir gerekliliktir. Biz şimdilik bir takım temel noktaların hatırlatılması ile yetineceğiz. Ama bunu gereğince yapabilmek, tersane havzasına ve onun bazı özelliklerine yakından bakabilmeyi, bu özelliklerin mücadele ve örgütlenme alanında ne gibi sonuçlar doğurduğunu görebilmeyi gerektiriyor.

20. yüzyılda bir sömürü cehennemi ve örgütlenme sorunu

Tuzla’da 41 ana tersanede yaklaşık 25 bin işçi çalışmakta, götürücü ve simsarlarla birlikte bu 41 elit patronun yanında 2 binden fazla taşeron, işçilerin kanını emmektedir. Tartıştığımız örgütlenme sorunu

olduğu ölçüde, bu tablo üzerinden ilk işaret edilmesi gereken, işyeri çoğunluğuna dayalı klasik sendikal örgütlenme alanında ortaya çıkan zorluklardır. Aynı tersane çatısı altında hatta aynı bölüm altında işçiler onlarca değişik patrona bağlı olarak çalışmakta, böylece sendikal örgütlenmenin önüne aşılması güç olan bir engel ortaya çıkmaktadır. Her ne kadar yasalar üst işveren olarak tersane patronlarına sorumluluk yüklese de, bu sorumluluk üzerinden özellikle ücret sorunu ve sigortasız çalıştırma gibi alanlarda mücadele ile bir takım kazanımların sağlanabileceği kendi deneyimlerimizle sabit olsa da, sendikal örgütlenme alanında bu imkan uzun mahkeme süreçleri ile etkisizleştirilmektedir.

Sendikal örgütlenmeyi zorlaştıran tek etken taşeronlaştırma değildir. Yaşanan yoğun işçi sirkülasyonu işçilerin havza içerisinde sürekli olarak bir tersaneden diğerine, bir taşerondan ötekine geçiyor olması sendikal örgütlenmeyi zorlaştıran bir başka temel nedendir.

Bunlara eklenebilecek diğer bir faktör ise tersane patronlarının çoğunun üyesi olduğu Gemi İşverenleri Birliği Derneği (GİSBİR)’nin aldığı tedbirlerdir. Özellikle konu örgütlenme olduğunda GİSBİR tek bir patron gibi davranmakta, havzaya örgütlülüğün girmemesi için gerektiğinde her türlü ekonomik ve siyasi gücünü kullanmaktadır.

Sendikal örgütlenmenin önündeki engellerden bir diğeri, yıllardır sendikaya hakim olan siyasi yapının dar grupçu, sendikayı kendisinin arka bahçesi olarak gören anlayışı sayılabilir. Havzada faaliyet gösteren başka yapıları kendisine rakip olarak algılayan bu anlayış zaten sınırlı olan siyasal güçlerin ve öncü işçilerin tek çatıda birleşmesini engellemekte, sendikanın darlaşip kendi gerçek işlevinden kopmasına yol açmaktadır. Tamamen ideolojik bakışla ilgili olan bu durum değişeceği benzememekte ve

Örgütlenmenin ve örgütlenmenin üzerine

Tuzla tersanesi, kapitalizmin karşısında örgütlü bir güç görmediğinde aldığı/alacağı vahşi yüzün bir örneğidir. Bu azgın sömürüyü bir ölçüde geriletebilmek mümkündür, bu başarılacaktır. Komünist tersane işçileri havza işçilerinin genel bir örgütlülüğe kavuşması, işverenlerin fiili bir toplu sözleşmeye mecbur bırakılması uzun soluklu hedeflerine paralel olarak yükleneceklerdir.

sınıf mücadelesinin iç dinamikleri tarafından aşılmayı beklemektedir.

Kontra bir sendikanın bütün karakteristik özelliklerini gösteren DOG Gemi İş Sendikası'nı bir kenara bırakırsak Limter-İş Sendikası tüm bu tablonun ürünü olarak tek bir işyerinde yetkili değildir ve gerçek üye sayısı fazlası ile düşüktür.

Siyasal örgütlenmelere gelince tersane havzası değişik dönemlerde çeşitli yapıların uğrak yeri olmuştur. Bu gelip geçicileri ya da tesadüfen havza içinde bulunanları saymazsak sınırlı sayıda siyasi yapı bu alanda faaliyet göstermektedir. Bunların da düzenli ve sistematik bir faaliyetinden söz edilemez.

Tersane havzasında sert bir mücadele herşeye rağmen süregitmiştir. Yaygın ücret gaspları, sigortasız çalıştırma ve iş kazaları üzerinden yer yer mevzisel yer yer ise kitlesel eylemler gerçekleşmektedir. Ücret sorunu üzerinden gerçekleşen eylemler, hak alma bilincinin gelişmesinde, işçinin mücadele içinde eğitilmesinde önemli bir yerde durmaktadır. Daha çok iş kazalarına tepki olarak ortaya çıkan kitlesel eylemler ise somut hiçbir kazanım sağlayamadığı koşullarda bir hava boşaltma işlevi görebilmekte, bıraktığı deneyime rağmen gerisin geri bir kanıksama yaratabilmektedir.

Havzadaki mücadelenin ihtiyacı, hedefleri iyi belirlenmiş, talepleri net çizilmiş, havzanın mevcut

özelliklerini gözetten bir mücadele programı altında bütün güçlerin biraraya gelmesi ve bu programı hayata geçirecek uygun araç ve yöntemlerle uzun bir mücadeleyi örgütlemesidir. Sınıf devrimcisi tersane işçileri, daha ilk andan itibaren bu ihtiyacı dile getirmiş, bütün güçlerin ortak mücadelesinin örülebilmesi için çaba göstermiştir. Bu çabaların kendisinin dar grupçu hesaplara heba edildiğinin kesin olarak ortaya çıkmasından bu yana da kendi öz gücüne dayanarak anlamlı bir mesafeyi katetmişlerdir.

Doğru çizgi doğru tarz

Bugün komünist tersane işçilerinin yön verici gücü olduğu Tersane İşçileri Birliği tersanelerde gerçek bir mücadele merkezi haline gelmiştir. Bu başarının bilincinde olmak, tersanedeki bütün öncü potansiyelin tek çatı altında birleştirilmesinin gerekliliğini unutmamak ve henüz yaratılan birikimin ihtiyaç duyulana göre çok sınırlı kaldığını görebilmek koşulu ile fazlası ile önemlidir.

Söz konusu başarının arkasında yatan birinci neden kuşkusuz stratejik bakışa uygun olarak gösterilen ısrardır. Bunun yanında önemli olan, tersanenin özgünlüklerini doğru kavrayan bir hattın oluşturulmasının başarılmasıdır. Bu hatta eşlik eden

militan, kararlı bir önderlik anlayışı kısa sayılabilecek bir zaman dilimi içerisinde birliği, tersanelerdeki temel güç haline getirmiştir.

Bugün birlik ve onun çatısı olan dernek 200'den fazla üye ile kurumsallaşmasını sağlamış, dahası eylem ve etkinliklerini üyelerin gücüne dayanarak yapar hale gelmiştir. Özellikle son dönem eylemlerine katılan işçilerin tamamının birliğe üye oluşu fazlası ile dikkat çekicidir. Mevcut şartlar içerisinde halihazırda en büyük eksiklik kısa süreli hak alma mücadelesi içinde eğitilen, dayanışma ruhu ve kendine (dolayısı ile mücadeleye) güveni artan işçilerin politik ve ideolojik olarak eğitilmesi alanında yaşanmaktadır. Bu birlikten çok komünist tersane işçilerinin özel müdahaleleri ile aşılabilecek bir sorundur.

Daha güçlü adımlarla

Birinci Tersane İşçileri Kurultayı, ön süreci ile birlikte tersane havzasının örgütlenme sorunlarının tartışıldığı, mücadele programının ana hatlarının oluşturulduğu bir süreç olarak yaşanmıştır. O günden bu yana kurultayda belirlenen hat doğrultusunda birçok adım atıldı. Ama bu dönem bizim için biriktirme süreci idi. Şimdi nihayet yeni deneyimler yaratmış, güç ve olanaklarımızı belli bir düzeye ulaştırmış durumdayız. Havzanın toplamında daha etkin bir taraf olabilmek ve bütün birikimimizi tersane işçilerinin örgütsüzlük sorununun çözülmesi için kullanmak görevi önümüzde duruyor. Şimdi bunun için daha ileri adımlar atmanın olanaklarına sahibiz. İkinci Tersane İşçileri Kurultayı tersane işçileri için hak alıcı bir eylem programı oluşturulması görevini üstüne almalı, bütün dikkat ve enerjisini, bunun uzun vadeli bir mücadele olacağına bilinci ile bu noktaya yoğunlaştırmalıdır.

Tersaneler cehennem kalmayacak!

Sınıf ve kitle hareketinin mevcut parçalı ve geri yapısı içerisinde tersane cehennemindeki azgın sömürüyü kendi içinde frenlemek kolay değildir. Tuzla tersanesi, kapitalizmin karşısında örgütlü bir güç görmediğinde aldığı/alacağı vahşi yüzün bir örneğidir. Bu azgın sömürüyü bir ölçüde geriletebilmek mümkündür, bu başarılacaktır. Komünist tersane işçileri havza işçilerinin genel bir örgütlülüğe kavuşması, işverenlerin fiili bir toplu sözleşmeye mecbur bırakılması uzun soluklu hedeflerine paralel olarak yükleneceklerdir. Bu hedeflere doğru yürürken de, bunu sağlamanın ancak dişe dişe bir gündelik hak alma mücadelesi ile mümkün olacağına hep bilincinde olacaklardır. Havzadaki bütün öncü potansiyelin birleştirilmesi de işte böyle bir çabanın doğrudan ürünü olacaktır.

Termik santral ölüm demektir!

Son günlerde küresel ısınma ve buna bağlı iklim değişikliklerinin neden olduğu sorunlar oldukça tartışılır oldu. Doğa felaketlerinin kapitalizmin etkisiyle daha katmerli sorunlara neden olduğu biliniyor. Susuzluk ya da sel baskını gibi olaylar egemen sınıf adına ülkeyi yönetenlerin uygulamalarının ürünü olabiliyor. Bu kimi zaman alınmayan önlemler, kimi zaman da bilinçli tercih sonucu yaşanıyor.

Sermaye sözcülerinin bilinçli tercihlerinin bir örneği de termik santraller konusundaki ısrardır. Çevre ve insan sağlığı açısından zararlarının bilinmesine rağmen termik santrallerde ısrar edilmesi bir avuç kapitalistin çıkarını korumaya yöneliktir. Bunun bedeli ise katledilen insan ve çevre sağlığıdır.

Termik santraller ve zararları konusunda kısa bir özet yaparsak sermaye devletinin bir avuç insanın çıkarı uğruna neleri feda ettiği daha iyi anlaşılacaktır.

Termik santraller, sağlığa ve doğaya zararlı radyoaktif atıklar üretmektedir. Türkiye Atom Enerjisi Kurumu'nun araştırmalarına göre, termik santrallerin bacalarından çıkan partiküller ve kazandan alınan külde radyoaktivite vardır. Rüzgar ve yağış etkisi ile küller çevreye yayılmakta veya toprak altına sızarak yeraltı sularının kirlenmesine neden olmaktadır. Termik santrallerden kaynaklı hava kirliliği yaşandığı ve radyoaktif maddelerin insan sağlığına etkileri ise pek çok bilimsel çalışmaya konu olmuştur. Merkezi

sinir sistemi bozuklukları, anormal doğumlar, solunum yolu hastalıkları, gelişme bozuklukları, öğrenme yeteneğinde azalma, kalp hastalıkları, cilt hastalıkları ve kanser gibi vakalar görülebilmektedir. Ayrıca termik santrallerden çıkan maddeler (SO₂/kükürtdioksit) asit yağmurları şeklinde havayı kirletmekte, toprak ve suyu etkilemekte, doğal bitki örtüsünü ve ormanları yoketmektedir. Asit yağmurlarının diğer zararlı etkisi ise, bakır (Cu) ve kurşun (Pb) gibi zehirli elementlerin içme sularına karışmasıdır. Termik santralin bulunduğu yöre halkı ise doğrudan bu tehditlerle karşı karşıyadır. Yanısıra termik santraller sonucu ortaya çıkan kirletici faktörlerin küresel ısınmaya katkısı olduğu bilinmektedir.

Termik santrallerin tüm dünyada yasaklanmasına neden olan bu zararlarının bilinmesine rağmen ülke toprakları sermayeye açılmıştır. Geçmişte termik santrallere karşı yürütülen mücadele sonucu yargı kararıyla yasaklanmasına rağmen faaliyete geçirilen termik santrallerin varlığı sermayenin tercihini özetliyor.

Termik santrallerin insan ve çevre sağlığı açısından ne gibi sorunlar yaratacağı, ne gibi riskler taşıdığı Yatağan örneğine bakılarak anlaşılabilir. Yatağan'da bulunan termik santral, neden olduğu uzun ve kısa vadeli sorunlar nedeniyle sürekli gündemdedir. 25 yıl önce Muğla Yatağan'da kurulan bu termik

santral, kurulduğu günden bu yana yolaçtığı hava kirliliği nedeniyle gündeme gelmektedir. Yatağan ve çevresinde ekin alanlarının yanı sıra doğal bitki örtüsü de giderek yok olmaktadır. Son olarak 21 Ağustos'ta tıkanan baca gazı arıtma tesisi nedeniyle Yatağanlılar'ın yine sorun yaşadığı haberi basında yer aldı.

Termik santrallerin kısa ve uzun vadede yarattığı sorunlar sürekli gündemde iken yeni termik santral yapmak için sermaye devleti can atıyor. Sermayenin doymak bilmeyen kâr hırsı nedeniyle Silopi'ye, Adana ilinin Tufanbeyli ilçesine bağlı Kayarcık köyüne ve İzmir'in Aliğa ilçesine 2 termik santral yapılması planlanıyor.

Sermaye çıkarları söz konusu olduğunda ısrarcı davranıyor ve kendi yasalarını bile tanımıyor. 1990 yılında Aliğa'nın Gencelli köyüne termik santral kurulması kararı alınmış, ancak yöre halkının örgütlü tepkisiyle bu karar iptal edilmişti. Türkiye'nin en büyük çevre eylemi olarak tarihe geçen ve çevrecilerin ilk resmi zaferi olarak görülen bu eylemde 60 km'lik insan zinciri oluşturulmuştu. İzmir Konak Meydanı'ndan Gencelli köyüne uzanan insan zinciri eylemi sayesinde bakanlık kararı iptal edilmişti.

Şimdi yine aynı bölgedeki Gencelli ve Çakmaklı köylerine 2 termik santral kurulması planlanıyor. Sermaye devletinin sözcüleri termik santrallerin ileri teknolojiyle çalıştırılacağını ve çevreye zarar vermeyeceği ileri sürerek halkı ikna etmeye çalışıyor. Bu sözcüler Yatağan gerçeği apaçık gözler önünde dururken bunları söyleyebiliyorlar.

Termik santrallerin zararları görüldükçe belli bir çevre duyarlılığı geliyor. Gerek Aliğa gerekse de Adana ve Silopi'de kurulması planlanan termik santrallere karşı tepkiler yükseltiyor. Devlet yetkilileri bu tepkileri çarpıtmak için her zaman kullandığı yönteme, yani yalanlara başvuruyor

Termik santrallerin çevreye zarar vermeyeceği iddiasının hiçbir inandırıcılığı bulunmuyor. Bergama köylüleri siyanürle altın aramaya karşı örgütlü tepkilerini gösterdiklerinde de, sermaye sözcüleri bu yöntemle altın aramanın insan ve çevre sağlığına zararı olmadığını, ileri teknoloji kullanılacağı yalanlarını medya aracılığıyla dillendiriyordu. Bergama halkının bugün yaşadığı sağlık sorunları kapitalistlerin yalanlarını açığa çıkarmaktadır. Basına yansıyan haberlere göre, son yıllarda Bergama'ya bağlı köylerde kanser oranı artmaktadır. Özellikle son 3 yıldır Bergama'ya bağlı Narlıca ve Pınar köylerinde yaşayan halk arasında kanser hastalığı sıklıkla görülmektedir. Çoğunluğu meme kanseri olan kadınlar, Ovacık Altın Madeni'nden çevreye dağılan zehirli atıklardan dolayı bu hastalığa yakalandıklarını söylüyorlar.

Kapitalist düzende insan ve çevre sağlığı dikkate alınmıyor. Suyun, toprağın havanın kirlenmesi, tarımsal alanların azalması, kuraklık, kıtlık tehlikesi, hastalıklar ve ölümler önemsenmiyor. İnsan ve çevre sağlığını gözetilen bir enerji politikası gözetilmiyor. Termik santraller yerine güneş, rüzgar, jeotermal gibi yenilenebilir kaynaklar tercih edilmiyor. Çünkü kapitalist düzende tercihler insandan yana değil paradan yana yapılıyor.

Bu ve benzeri sorunlara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini Silopi, Gencelli ve Bergamalıların direnişlerinden ve deneyimlerinden görmekteyiz. Sorunların dışı dış bir mücadeleyle aşılacağı bir gerçektir. Kalıcı çözüm ise, insan ve çevre sağlığını gözetilen bir enerji politikası izlenmesini toplum sağlığının vazgeçilmez koşulu sayan sosyalizmde mümkündür.

Liselerde karakol kuruluyor...

Güvenliğimiz tehlike altında!

Liseler 17 Eylül'de açılıyor. Her eğitim döneminde "reform" olarak sunulan uygulamalar da açıklanmaya başladı. Önce kayıt döneminde yaşanan zorunlu bağışla ilgili açıklamalar yapıldı. Sonra da liselerdeki "güvenlik önlemleri" gündeme geldi. Son iki yıldır kapitalizmin yozlaştırdığı gençliğin karıştığı şiddet olayları dikkatleri liselere çekti.

Geçen yıl pilot uygulama adı altında kimi adımlar atılmıştı. Önce Antalya Emniyet Müdürlüğü'nün çalışması geldi. Benzer şekilde İstanbul Kartal ilçesinde de okullarda sabit polis uygulaması gündeme getirildi. Yıllardır narkotik ekiplerinin düzenlediği paneller sıklaştırıldı. Okul önlerinde polis bildiri dağıttı, idare ve velilerle işbirliği geliştirildi.

Bu pilot uygulamalar amaca hizmet etmiş olmalı ki, bu sene başında uygulamaların çoğunluğu artık sabitleştirildi. Artık okul önündeki polis ekipleri düzenli bir şekilde okullarda olacak. Öğrencilerin giriş ve çıkış saatlerinde okulların çevresinde resmi veya sivil ekipler görevlendirilecek. Birim amirleri, muntikalarında bulunan okulların yöneticileriyle bağlantı kurarak güvenlik için neler yapılabileceği konusunda görüş alışverişinde bulunacak. Servis araçları titizlikle denetlenecek. Okul çevresindeki kişilerin kimlikleri kontrol edilecek. Narkotik polisi önlem olarak uyuşturucu satıcılarına "engel" olacak. Terörle mücadele polisi de "yasadışı" örgütlerin faaliyetlerine karşı okul çevrelerinde önlem alacak. Kahvehane, birahane, bar gibi yerler denetlenerek öğrencilerin buralara girmesi engellenecek. İnternet kafeler de sıkı bir şekilde denetlenecek. Uygulamanın esasları Emniyet Genel Müdürlüğü

tarafından böyle açıklandı.

Tüm bu sorunların kaynağı olan sömürücü sistemin bizzat kendisidir. Düzenin mafya ve çeteleri öven, polisi süper kahraman yapan dizileriyle başka bir gelecek özlemi yaratılmaya çalışılıyor. Sistem milliyetçi-şoven reflekslere ihtiyaç duyarken, faşist odaklar liselerde satırlarla, bıçaklarla dolaşmaya devam ediyor. Geleceği çalınan gençlik uyuşturucu kullanarak "rahatlamaya" çalışıyor.

Bir dizi sorun ile karşı karşıya olan liseli gençlik bu yeni uygulamadan da nasibini alacaktır. Zira sözkonusu uygulama liselilerin bu sene yaşayacaklarına dair önemli veriler sunmaktadır. Düzenin saldırılarını rahatça hayata geçirebilmek için öncelikle baskı ve korku mekanizmalarını geliştirdiği ve kolluk güçlerinin yetkilerini artırdığı bilinen bir durumdur. Paralı eğitim ve geleceksizleştirme saldırılarının yoğunlaşacağı bir döneme giriyoruz. Üniversite giriş sisteminde planlanan değişikliklerle bir yerine birçok sınavlar dizisi geliyor. Tüm bu saldırıların sorunsuz uygulanabilmesi, gençliğin baskı altına alınıp sindirilmesini, bunun için polise önlemlerin artırılmasını, liselerin karakollara çevrilmesini gerektirmektedir.

Kıscacı, liseli gençlik mücadele mevzilerini büyütme zorundadır. Çünkü bu yıl liselerde mücadele daha sert geçecek. Düzenin neo-liberal saldırı politikalarına seçim sonrası dönemde hız vermesi zaten bekleniyordu. Sermaye düzeninin son yıllarda vasıflı işçi ihtiyacına yönelik eleştirileri ve eğitimin özelleştirilmesi başlığı temel saldırılar olarak önümüzde durmaktadır. Liseli gençliğin sürece ve saldırılara tok bir yanıt üretmesi şarttır.

İstanbul Kent Sempozyumu sekreterlerinden Mücella Yapıcı ile konuştuk...**“Bilimsel çevrelerle kent halkını iletişime geçirmeye çalışıyoruz”**

- Kapitalizmin dünya ölçüsündeki hakimiyetinden nasibini kentler de fazlasıyla alıyor. Tekelci sermayenin kâr hırsının şekillendirdiği kentlerimiz gün geçtikçe daha da yaşanmaz hale geliyor. Kentlerde yaşanan sorunları enine boyuna tartışmayı ve çözümler üretmeyi amaçlayan İstanbul Kent Sempozyumu'nda sorunların kaynağının kapitalizm olduğu vurgulanıyor. Genel hatlarıyla sempozyumun hangi ihtiyaçlardan doğduğunu anlatır mısınız?

- Kapitalizm bugün geldiği aşamada kendi krizlerini artık kentler üzerinden çözmeye çalışıyor. Mesela eskiden kentler üretimin mekanlarıydı, sanayi devrimi ile birlikte üretimin örgütlendiği mekanlar haline gelmişlerdi... Şu anda tüketimin örgütlendiği mekanlar haline getirilmiş durumda. Gerçekten de şu anda tüketimin hem öznesi hem de nesnesi durumunda. Bakıyoruz, gelişmiş ülkelerin kentlerinde bu kadar büyük azmanlaşmalar göremiyoruz. Esas olarak azmanlaşma, megakentler haline gelme, birbirleriyle yarışa sokulma hep az gelişmiş ülkelerin kentlerinin başına gelen bir yazgı.

İstanbul'un bu felaketi de aslında 1970'lerde başladı. 'İstanbul Beyrut olacak' masalları... 1980'lerden sonra ise hukukuyla, idaresiyle, özelleştirmelerle, turizm teşvik kararlarıyla çok farklı bir sürece girildi. Özellikle 2000'lerden sonra çok açık olarak İstanbul üzerinde bir takım oyunlar oynanmaya başlandı. Bu da İstanbul'un misyonu ve vizyonu adı altında dillendirildi. Bu dönemde büyük projeler başladı, arsa satışları, 2B'ler vs...

İstanbul biliyorsunuz Türkiye sanayisinin %60'ının bulunduğu bir kent. Bölge kalkınma ajansları sonucunda sadece kentler, bölgeler ve ülkeler değil, bölgeler ve kentler birbirleriyle yarıştırmaya başlanacak. Bu anlamda İstanbul daha da büyük bir önem kazanıyor.

Biz TMMOB olarak kent sorunlarının sadece meslek insanlarının ya da bilim insanlarının işi olduğunu düşünmüyoruz. Kent aslında çok politik bir yer. Bu noktada kentte yaşayan insanlardan başlamak üzere herkesin sözünün olduğunu düşünüyorum. Onun için bu sempozyumla amacımıza ulaştığımızı

söyleyemeyiz ama biz bir süreç başlatıyoruz. Dedik ki, artık bilim insanları, meslek insanları ve halk bu konuyu birarada tartışmalı. Çünkü eğer bilim ve teknik gerçekten sadece sermayenin sorunlarını çözmeye kafasını yorarsa -ki öyle olmaya başladı- kentleri bu noktada çok tehlikeli günler bekliyor. Bu tehlike sadece İstanbul için değil dünya kentlerinin tümü için geçerli. Bu yüzden biz bu sempozyumla bu alanı açmaya çalıştık. Bu konuda ne kadar başarılı olduk, onu çok bilemiyorum ama yaptığımız şey alışılmış bir şey değil. Bu süreçte eksiklerimiz tabii ki olacak ama yolu açtığımızı da düşünüyorum. Bu, tüm hatalarıyla-doğrularıyla beraber bir örnek olacaktır. Bu süreç devam edecek ve biz bu sempozyumda en azından bilim insanlarıyla, akademisyenlerle, kentli kuruluşları, kişileri biraraya getireceğiz. Bu noktada Kent Sempozyumu'nu fazlasıyla önemsiyoruz. Bu bir ilk ve umarım devam eder...

- Bugün özellikle işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı mahallelerde, varoşlarda etkilerini hissettiren bir kentsel dönüşüm gerçeği ile karşı karşıyayız. TMMOB da bu sürece dair tepkisini çeşitli vesileler ile dile getirdi. Sempozyumda da bu konuya özel önem verildiği dikkat çekiyor. TMMOB bu konuda ileriye dönük ne düşünüyor?

- TMMOB'un geçmişine baktığımızda, hayata geçmiş ya da geçmemiş, yapılmış çok doğru tespitlerle karşılaşırsınız. Gecekondu meselesinin başında biz, eğer barınma hakkını toplumca bir talep haline getirebilseydik, zaten gecekondu diye bir sorunumuz olmayacaktı. Biz, emek üzerinden hiçbir çözüm

üretilmemiş bir kentte yığınla birikmiş sorunun üzerine çözümler oluşturmaya çalışıyoruz. Bu noktada taraflar sanki birbirlerinin karşındaymış gibi görünüyor. Toplumla-bilim, toplumla-akademi, akademiyle-teknik alanlar birbirinin karşındaymış gibi görünüyor. Benim inancım şu ki; üretilen bilimsel bir görüş ya da teori insanların hayatında bir şey değiştirmiyorsa, iyileştirmiyorsa, böyle bir bilimin hiçbir anlamı yoktur. O zaman burada bilim dünyası ile, akademi dünyası ile mesleki dünyayı toplumun gerçekleri ile yüzleştirmek bile, birbirlerini anlamaya çalışmaları bile, çözüme giden yolun birinci adımı olacaktır.

Bu kopukluğu ortadan kaldıracak tek organın da mesleki kuruluşlar olduğunu düşünüyorum. Çünkü mesleki kuruluşlar bilim çevreleri ile halk arasında akışı sağlamak ile görevli olmalı. Yani bilimsel ve teknik doğruları halka tercüme etmesini bilebilmeliler. Şimdi İstanbul'un geldiği noktada çok önem kazanıyor. Kentsel dönüşüm, kimi sosyal ayrışmalar, kentteki kapalı siteler bütün bu olaylar, ulaşım meseleleri sonuçta hep birlikte kafa yorulup çözüm bulunacak sorunlardır. Bu noktada biz aracı kurumlar gibi geliyor bizlere.

- Bilim ile halkı buluşturmaktan söz ettiniz, sempozyum tanıtım metinlerinde de çözümün birlikte bulunacağına dair ifadelerle sıkça raslamak mümkün. Peki sempozyuma halkın katılımı ve bilim çevreleri ile buluşmanın sağlanması için ne gibi adımlar atıldı?

TMMOB'un kendi kendine yapacağı bir sempozyum kurgusu da, kentteki bütün sorun alanlarına dayalı çok başarılı ve önemli çözüm önerileri sunabilir. Çözüm önerisi şart da değil. TMMOB, eleştirilerin, politikaların üretildiği çok ciddi bilimsel ve mesleki alanlar örgütleyebilecek kuvvette bir örgüttür.

Bunu yapmadık, o yola gitmedik. İsteseydik, her oturumda kentin her sorun alanında bütün hocalarımızı konuştururduk. Biz onu yapmak yerine bu sempozyumu duyurduk bir yıl önce. Sempozyumu bildiri ve katkı sunmak isteyen herkese açtık. Programa bakarsınız kişiler var. Örneğin Almanya'dan bir mimar var, kentsel dönüşüm hakkında fikrini sunacak. Bunun dışında semtlerden örgütler var, bildiri sundular. Ama tabii ki bir elemenden geçti. Bu sempozyumun ölçütleri 'akademik, bilimsel, hiç bir yerde yayınlanmamış' gibi, bizim normalde sempozyumlarda uyguladığımız ölçütler değil. Biz mümkün olduğunca sorun alanlarına dokunanları seçtik. Bu noktada bu bir ilk ve bunun sancısını kendi içimizde oldukça fazla yaşadık. Sempozyumu yaşayacağız, bu sempozyumu oturur değerlendiririz, bundan sonraki sempozyumlar için hep birlikte başka yollar buluruz.

Buna bir ilk diyelim. Burada asıl bilimsel çevrelerle kent halkını temas ettirmeye, iletişime geçirmeye, kent halkının biraz olsun kendisini ifade etmesini sağlamaya çalıştık. Ama tam beklediğimiz gibi değil, biz isterdik ki gerçekten ciddi katılımlar olsun. Maalesef olmadı. Belki bizim duyurular konusundaki eksikliğimizdir, belki de halkımız 'sempozyumları yapıyorsunuz yapıyorsunuz, bir şey çıkmıyor' diyor. Ama biz umutsuz değiliz. Umarım bu sempozyumdan hemen sonra insan onuruna yakışır, sağlıklı, güvenli barışçı kentlerde yaşama hakkımızı talep haline getirmeyi öğreniriz. Çünkü bu talebi biz yükseltmeden bu sorun çözülmeyecek.

Beklenen İstanbul depreminin bilançosu!

Bir süre önce devletin deprem diye bir sorunu olmadığına kanaat getirdiği için "pes ettiği"ni ifade eden İTÜ Maden Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Naci Görür, Marmara tabanındaki fay boyunca su ve gaz çıkışı bulunduğunu belirterek sabit gözlem istasyonu kurulmasını istedi.

Depreme karşı önlem alınması, gözlem istasyonları kurulması, binaların güçlendirilmesi vb. uygulamalar için bir şeyler yapılması gerektiğini ifade eden Görür, "Çağdaş ülkelerde bu gibi yerlere derhal sabit gözlem istasyonları kurulur. Değişiklikler anında ölçülür. Çünkü bu ölçüler depremi meydana getiren hareketlerle doğrudan ilgilidir" dedi.

Görür, Koç Üniversitesi'nde düzenlenen "İstanbul ve Deprem" konulu panelde, sinevizyon gösterisi eşliğinde "Marmara Denizi'nin Deprem Potansiyeli ve Beklenen Marmara Depreminin Özellikleri" konulu çalışmasından bölümler okudu.

Paneli yöneten Prof. Dr. Erdin Bozkurt, yaptığı çalışmada, olası İstanbul depremiyle ilgili bir senaryo yazıldığını ve depremin neden olacağı kayıp ve hasarın

irdelendiğini anlattı. Bozkurt, olası 7.5 büyüklüğündeki bir depremde İstanbul'daki 800 bin binadan 35 bininin tamamen hasar göreceğini, 70 bininin ağır hasarlı, 200 bininin ise orta hasarlı olacağını ifade etti. Bozkurt sözlerine şöyle devam etti:

"Bu çalışmada, 7,5'lik depremde can kaybı 30-40 bin civarında, yaralı sayısı ise 120 bin civarında tahmin edilmiştir. Acil barınma ihtiyacı olan aile sayısı 430 bin ile 600 bin arasındadır. Ağır hasarın meydana geleceği ilçeler Avrupa yakasındaki Avcılar, Büyükçekmece, Bahçelievler, Fatih ve Eminönü'dür. Kısmen daha az zararın olacağı ilçeler ise Anadolu yakasındaki Kartal, Kadıköy ve Maltepe gibi ilçelerdir. Yine Avrupa yakasında Eyüp, Bayrampaşa ve Beyoğlu ilçelerinde de yoğun hasarlar beklenmektedir. Bunların yanında şehre ait kültürel varlıklar da ciddi deprem tehdidi altındadır. İstanbul'daki 480 köprüden 21'inin hasara uğraması kuvvetle muhtemeldir. 4 köprüde ise hafif zarar oluşacaktır. İstanbul'da meydana gelecek şiddetli bir depremin toplam ekonomik kaybı ise 40-60 milyar dolar arasında değişecektir."

Siyonist haydutlar Suriye'yi taciz ediyor!

Ankara'daki işbirlikçiler ırkçı-siyonistlerin suç ortağı!

Gerici hesaplaşmaların pençesindeki ülke: Pakistan!

Askeri darbeler diyarı Pakistan'ın son diktatörü Pervez Müşerref, çok yönlü baskılara göğüs gererek koltuğunu korumaya çalışıyor. Gerici hesaplaşmaların giderek derinleştiği, kimi zaman kanlı boğazlaşmalar görünümüne büründüğü bu çatışmalı ortamda, diktatörün silah zoruyla gaspettiği koltuğunu koruması kolay görünmüyor.

ABD emperyalizmi, Afganistan sınırına yakın bölgelerin Taliban güçlerinin üssü olduğu, Usame Bin Ladin'in de burada saklandığı gerekçesiyle Pakistan'ı her an bombalayabileceği tehditlerini savuruyor. Giderek güçlenen şeriatçı güçlerin ordu içinde bile kayda değer bir etkileri olduğu, bu gücün diktatör Müşerref üzerinde ciddi bir baskı unsuruna dönüştüğü kanısı giderek güçleniyor. Pakistan'ın bazı bölgelerinde yerel çapta hala "iktidar"ı elde tutan güçlü aşiretler ise kimi zaman merkezi iktidarla karşı karşıya gelmeyi göze alabiliyor.

Bunların yanı sıra, ittifak halindeki düzen içi muhalefetin en büyük partisinin lideri olan devrik başbakan Nevaz Şerif, seçimlerin yaklaşmasıyla, son yıllarda ikamet ettiği Londra'dan Pakistan'a dönmeye karar verdi. Hükümetinin darbeye saf dışı edilmesinin ardından vergi kaçırma ve vatana ihanet suçlamalarından müebbet hapis cezasına çarptırılan Nevaz Şerif'in, diktatör Müşerref'le pazarlık yaparak, cezayı çekmek yerine ülkeden ayrılmayı seçtiğini, buna karşılık 10 yıl boyunca, Pakistan'a ve siyasete dönmeyeceği yolunda taahhüt verdiği söyleniyor. Nitekim müebbet cezasına çarptırıldığı halde serbest bırakılan Nevaz Şerif, Suudi Arabistan'a "gönüllü" sürgüne gitmişti.

Pakistan'a dönmek için artık koşulların uygun olduğunu hesaplayan Şerif'in yanıldığı ortaya çıktı. Pervez Müşerref'in başkanlıktan çekilmesini isteyen düzen içi muhalefetin liderliğine soyunan devrik başbakanın bu yöndeki ilk girişimi başarısızlıkla sonuçlandı.

Başkent İslamabad havaalanında kolluk kuvvetleri tarafından karşılanan Nevaz Şerif, Pakistan'da üç saat kaldıktan sonra yeniden Suudi Arabistan'a gönderildi. Oysa diktatör Müşerref'le çatışan Pakistan Yüksek Mahkemesi, geçen ay aldığı bir kararla, Şerif'in ülkeye dönmesi önünde engel olmadığına hükmetmişti.

Zengin bir burjuva aileden gelen 60 yaşındaki Nevaz Şerif, askeri diktatör Ziya ül Hak yönetimi sırasında bakanlık yaparak siyasete adım atmıştı. '97'de başbakan olduktan iki yıl sonra, '99'da Müşerref'in başını çektiği askeri bir darbeyle siyaset arenasından atılmıştı.

Nevaz Şerif'in Pakistan'a dönerek başlattığı atağı savuşturan diktatör Müşerref, babası Ziya ül Hak tarafından idam edilen Benazir Butto ile ittifak kurmaya çalışıyor. Benazir Butto, halen Genelkurmay Başkanı olan Pervez Müşerref'in üniformadan feragat edip "sivil" kılığa bürünmesini talep ediyor. Görünen o ki, diktatör Müşerref, koltuğunu kaybetmemek için Butto'nun talebini kabul edecek. Babası askeri diktatörlük kurbanı olan Butto'nun bir askeri diktatör ile işbirliği yapması ve sivil kılığa bürünmesini talep etmesi ise burjuva siyaset anlayışındaki tutarsızlığının kaba bir örneğidir.

İslamabad'da gerici hesaplaşmalar devam ederken, "Pakistan'ı taş devrine çeviririz" tehditleri savuran Washington'daki savaş kundakçıları, "bütün taraflar"la görüşmelerin devam ettiğini ilan ediyor.

Pakistan'dan yansıyan bilgilere göre, ne geçen yıl özelleştirme karşıtı kitlesel militan eylemler yapan işçi sınıfından, ne de diğer emekçi kesimlerden kayda değer bir ses çıkıyor. Aynı durum '60-70'li yıllarda güçlü olan bu ülkenin sol akımları için de geçerli. Oysa Pakistan işçi ve emekçileri ile ilerici-devrimci güçleri sınıflar çatışmasında bir taraf olarak yerini almadan bu ülkenin gericiğin pençesinden kurtulması mümkün değildir.

ABD emperyalizmi ile batılı müttefiklerinin sağladığı "özel himaye"den güç alan siyonist İsrail, yasa ve kural tanımaz saldırılarını sürdürüyor. Son günlerde işgal altındaki Filistin topraklarında katliamları yoğunlaştıran İsrail ordusu, savaş uçaklarıyla Suriye hava sahasını ihlal ederek, bir kez daha kışkırtıcı saldırgan yüzünü dünyaya gösterdi.

5 Eylül'de gece yarısından sonra, İsrail savaş uçaklarının Suriye hava sahasını ihlal ettiğini duyuran Suriye resmi haber ajansı SANA, uçakların bazı hedefleri bombaladığını bildirdi.

Olayla ilgili SANA'ya konuşan bir ordu sözcüsü, "Düşman İsrail'in uçakları, Suriye hava sahasına Akdeniz tarafından girip ses duvarını aşarak kuzeye yöneldi. Hava kuvvetlerimiz, yerleşim olmayan bölgelere cephanelik bırakan İsrail uçaklarını geri püskürtüp hava sahasını terke zorladı. İnsani veya maddi kayıp yaşanmadı. Ama düşman İsrail hükümetini bu saldırgan davranışına karşı uyarıyoruz." dedi.

İsrail ordusu savaş uçaklarını, geçen yılın Haziran ayında da Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın yazlık konutuna yakın bölgede uçurmuş, Suriye ordusunun ateşle karşılık vermesi üzerine bölgeyi terketmişti.

Siyonist İsrail'in bu küstahça saldırganlığı, Türkiye hava sahasını kullanarak gerçekleştirdiğine dair güçlü kanıtlar bulunuyor. Suriye yönetimi, İsrail savaş uçaklarının Türkiye sınırı yakınlarındaki yerleşim olmayan bölgeye bomba bıraktığını duyururken, İsrail'de yayımlanan Haaretz gazetesi de olayın Türkiye sınırında meydana geldiğini yazdı. Saldırının olduğu gece savaş uçaklarının kullandığı iki boş "harici yakıt tankı"nın Gaziantep ve Hatay'da, Suriye sınırına yakın bölgelerde bulunması ise, İsrail'le suç ortaklığı yapıldığı şüphelerini daha da arttırdı.

Uzmanlar, yakıt tanklarının ancak jetlerin kaçarken kurtulmak ya da kıvrak hareket edebilmek için attığı bir parça olabileceğini vurguladı. İsrail ordusunun keşif amaçlı olarak F-16, hem keşif hem de bombardıman amaçlı olarak ise F-15 kullandığını ve buraya kadar uçmak için İsrail uçaklarının harici yakıt tankı kullanması gerektiğini hatırlattı. Bu durum, Suriye sınırına yakın bölgelerde bırakılan harici yakıt tanklarının İsrail savaş uçakları tarafından bırakıldığı şüphesini pekiştiriyor.

Öte yandan Türk Dışişleri'nin, bombalama iddiaları henüz doğrulanmamışken, "kaygılıyız" mesajı yayınlaması da, İsrail saldırganlığının Ankara'daki siyonizm işbirlikçilerinin bilgisi dahilinde olduğunu ortaya koyuyor.

Uçuş eğitimlerini Türkiye hava sahasında gerçekleştiren İsraili pilotların, kimi zaman Suriye, Irak veya İran sınırı yakınlarında istihbarat amaçlı uçuşlar yaptığı bilinmektedir. Suriye'nin Rusya'dan aldığı füze kalkanını kısa süre önce Türkiye'ye yakın bir bölgeye kurmuş olması, uydu görüntülerinin ise üsle ilgili bilgi almak için yeterli olmaması, siyonistlerin Türkiye üzerinden istihbarat toplama ihtiyacını arttırmıştır. Bu da, Suriye hava sahasını ihlal eden İsrail savaş uçaklarının Türkiye hava sahasını kullandığını gösteren bir başka kanıt. Hatta, Suriye'yi bombalayan İsrail savaş uçaklarının Türkiye havaalanlarından kalkmış olabileceği yönünde güçlü bir kanı da oluşmuş bulunuyor.

Kısa süre önce işgal altındaki Golan Tepeleri'nde askeri tatbikat yaparak kışkırtmalarına başlayan İsrail, savaş uçaklarıyla Suriye'nin hava sahasını ihlal ederek bu küstahlığa yeni bir boyut katmıştır.

"Büyük İsrail" hayalleri kuran siyonistlerin bu derece küstahlaşması şaşkırtıcı değil. Zira onlar, bu fütursuz hedeflerine ulaşabilmek için her türlü insanlık dışı yolu deneyebileceklerini yıllardır kanıtlamaktadırlar. Ankara'daki işbirlikçilerin ırkçı-siyonistlerin bu utanç verici suçlarına ortak olmak için gösterdiği çaba ise emperyalizme uşaklığın bir kez daha tescilli anlamına gelmektedir.

Filistin'in etrafındaki gerici abluka daraltılıyor!

Kuşatmayı yarmak için anti-emperyalist/anti-siyonist direniş!

İsrail ordusunun 40 yıldır devam eden vahşi işgaline karşı inatçı direnişle anılan Filistin, artık farklı sorunlar üzerinden gündeme geliyor. Bu rahatsız edici değişikliğin bir nedeni, kuşkusuz ki, siyonizm destekçisi medya tekellerinin gerçekleri çarpıtmadaki pervasızlığıdır. Fakat asıl sorun El Fetih-Hamas çatışmasının derinleşmesi, Gazze ile Batı Şeria'nın fiilen ayrılması ve bu uğursuz ayrışmadan sonra Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas ve ekibinin emperyalist-siyonist güçlerle yakın ilişkiler kurmasıdır.

Filistin'de bu uğursuz gelişmeler peşpeşe yaşanırken, İsrail ordusunun kural tanımaz saldırı ve katliamları sürüyor. İsrail savaş makinesinin sadece Gazze'yi hedef alan son saldırısında 10 Filistinli katledildi.

Emperyalist-siyonist güçler, El Fetih-Hamas şahsında parçalanmayı sağladıktan sonra, Filistin'e yönelik birbirini tamamlayan iki farklı taktik izlemeye başladılar. Tam bir aymazlık içinde bulunan Mahmut Abbas ile ekibi, ABD-İsrail taktiklerinin işlerine yarayacağını varsayarak onlara umut bağlamış

durumdalar.

Siyonistlerin başı Ehud Olmert'le görüşmeleri sürdüren Mahmut Abbas, yakında savaş çetesinin şefi Bush'un da huzuruna çıkacak. Filistin halkının en azılı düşmanlarından medet uman Abbas ve ekibi, Washington'a giderek "iki devletli çözüm" yönünde ilerleme sağlama hayalleri kuruyor. Filistin halkının tüm temel taleplerini bir yana bırakarak "çözüm"e ulaşabileceğini sanan Abbas ekibi, halkın davasına

giderek yabancılaşıyor.

Hamas'ın hükümeti kurmasından sonra emperyalist-siyonist güçlerle işbirliği yaparak parçalanmaya hizmet eden Mahmut Abbas'la ekibi, oynadıkları gerici uğursuz role rağmen, parçalanmanın sorumluluğunu Hamas'a yüklemeye çalışıyor. Oysa Abbas'ın sergilediği duruş, fiili parçalanmaya farklı boyutlar katabilecek cinstendir. Bu yönde attığı son adım, seçim yasasında değişiklik yapıp Hamas'ın seçimlere katılmasını engellemek oldu. Yeni düzenleme, "seçimlere katılmak isteyenlerin Filistin Kurtuluş Örgütü'ne (FKÖ) bağlı olmalarını ve FKÖ'nün genel kararlarına uymalarını" öngörüyor.

Bilindiği gibi Hamas FKÖ'ye bağlı bir parti değil. Bundan dolayı seçim yasalarında yapılan bu gerici düzenleme, Filistin'deki parçalanmayı daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramayacak.

Üç aydan beri Gazze Şeridi'nde yönetimi elde tutan Hamas ise, polise önlemlerle denetimi ayakta tutmaya çalışıyor. Gazze'de yönetimi ele geçirdiği zaman halkı siyonist işgale karşı direniş saflarında birleştireceğine, daha ilk günlerde şeriat yönetiminden söz etmeye başlayan Hamas, halkın birliğini sağlamaktan başka öncelikleri olduğunu ortaya koymuştu.

Filistin'in parçalanmasından fazlasıyla memnun olan emperyalist/siyonist güçler, Batı Şeria'daki Mahmut Abbas'a destek verirken, Hamas yönetimindeki Gazze Şeridi'ni kuşatma altına alarak boğmaya çalışıyor. Nitekim Gazze Şeridi'nde yaşayan 1.5 milyon Filistinli'nin toplu cezalandırılmasını sağlayan ABD-İsrail ikilisinin vahşi kuşatması, Hamas üzerinde belli bir basınç yaratmaya başladı.

Hamas'a karşı ilk kitlesel tepkiler, Cuma namazlarının toplu kılınarak Hamas karşıtı gösteriye dönüştürülmesiyle başladı. Binlerce kişinin bu namaz seremonilerine katılmasından rahatsız olan Hamas yönetimi, Cuma günleri açık havada toplu namaz kılmayı yasakladı. Hamas yönetimi bir süre önce izinsiz gösterileri de yasaklamıştı. Yasağa uymayan El Fetih taraftarlarının gerçekleştirdiği bu pasif eylem biçimi üçüncü haftasında Hamas'a bağlı güçlerin saldırısına uğradı. Göstericilere sopalarla saldıran Hamas güçlerinin göz yaşartıcı gaz da kullandığı belirtildi. Olaylarda çok sayıda gösterici yaralanırken, saldırıya karşı direnenlerden 75 kişinin gözaltına alındığı bildirildi. Bu arada saldırıyı görüntülemek isteyen basın mensuplarının da saldırıdan nasibini alması üzerine, Hamas yönetimi sert eleştirilere maruz kaldı.

Gazze'deki olaylar, Hamas-El Fetih arası çatışmaların farklı görünümde devam ettiğini gösteriyor. Bu ise direnişi kemiren iç çatışma belasının olduğu yerde durması anlamına geliyor. Filistin'de verili durumda devrimci güçlerin zayıf, etkili güçlerin ise gerici olması, bu direnişçi halkın temel açmazıdır.

Filistin halkı etrafında örülen uğursuz kuşatmayı parçalamak, hem emperyalist-siyonist güçlere karşı direnmeyi, hem de dar grup çıkarını aşip, bu direnişçi halkı ortak dava etrafında birleştirmeyi zorunlu kılıyor. Bunu ise, ancak tutarlı anti-emperyalist/anti-siyonist çizgisi olan direnişçi devrimci akımlar başarabilir.

Ortadoğu'dan...

24 Iraklı'nın katledilmesine kınama!

Irak'ta Amerikan askerlerinin ev baskınları sırasında 24 Iraklı sivilin öldüğü Hadisa katliamı ile ilgili davada yargılanan bazı askerlerin cezaları belli oldu. 1 tümgeneral ve 2 albaya "kınama" cezası verildi.

19 Kasım 2005'te bir Amerikan deniz piyadesinin ölmesinden sonra ABD askerleri sivillere saldırmış ve katliam yapmışlardı. Hadisa kasabasında ev ev baskınlar düzenleyerek, aralarında çok sayıda çocuk ve kadının bulunduğu 24 kişiyi katletmişlerdi.

BBC anketi: "ABD Irak'tan defol!"

BBC 22 ülkeden 23 bin kişiyi kapsayan büyük bir anket yaptı. Anket sonucunda dünya nüfusunun % 67'sinin ABD komutasındaki askeri gücün bir yıl içerisinde Irak'tan çekilmesini istediği ortaya çıktı. Güvenlik şartları olgunlaşana kadar Irak'taki konumlanışın sürdürülmesi gerektiğini düşünenlerin oranı ise %23.

Ankete katılanların %49'u ABD'nin Irak'ta sürekli olarak asker bulundurmaya niyetinde olduğunu düşünüyor. %36'sı ise Irak'ın istikrar kazanması ile beraber ABD'nin çekileceğine inanıyor. Ankete Türkiye'den katılanların %64'ü

ABD'nin Irak'tan derhal çekilmesi gerektiğini savunuyor.

Irak'ta katil uçaklar!

ABD emperyalizmi işgale karşı yükselen protestolar karşısında çeşitli önlemler almaya çalışıyor. Bunlardan birisi de asker kaybetmeden Iraklıları bombalayacak silahlar üretmek. ABD'nin bu amaçla ürettiği silahlı insansız uçakla 2 kişi öldürüldü. Amerikan ordusu 2 kişinin yola bomba yerleştirmeye çalıştığı iddiasını öne sürerek insansız uçak silahını kullandı. Gerçekleşen operasyon ABD ordusu tarafından "tarihi uçuş" olarak tanımlandı!

Kerkük referandumu 2008'e kaldı!

Irak parlamentosu Kerkük referandumunu 2008 yılına erteledi. Gerekece olarak, merkezi hükümet ile bölgeler arasındaki siyasi anlaşmalar gösterildi. Referandumu öngören madde 140. Madde olarak geçiyor. Irak Anayasası'nın çoğu maddesi yeniden düzenlenmediği ve yeni anayasa Irak genelinde halkın oyuna sunulmadığı için bu maddenin oylanmasının yapılamayacağı söyleniyor. Bu gerekçelerle Irak parlamentosu referandumu 2008'in Mayıs ayında gerçekleştirmeye karar verdi.

Dünyadan...

İngiltere'nin güvenlik paranoyası

Emperyalist ülkelerin güvenlik politikaları toplumsal yaşamı yarı açık bir cezaevine dönüştürdü. Bütün köşe başlarına konulmuş kameralar, alınan parmak izleri, haberleşme araçlarında süregelen denetim derken, insan yaşamının her anı sermaye düzeni tarafından adeta didik didik ediliyor.

İngiliz toplumunun bütününün bugünden fişlenmesi hedefleniyor. 12 yıl önce yaşama geçirilen DNA bilgi bankasına ayda 30 bin civarında veri giriliyor. Şu ana kadar İngiltere'de zanlılardan ya da "suç" mahalinden toplananlarla 4 milyona yakın DNA örneği saklanıyor.

İngiltere'de Temyiz Mahkemesi'nin üst düzey yargıçlarından Sir Stephen Sedley uygulamayı ayrımcılıkla suçluyor. Sedley'in belirttiğine göre, şu an için sadece yolu emniyete şu ya da bu nedenlerle düşenlerden DNA kaydının alınması, kayıtların ağırlıklı olarak etnik azınlıkları kapsamaması sonucunu doğuruyor. Sedley'in önerisi ülkeyi kısa süreli ziyarete gelenler de dahil olmak üzere herkesten DNA örneği alınması!

Papua Yeni Ginea'de madenciler grevde!

Pasifik Okyanusu'ndaki Papua Yeni Ginea'de Lihir Gold altın madenlerinde çalışan 3.500 işçi 4 günlük grev örgütlediler, maden ocaklarının kapılarını ağır araçları koyarak barikatlar kurdular.

İşçiler örgütlenme hakkı, ücretlerin ve iş koşullarının düzeltilmesi ve tüm menejerlerin işten atılması talepleri için greve gittiler. Devlet ve kapitalist patronlar madencilerin grevini yasadışı ilan ederek silahlı polislerini grevçilerin üzerine gönderdi. Madenciler korku ve yılmılık göstermedikleri gibi kendi sendikalarını kurmaya giriştiler.

Venezüella'da 2009'da "sosyalist" fabrikalar...

Venezüella Merkezi Planlama Komitesi'nin

toplantısında yapılan açıklamaya göre, Venezüella hükümeti "sosyalist" fabrikalar kuracak. Önümüzdeki iki yıl içerisinde 200 "sosyalist" fabrika kurmayı planlayan Venezüella hükümeti adına açıklama yapan Chavez, hedeflerinin ekonominin stratejik sektörlerinde ulusal üretimi arttırmak ve ihraç malları üzerinde tam bağımsızlık sağlayabilmek olduğunu açıkladı. Bu fabrikalar inşaat ve yapı malzemeleri, ulaşım ve gıda sanayi alanında üretim yapacak.

APEC zirvesinde Bush protestosu

İklim değişikliği, küresel ticaret konuları ile İran, Kuzey Kore, Darfur ve Burma'daki gelişmelerin ele alındığı Asya-Pasifik İşbirliği (APEC) Zirvesi Avustralya'nın Sydney kentinde gerçekleşti.

Zirvede Bush, ABD'nin Irak işgalinde müttefikleri arasında yer alan Avustralya Başkanı John Howard ile ikili görüşme yaptı.

9 Eylül günü sona eren zirvede yaşanan protestolarda eylemciler kolluk güçlerinin müdahalesi ile karşılaştı. Yaşanan çatışmalarda 17 kişi gözaltına alındı. Zirvenin son günü sokaklara dökülen Avustralyalılar Bush'u, emperyalist saldırganlığı, küresel ısınmayı protesto ettiler. Zirvenin bitişinde binlerce kişi "Bush, bugün kaç kişi öldürdün?" sloganını haykırdı. Savaş karşıtları bir kez daha haydutbaşı Bush'a tepki gösterdi. Binlerce kişi

olumsuz hava koşullarına rağmen 21 liderin bulunduğu Opera Evi'nin yakınındaki Hyde Park'a yürüdü.

Eylemde Bush'un Irak işgalindeki ortağı Avustralya Başbakanı John Howard'ı da hedef alan göstericiler "Bush, Howard, ABD, bugün kaç çocuk öldürdünüz?", "Bush büyük şeytan!", "Savaş suçluları hoş gelmediniz!", "Bush evine dön!" sloganlarını haykırdı. Eylemciler küresel ısınmaya dikkati çekmek için kanguru ve kutup ayısı kostümü giyindi, ısıklarla ve davullarla emperyalist barbarlığı protesto etti.

Zirve sonunda emperyalist ülkelerle bağımlı ülkelere 2030'a kadar sera gazı emisyonunun yüzde 25 oranında düşürülmesi için uzun dönemli eylem çağrısı yapıldı, ancak hiçbir taahhüt içermeyen bir bildiri yayımlandı.

Şili'de darbe karşıtı gösteride çatışma...

Şili'de 11 Eylül darbesinin yıldönümü vesilesiyle Pinochet döneminde katledilenleri anmak için bir eylem örgütleyen göstericilerle polis arasında çıkan çatışmada 147 kişi gözaltına alındı. Polisin basınçlı su ve göz yaşartıcı gaz kullandığı eylemde çok sayıda polis de yaralandı.

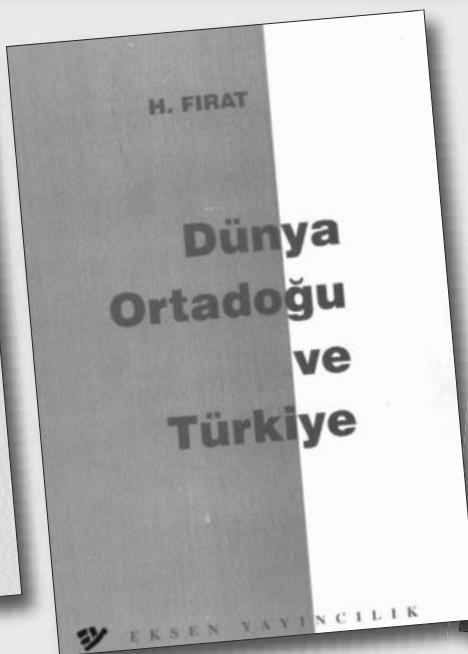
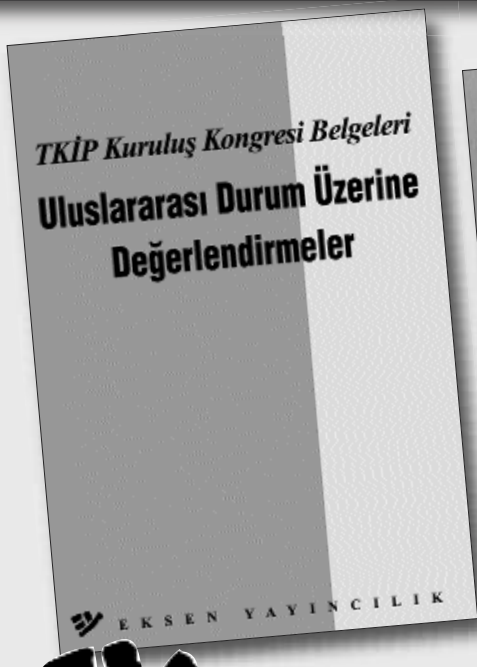
Resmi açıklamalara göre eyleme 5 bin kişi katıldı.

Allende hükümetini devirmek ve Şili'nin emperyalist sömürü zincirinde eski yerine oturtmak için gerçekleşen ABD güdümlü darbe ve sonrasındaki Pinochet iktidarı süresince ülkede 3197 darbe karşıtının katledildiği biliniyor.

Chavez: "Yeni Vietnamlar yaratırız!"

Chavez Venezüella'da haftalık olarak yayımlanan "Merhaba başkan" isimli televizyon programında yaptığı konuşmada ABD emperyalizmine kafa tuttu. "Amerikan imparatorluğu solcu Latin ülkelere saldırırlarsa gerilla savaşlarıyla karşılaştı. Washington'a 10 yeni Vietnam oluştururuz" dedi. Chavez ABD'nin kendisini ve Morales'i devirmeye ve hatta öldürmeye çalıştığını belirtti.

Kitaplarımızdan...

Eksen Yayıncılık

Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 / İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52 * Fax: 0 (212) 534 95 90

Jose Maria Sison'la dayanışmayı yükseltelim!

Filipinler Komünist Partisi'nin kurucusu ve Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin (ILPS) başkanı Jose Maria Sison'un tutsaklık durumu devam ediyor.

J. M. Sison, iki eski partinin öldürülmesi suçlaması ile tutuklanmış bulunuyor. Bu, tümüyle asılsız ve keyfi bir suçlamadır. J. M. Sison'un avukatlarının ve onunla dayanışma içinde olan kurumların yaptıkları açıklamaya göre, Jose Maria Sison hakkında 2006 yılında Filipinler Yüksek Mahkemesi'nde görülen bir dava açılmış, ancak tüm iddiaların ve buna dayanak yapılan tüm delillerin asılsızlığı ortaya çıkmış, dolayısıyla dava düşmüştür. Daha önemlisi, söz konusu mahkemenin, bu delillerin bir daha kullanılmaması ve benzer bir suçlamanın bir daha yapılmaması yönünde bir karar vermesi olmuştur.

Şüphesiz ki Hollanda devleti bu yargılamadan da, bu karardan da haberdardır. Fakat buna rağmen, bu aynı suçlama ile J. Maria Sison'u tutuklamakta sakınca görmemiştir. Bunda şaşılacak bir şey yoktur.

Zira emperyalizm, tüm diğer özelliklerinin yanı sıra, aynı zamanda uluslararası korsanlık demektir. Hollanda devleti de, J. M. Sison'a dönük bu saldırı ile bunun yeni bir örneğini sergilemiştir.

Avukatlarının ve dayanışmacı kurumların yaptıkları yeni açıklamalara göre, J. M. Sison'un, daha önce 15 gün olarak açıklanan gözaltı-tutsaklık süresinin 90 güne çıkarılacağı belirtilmektedir. Yargılamanın iki yıl sürebileceği ise, bir başka ihtimal olarak ileri sürülmektedir. Dikkate değer bir başka bilgi ve gelişme de, ABD'nin büyükelçiliği aracılığıyla, bu yargılamada Hollanda devletine aktif biçimde yardımcı olacağını bildirmiş olmasıdır.

J. Maria Sison'u yargılayacak olan mahkeme, savaş suçları gibi, uluslararası nitelikte suçları işleyenleri yargılamakla görevli bir mahkemedir. Halihazırda tutsak bulunduğu cezaevi de, bu tür suçları işleyenlerin konulduğu bir cezaevidir. Hollanda devleti J. Maria Sison'u bir "savaş suçlusunu" olarak yargılamak istemektedir.

Bütün bunlar, J. Maria Sison'a yönelik saldırının

sanıldığından da ciddi bir saldırı olduğunu göstermektedir. Tam da bu nedenle, tüm ilerici ve devrimci güçler, başta ABD olmak üzere emperyalizmin ve uluslararası her türden gericiğin, özünde dünyanın ezilen mazlum halklarına, onların devrim ve kurtuluş mücadelelerine yönelik olan bu tümüyle haksız ve gerici saldırısına karşı derhal harekete geçmelidirler.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, bu haksız, gerici ve korsanca saldırıya karşı, J. M. Sison ve Filipin halkı ile tam dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyor, tüm ilerici ve devrimci güçleri J. M. Sison'la eylemli dayanışmaya çağırıyoruz.

Jose Maria Sison'a özgürlük!

J. M. Sison derhal serbest bırakılsın ve kendisine koşulsuz oturum hakkı verilsin!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

**BİR-KAR
(İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)**

Jose Maria Sison'a özgürlük!

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) Başkanı ve Filipinler Komünist Partisi'nin kurucusu Jose Maris Sison'un Hollanda devleti tarafından "terörizmi desteklediği" gerekçesiyle tutuklanması nedeniyle İstanbul'da İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Hollanda Konsoloslugu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. 8 Eylül günü gerçekleşen açıklamaya ILPS Türkiye Seksiyonu'nun yanı sıra BDSP, ESP, Odak, TUYAB, YDİ Çağrı, İstanbul Halkevleri, DHP ve Devrimci Hareket katıldı.

"Jose Maria Sison'a özgürlük!/Freedom For J. M. Sison!" yazılı pankartın açıldığı eylemde, "Jose Maria Sison'a özgürlük!", "Jose Maria terörist değildir!", "Halkların mücadelesi terörizm değildir!", "Jose Maria yalnız değildir!" dövizleri ile Sison'un fotoğrafları taşındı.

Basın metni okunmadan önce eylemin neden yapıldığını anlatan kısa bir konuşma yapıldı. Basın metninde ise Sison'un tutuklanma süreci ve Hollanda devletinin saldırıları anlatıldı. "Sison, Ağustos 2002'den itibaren 'terörizmi destekleyen şahıs' tabiriyle ABD ve Avrupa Birliği'nin terör listesine alınmıştı. Avrupa Birliği Konseyi bu kararı hiçbir somut belge sunmadan almıştı. Buna rağmen Sison'un Avrupa Birliği'nin hiçbir ülkesinde yargılanması ve tutuklanması söz konusu değildi. Konsey bu kararı destekleyebilecek başka gerekçeler de gösterememekteydi. Aynı zamanda, bu karar alınırken savunma hakkı,

davanın yasalara uygun yürütülmesi ve suçsuzluk olasılığı gibi bazı temel insani ve hukuki haklar es geçilmişti. Yine de listeye alınması sonucu Sison'un ve eşinin banka hesapları dondurulmuş ve ödenekleri kesilmiş, serbest seyahat hakkı kısıtlanmıştı" denildi.

Açıklamada Sison'un bir röportajda söylediği, "Ben terörist değilim. Ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele veren, halkların yararına olacak tüm ilkeleri ve eylemleri desteklerim. Ben ülkesini seven bir Filipinli ve enternasyonal bir proleterim, 'terörist' değilim. Komünistler terörist değildir" sözlerine yer verildi.

Açıklama Sison'un derhal serbest bırakılması ve Sison'a yönelik tüm baskıların son bulması talepleri ile bitildi. 35 kişinin katıldığı eylemde "Filipin halkı yalnız değildir!", "Komplolar sökmedi, sökmeyecek!", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücadele!", "Sison serbest bırakılsın!", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Hamburg'da tutsaklara özgürlük yürüyüşü!

Avrupa'nın birçok ülkesinde sığınma başvurusunda bulunan politik kişiler, iade istemli tutuklama terörüne maruz kalmıştır. Bunlardan ilki 29 Mayıs 2007'de İspanya'nın Malorca Adası'nda Binali Yıldırım'ın tutuklanmasıdır. Arkasından Almanya'nın Köln kentinde 19 Haziran 2007'de Binali Soydan tutuklanmıştır. Son olarak Filipinler Komünist Partisi'nin kurucusu Jose Maria Sison'un 28 Ağustos 2007'de tutuklanmıştır.

Tutuklama terörüne karşı Hamburg'daki demokratik kurumlar (Karawana, İran Sosyalist Partisi, Perulu sosyalistler ve anti-faşistler) ile Türkiyeli demokratik kurumlar (ADHK, ATİF, ATİK, BİR-KAR) iade istemli tutuklanan politik tutukluların serbest bırakılması için bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler.

Yürüyüş için saat 12.00'de Hamburg Hauptbahnhof'ta toplandı. Eyleme İran Sosyalist Partisi kendi pankartıyla, Karawana ise "İltica hakkı, insan hakkıdır" yazılı bir pankartla katıldı. Anti-faşistler "İltica ve serbest dolaşım hakkı herkese verilmelidir!" şiarlı bir pankart taşıdılar. ADHK, "Binali Yıldırım'a özgürlük" ve "Tüm politik tutuklular serbest bırakılsın!" pankartıyla eylemde yer aldı. ATİK ve Bir-Kar ise "Prof. Jose Maria Sison'a özgürlük!" pankartıyla yürüyüşe katıldılar. Yürüyüş öncesi ortak bildirimler megafonla Almanca okundu.

Kurumlar adına yapılan konuşmalar bittikten sonra yürüyüşe geçildi. En önde "Binali Yıldırım'a ve tüm politik tutuklulara özgürlük!" pankartı yer aldı. Arkasında diğer kurumlar sırasıyla yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş yolu boyunca birkaç noktada ara verilerek, bildiri metni tekrar okundu, saldırılar protesto edildi. Yol boyunca coşkulu bir şekilde "Binali Yıldırım'a özgürlük!", "Tüm politik tutuklulara özgürlük!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Prof. Jose Maria Sison'a özgürlük!", "İltica hakkı insan hakkıdır!" sloganlar atıldı.

Biz Bir-Kar olarak yürüyüş sırasında 15 Eylül'de gerçekleşecek olan 2. Enternasyonal Gençlik Buluşması'na ait çok sayıda el ilanı dağıttık. Ayrıca "Jose Maria Sison'un derhal serbest bırakılması" talebini içeren bildirimizi yaygın bir şekilde kullandık.

Miting esnasında Jose Maria Sison ile ilgili bildiriye Türkçe olarak okuduk. Sison'a yöneltilen suçlamaların asılsız olduğunu, Sison'un serbest bırakılması için eylemli bir süreç öreceğimizi belirttik.

Yürüyüş İspanya Konsoloslugu'nun önüne kadar devam etti. Burada yapılan konuşmanın ardından miting Enternasyonal Marşı'nın söylenmesi ile sonlandırıldı. Yürüyüşe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Bir-Kar/Hamburg

Korksun sömürücü zorbalar!**Topkapı işçisinin artık derneği var!**

Binlerce işçinin çalıştığı bu alanda, aynı zamanda işçi haklarına yönelik olarak ciddi hak gaspları ve saldırılar yaşanmaktadır. Binlerce işçi sigortasız, sendikasızsız ve iş güvencesiz çalıştırılmakta. Ayrıca fazla çalışma dayatılmakta, iş kazalarında hayatını ve sağlığını yitirmekte, zaman zaman hak ettikleri ücretlerini bile alamamaktadır. Fakat diğer taraftan da patronlar zenginliklerine zenginlik katmaktadırlar.

Bunlar karşısında çoğu zaman elimiz kolumuz bağlı kaldık ya da çaresiz olduğumuzu düşünüp boyun eğdik. Bazı arkadaşlarımız ise yasal yollarla haklarını aradılar, bazı iş yerlerinde sendikalaşma çalışmaları yaşandı, bazen direnip kazandık ama çoğu zaman da elimizdeki son kırıntıları da patronlara teslim ettik.

Çünkü küçük bir atölyede dahi bir araya gelecek girişimlerden bile kaçındık. “İşten atarlar mı acaba”, “kira ne olur, ya çocukların masrafları” diye düşünüp her seferinde susup çalışmaya devam ettik. Patronlarsa biz her başımızı eğdiğimizde biraz daha bindiler sırtımıza. Aşağıladılar, elimizdeki son kırıntıları da

almak istediler, köpeklerin bile yemeyeceği yemekler koydular önümüze. Zaman geldi bir şeyler yapmak, sesimizi çıkartmak ve patrona şöyle okkalı bir yumruk savurmak istedik. Ama bu sefer de yanımızdaki arkadaşımıza baktık, ne ona güvendik ne de kendimize; yine boyun eğdik.

Artık korkularımızdan kurtulmanın ve başımızı kaldırmamızın zamanı geldi geçiyor. Evlerimizde yiyecek yemek, giyecek elbise bulamaz hale geldik. Bu köleliğe bir son vermek ve hakkımız olanı almak için bir araya

gelmenin tüm sorunlara karşı hep beraber mücadele etmenin zamanıdır. Biz işçilerin kurtuluşu yine ancak bizlerin elindedir. Çok zor, hatta imkansız gibi geliyor çoğumuza bu. Fakat unutmayalım ki, eğer biz kararlıca bir şeyi ister ve onun için hareket edersek başarmamız için bir neden kalmaz.

İşte kararlı ilk adımı atmış bulunuyoruz. Bize bir araya geleceğimiz bir araç gerekiyordu. Bunun bilincinde olan işçiler olarak çaresizce beklemek yerine harekete geçtik ve nice güçlükleri aşarak istediğimizi yaptık. Bir ilk adım olarak DERNEĞİMİZİ kurduk. Evet arkadaşlar, Topkapı işçisinin bu kölelik düzenine bir yumruk gibi incek, bir derneği var artık!

Derneğimiz, sömürücü zorbalara karşı yükseltilmiş bir mücadele ilanidir!

Derneğimiz, onuru kırılan, horlanan, insandan sayılmayan işçinin “artık yeter!” diyen gür sesidir!

Derneğimiz, düzenin yoz kültürüyle kirletilmiş, ev ile iş arasına kısıtlanmış işçinin bu zinciri kıran iradesidir!

Derneğimiz, “kafasına vur(ulan) ekmeğini al” man işçinin “hakkımı yedirmem arkadaş!” diyen sıkı yumruğudur!

Derneğimiz, patronların vahşi çalışma düzenine “DUR!” diyen barikattır!

Derneğimiz, onurdur, emektir, hayattır, kardeşliktir!

Adres: Tim-1 Sanayi Sitesi Kat: 3 No: 230 (En üst kat-ana yola bakan cephe)

TOPKAPI

(Topkapı İşçi Bülteni, Eylül 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

2. Matbaacılar Sitesi'nden bir işçi uyarıyor!**Sağlığımız büyük risk altında!**

Sözlerime başlamadan tüm işçi arkadaşlarıma selamlarımı gönderiyorum.

Arkadaşlar, ben 2. Matbaacılar Sitesi'nde çalışan bir matbaa işçisiyim. Malum hepiniz bilirsiniz ki üzerinde konuşacak çok ciddi sorunlarımız var. Ücret, iş güvencesi, fazla mesailer ve fazla mesai ücretleri, patron zorbalığı vb. gibi. Bu sorunlar her birimiz için öncelikli sorunlardır. Fakat, benim burada üzerinde duracağım sorunu maalesef çoğumuz pek önemsememekte. Bu sorun sağlığımızdır arkadaşlar. Her birimiz “her şeyin başı sağlık” deriz ama, çalıştığımız sitelerde ve işyerinde sağlığımızı tehdit eden koşulları umursamaz, ya da her durumda olduğu gibi çaresiz olduğumuzu düşünerek boyun eğeriz.

Fakat çaresizlikten ya da umursamazlıktan, her ne olursa olsun sağlığımız büyük bir risk altında. Öyle ki, matbaa işçisinin yaşam süresi, genel yaşam süresinden çok kısadır. Matbaa işçisi, sağlıksız işyeri koşulları ve sürekli yüzyüze bulunduğu kimyasal maddeler nedeniyle hızla yaşlanmakta ve kısa zamanda da ömrünü tüketmektedir. Eğer dikkat edersek bu koşulların kendimizde ve iş arkadaşlarımızda yarattığı sonuçları görebiliriz. Örneğin birçok arkadaşımızda ciddi anatomik bozukluklar söz konusudur. Bazı

arkadaşlarımız ise ciddi akciğer sorunlarıyla yüz yüzedir. İştme ve denge bozuklukları da sık rastlanan sağlık sorunlarıdır.

Arkadaşlar, çalıştığım siteden vereceğim bir örnek durumun ne denli çığırından çıktığını da gösterecektir. Çalıştığımız sitede ciddi bir havalandırma sorunu var. Doğrusu site havalandırılmamaktadır. Öyle ki, tüm atölyelerden çıkan zehirli kimyasallar site içerisine salınmakta ve dışarı çıkacak yolu da olmadığından doğrudan akciğerlerimize inmektedir. Dahası şu yaz sıcaklığında yüzlerce işyerinde sürekli çalıştırılan klimalarla bu durum daha da korkunç bir hal kazanmıştır. Site tam anlamıyla cehennem andırmaktadır. Binlerce insan gün gün zehirlenmektedir. Fakat ne site yönetimi ne patronlar ve ne de devletin ilgili kurumları soruna müdahale etmemektedir.

Arkadaşlar, sözümü bağlamak gerekirse şunu söyleyebilirim, bu koşullar matbaa işçisinin kaderi değildir. Pekala patronlar paralarına kıyarak işyerlerinde sağlığa uygun koşulları sağlayabilirler. Dahası iş yasaları ve sağlık yönetmelikleri bunu zorunlu da tutmaktadır. Fakat patronların yasalardan muaf tutulduğunu bilmeyenimiz yoktur. İşçilere hayat hakkı tanımayan bir düzende yaşıyoruz. Dolayısıyla hayatımıza kastedilirken susmalıyız, boyun eğmeyelim, hayatımızı üç kuruşluk asalak patronlar sınıfı daha fazla kazansın diye heba etmeyelim.

Buradan tüm yetkili sağlık kurumlarını sitede inceleme yapmaya, durumu belgelemeye davet ediyorum. Ayrıca yeni açılan derneğimizin bu soruna el atmasını istiyorum.

2. Matbaacılar Sitesi'nden Yusuf

(Topkapı İşçi Bülteni, Eylül 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

Dernek neler yapacak?

Arkadaşlar, derneğimizin yapacağı işlerden bazılarını şöyle sıralayabiliriz.

Elbette, biz işçiler güç verdikçe derneğimiz çok daha büyük işlerin altından kalkar hale gelecektir.

İşsiz arkadaşlarımıza uygun işler bulmak üzere bir dayanışma ağı oluşturacağız.

Sigortasız çalışmaya son verecek müdahalelerde bulunacak, sigortasız çalışmanın kökünü kazıyacak sistemli çalışmalar yürüteceğiz. Bunun için gerekli mücadeleleri verecek, beraberinde avukat dostlarımızın katkılarıyla hukuki mücadeleyi de sonuna kadar vereceğiz.

Oluşturacağımız dayanışma fonlarıyla kaza geçiren, işten atılan, veya direniş geçiren işçi arkadaşlarımıza ekonomik destek vermeye çalışacağız.

Futbol, gezi, piknik gibi sosyal ihtiyaçlarımızı karşılayacak etkinlikler düzenleyeceğiz.

İş hukuku ve iş sağlığı gibi hayati öneme sahip olan konularda bilgilendirmeler yapacak, seminerler düzenleyeceğiz.

Derneğimizde tiyatro, müzik çalışmaları ve film gösterimleri gibi kültürel ve sanatsal etkinliklerde bulunacağız.

Her şeyden öncede her türlü haksızlığa karşı hep birlikte patronların karşısına dikilmekten geri durmayacağız.

Tüm Topkapı işçilerini derneğimizin çalışmalarına katılmaya, etkinliklerinde yer almaya çağırıyoruz.

(Topkapı İşçi Bülteni, Eylül 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

İş“çi” sağlığı ve iş güvenliği

Aslında bu konuda yasada geçen başlık bile patronlar sınıfının kimliğini ve biz işçi sınıfı için yasalarda dişe dokunur bir şey olmadığını ifade eder. Çünkü onlar bu maddeyi hazırlarken işçi sağlığından değil, işin sağlığından söz etmektedirler. Yani biz işçilerin sağlığının aslında pek de umurlarında olmadığını vurgulamaktadırlar.

Buna rağmen bu yasalardaki haklarımızı bilmek ve kullanmak önem taşır. Bu çerçevede iş sağlığı ile ilgili maddelerde dikkat etmemiz gereken noktaların başlıcaları şunlardır:

İş yasasına göre iş sağlığı için işyerinde neler olmalıdır?

Elliden fazla işçi çalıştıran ve altı aydan fazla süreli işlerin yapıldığı işyerlerinde;

- * İş sağlığı ve güvenliği kurulu
- * En az bir tane iş güvenliği ile görevli mühendis
- * İşyeri hekimi bulunması zorunludur.

İş Sağlığı ve Güvenliği Kurulu:

Bu kurulun görevi; ayda en az bir kez toplanarak iş sağlığı ve güvenliğiyle ilgili gerekli eğitim ve planlamanın yapılması, tedbirlerin değerlendirilmesi, işyerinde uygulanan ve uygulanması gereken tedbirlerin raporlanması gibi faaliyetlerin yürütülmesidir. Kurulun kimlerden oluştuğu yasadaki öğrenilebilir.

İşçi bu kurula başvurabilir mi?

İşyerinde iş sağlığı ve güvenliği açısından

kendisinin sağlığını bozacak ve vücut bütünlüğüne zarar verebilecek yakın, acil ve hayati bir tehlike ile karşı karşıya kalan işçi, bu kurula başvurabilir. Durumunun tespitini ve gerekli tedbirlerin alınmasını isteyebilir.

İşçinin başvurusu üzerine kurul, yoksa da işveren veya vekili durumu tutanakla tespit edip kararını **aynı gün yazılı olarak** işçiye bildirmek zorundadır.

İşverenler ve işçiler bu kurulca alınmış iş sağlığı ve güvenliği ile ilgili kararlara uymakla yükümlüdür.

İşçinin iş görmekten kaçınma hakkı!

Eğer işçinin talebi; kurul veya işveren ya da vekili iş sağlığı ve güvenliğini tehlikeye sokan bir durum olduğunu ve bunun için gerekli önlemlerin alınacağını işçiye bildirirse, işçi, alınması gereken önlemler alınmaya kadar çalışmaktan kaçınabilir. İşçinin çalışmadığı bu dönemdeki **ücret** ve diğer **hakları** işverence ödenir.

Önlem alınmasına karar verildiği halde bu karar işveren tarafından uygulanmıyorsa; işçi altı iş günü içinde sağlık sebeplerine dayanarak iş sözleşmesini derhal feshetme ve kıdem tazminatı dahil tüm haklarını işverenden isteme hakkına sahiptir.

Önlem alınması gereken bir durum bulunmadığı bildirilmiş ya da önlem alınmasına karar verilerek bir takım önlemler alınmış, ancak bu önlemler yetersiz kalmış ise; işçi **Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne** başvurmalı ya da **mahkemeye** başvurarak durumu tespit ettirmelidir.

İşçinin, sağlığını ve güvenliğini tehlikeye sokan durumu, tespit ettikten sonra **iş bırakma** ve gerekirse **fesih** hakkını kullanması olası bir hak kaybını önleyecektir.

Söz konusu tehlikenin birden çok işçiye yönelik olması durumunda belirtilen başvurular birlikte yapılmalıdır. İş bırakma ve fesih haklarını **birlikte** kullanmak daha uygun olur.

(OSB-İMES İşçi Bülteni, Eylül 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

ÜNSA patronu neden korkuyor?

ÜNSA, çalışma koşulları bakımından kölelik koşullarını aratmayan bir çuval fabrikası. Buradaki ağır çalışma koşullarını sadece ÜNSA işçileri değil, neredeyse tüm bölge işçileri yakından bilir. Ve ÜNSA patronunun işçi haklarına karşı nasıl saldırgan tutumlar içine girdiğini...

Geçtiğimiz ay bültende bu koşullarla ilgili bir yazı çıkmıştı. Bülten çalışanları olarak bizler de bülteni ÜNSA işçilerine ulaştırmak için

ÜNSA'ya dağıtımaya gitmiştik. Burada ÜNSA patronunun ve uşaklarının nasıl da korkak ve saldırgan insanlar olduklarını bir kez daha gördük.

Bülten dağıtımına başlar başlamaz önce servisleri fabrika bahçesine çekmeye çalıştılar. Ancak işçiler çoktan dışarıya çıkmaya başlamışlardı ve bu

girişimlerinde başarılı olmadılar. Sonrasında ise sırf bizleri ve işçileri korkutabilmek için polis çağırılmaya kalktılar. Herhalde korkup dağıtımımızı keseceğimizi düşünüyorlardı. Ancak biz en doğal hakkımız olan bir işi yapıyorduk ve korkacak bir şeyimiz de yoktu. Patronun çağırısına koşan polisler de bir şey yapmadan bir kenarda dağıtımımızı izlemekle yetindiler.

Peki, ÜNSA patronu neden bu kadar korkuyor?

ÜNSA patronu yıllardır fabrikada döndürdüğü çarkın bozulmasından, işçilerin yaşadıkları sorunlara karşı mücadele etmeye başlamasından korkuyor. Bunun için de kimsenin ÜNSA işçisine yaşadıkları sorunları hatırlatmasını istemiyor.

O, fabrikadaki içi boş saltanatının sarsılmasını, işçinin kendi gücünün farkına varmasını istemiyor. Bunun için kendisini güçlü göstermeye çalışıyor. Ama o, kendi güçsüzlüğünün farkında. Zaten bunun için de bu kadar azgınlaşıyor.

Bugün yapılması gereken ÜNSA patronunun korkusunu gerçeğe dönüştürmektir. ÜNSA işçileri birlik ve beraberliği sağlamalı, patronun karşısına örgütlü güçleri ile çıkmalıdır.

(OSB-İMES İşçi Bülteni, Eylül 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

İlk iş deneyimimden gözlemler

Benim ilk iş deneyimim. Fakat bu deneyim hüsrana sonuçlandı. Çalışmaya zevkle başladım. Fakat gün geçtikçe çalışmanın zorlukları ve işyerindeki haksızlıkları gördükçe bir şeyler kafama dank etti. İşe başladığımdan bu yana iki ay geçmesine rağmen hiç maaş alamadım. İşin komik ama gerçek yanı, ne zaman para istemeye gitsem “bugün yok yarın gel” diyorlar, ertesi gün gittiğimde ise “Cuma günü gel” diyorlar. Bir de bakmışız ki aradan iki ay geçmiş. Bu sorun gün geçtikçe artmaya devam ediyor. Artık harçlık bile alamaz olduk. Artık hiçbirimizin sabrı kalmadı. Bir cumartesi günü öğlene kadar çalışma vardı. Fakat o gün biz çalışmadık ve paramız gelene kadar çalışmayacağımızı söyledik. Bunun üzerine patron toplantı yapmak zorunda kaldı ve hepimizin bu güne kadar birikmiş bütün alacaklarını bir-iki gün içinde vereceğini söyledi.

Patron paramızı vermediği zaman biz çalışmaya devam etmiştik. Onlar da dur nasıl olsa çalışmaya devam ediyorlar dedi ve biz paramızı alamadık. Ama konuşup da hakkımızı istediğimizde vermek zorunda kaldılar.

Dudullu'dan genç bir işçi

(OSB-İMES İşçi Bülteni, Eylül 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

Kadını mahrem ve namahrem kılanlar heykeldeki çıplaklıktan elbette utanacaktır!

1973 yılında iktidara CHP-MSP koalisyonu gelir. Aynı tarihlerde Karaköy'ün orta yerinde Güzel İstanbul isimli bir heykel vardır. CHP-MSP koalisyonunun iktidara gelir gelmez ilk icraatı bu heykeli "törenle" yıkmak olur. Öyle ki, heykeltraş Gürdal Duyar'ın büyük bir özenle yonttuğu, şekil kazandırdığı heykel, tekrar bir taş yığını haline getirilir. Çünkü İstanbul, çıplak bir kadın bedeni ile özdeşleştirilmiştir!

1973'ün üzerinden 34 yıl geçti. Ancak 34 yıl önceki zihniyet değişmek bir yana, '80 darbesi sonrası bilinçli ve sistematik olarak derinleştirildi. Ve işte şimdi Antalya'nın Kemer İlçesi'nde "Aşk yağmuru" isimli bir heykel, "Güzel İstanbul" heykeli ile aynı kaderi paylaşmak üzere... Çünkü bu heykelde de bir erkek bir kadının beline sarılmış ve onu yukarıya doğru kaldırıyor. Vücut hatları olabildiğince belirgin ve gerçekçi... "Aşk yağmuru"na şekil veren heykeltraş Zafer Sarı ise doğal olarak isyan ediyor ve "heykeli kaldıracaklarsa, beni de bu ülkeden sürgün etsinler" diyor.

Emeğe, üretime, sanata saygısızlığın ve insana-insani olana yabancılaşmanın örneği olan bu tartışmaların her ikisinde de açık bir siyasi rant kavgası göze çarpıyor. Yani tartışma hiç de yoldan geçip, gözü heykele takılan bir vatandaşın "isyan" etmesinden kaynaklanmıyor. Aksine siyasi rant peşinde koşan birileri, kurban edilecek olan heykeli yoldan geçen vatandaşın gözüne zorla sokuyor. Hem de heykel ile ilgili bir hükmü de çoktan beynine kazımış olarak. Siyasi arenada rant sağlamak hiçbir zaman tek başına siyaset tartışarak başarılabilir. Her

siyasal yaklaşım kendini besleyecek bir toplumsal atmosfer ve toplumsal algı yaratmak ister. İşte heykellerin alet edildiği bu kavgada birileri daha fazla iktidar ve daha fazla koltuk sevdasına toplumu adım adım karanlık bir gericiğe cenderesine sıkıştırmak istemektedir.

Heykelin Kemer ilçesine dikilmesine ön ayak olarak CHP'li yönetimin yıpratılması için girişilen bu heykel karalama, gerekirse taşlama/taşlatma kavgasının sonuçları ise kendi kapsamını çokça aşıyor. Çünkü kendi erkini bir heykeli yerle bir etmenin altında arayanlar, bunun için koca bir toplumun bilincini dumura uğratmaktan geri durmuyorlar.

Burjuva medya kullandığı dille taciz ve tecavüze zemin hazırlıyor!

Gülcan Köse ile ilgili iki hafta arayla burjuva medyada iki ayrı kapsamda haber yer aldı. Bunlardan ilki bir kadının Galata Köprüsü üzerinde gecelik balık tuttuğu için gözaltına alındığını yazıyordu. İkincisi ise kadının Galata Köprüsü üzerinde tacize uğradığını, ardından gözaltına alındığını ve kadının gözaltındayken de taciz, dayak ve şiddet gibi çeşitli saldırılarla karşı karşıya kaldığını anlatıyordu. Ancak ilki suçlayan, ikincisi ise sözde savunan bu haberlerde kullanılan dil ve üslup sermaye medyasının kadına bakışını gösteriyor.

İlk haber, Gülcan Köse'nin neden Galata Köprüsü'nde balık tutmaya gittiğini açıklamak ile uğraşılıyor. Öyle ki haberin hemen başında Köse'nin boşanmış olduğu ve çocuklarının kendisine gösterilmediği belirtiliyor. Bu çabanın arka planında, Gülcan Köse gibi yalnız bir kadının balık tutmaya yalnız gidişine bir gerekçe bulma kaygısı yatıyor. Sanki böyle bir neden bulunamazsa Köse'nin güvenlik güçlerince taciz edilmesi meşrulaşacakmış gibi...

Sonra habere devam ediliyor. Köse'yi gözaltına almak için polislerin geldiği ve ona "bu giysilerle burada duramazsın" denildiği anlatılıyor. Haberi yapan muhabir bu sefer de uzun uzun Köse'nin giysilerinin açık saçık olmadığını, dekolte ile hiç ilgisi olmadığını vb. anlatıyor. Sanki eteğin boyu, yakanın açıklığı

tacizi meşrulaştıracakmış gibi bir yaklaşımla Köse'nin ne kadar derli toplu giyindiği üzerinde duruyor.

Ancak bütün bunlara rağmen habere öylesine başlıklar atılıyor ki, sanki birileri içinden "oh olsun" desin isteniyor. "Etekle balık tutmaya giden kadın...", "dekolteli balıkçıya polis tacizi...", "mini etekli balıkçı kadınla röntgenciler kapıştı"... İşte bu başlıklar sokak ortasında yürüyen her kadını taciz ve tecavüze uğrama riski ile karşı karşıya bırakıyor!

Kadınları savunmak amacıyla kaleme alınan yazılarda içine düşülen bu kaba ve bilinçli "hatalar", haberlerin ilgi çekmesi amacıyla yapılıyor ve sonuçları kadınlar açısından oldukça ağır oluyor. Bugün toplumda tacize ve tecavüze uğrayan kadınlar karakolda aynı şeyi yaşamaktan ya da toplum tarafından suçlanmaktan korktukları için seslerini çıkartamıyorlar.

Oysa neden bir kadının sırf canı istedi diye yalnız başına balık tutmaya gidemediğini tartışmak ve hiçbir "ama"lı cümle kurmadan kadınların hangi kılıkla olurlarsa olsunlar tacize uğramalarını mahkum etmek gerekiyor. Aksi halde, taciz ve tecavüzün meşru sayılabileceği durumlar varmış gibi kurulan her "ama"lı cümle, benzer saldırıların yaşanmasına ve bunların gizli kalmasına zemin yaratmaktadır yalnızca. Sermaye medyasının yaptığı da budur.

AKP Kemer İlçe Başkanı heykele bakınca utandığını söylüyor. Eski CHP belediye başkanı (son seçimlerde ise MHP milletvekili adayı idi), heykelin ailelere ve genç kızlara hakaret niteliği taşıdığını söylüyor. Müstehcen, pornografik olmakla, hatta ahlaki değerlere saldırmakla suçlanan heykel, Kemer yerel yönetimini hedef alan bir dizi açıklama ile beraber karalanıyor.

Peki bir heykeli pornografik yapan, müstehcen kılan nedir? Çıplak olması mı? Yoksa erkek figürün kadın figürüne sarılmış olması mı? AKP ilçe başkanı buz pateni izlerken de aynı utanç duygusuna kapılıyor ve televizyonda kanal değiştiriyor mu? Ya da MHP'nin milletvekili adayı yolda birbirine sarılmış yürüyen çift gördüğünde, bunun da karısına, kızına yapılmış bir hakaret olduğunu mu düşünüyor? Heykelde sorunun erkek figür olmadığı açıklamalardan anlaşılıyor! Peki yıllardır bu ülkede nü çalışan ressamalara saldırılmasının, çıplak kadın heykellerinin un ufak edilmesinin gerisinde ne yatıyor?

Bunu kadına saygı olarak yorumladığımızda, böylesine buram buram küf kokan bir saygı göstergesinin içinde kendimize duyduğumuz öz saygıyı kaybederiz. Bu olsa olsa, kadınların aynı anda mahrem ve namahrem görüldüğü zihniyetin ürünü bir saygı olabilir. Kadın birilerine aittir, bu yüzden mahremdir! Kadın birilerinden gizlenir ve bu yüzden namahremdir. Ama bu; aynı kadında zor yoluyla birleştirilen mahremiyet ve namahrem olma durumu, kadını en fazla cinsel obje olarak görmenin bir göstergesi olabilir. Gördükleri ilk çıplak objeden, ister üç yaşında deniz kenarındaki bir kız çocuğu olsun, ister kara kalem bir tablo, isterse de insan emeği ile biçimlenmiş bir taş, utanç duyarlar!

Bu öylesine bir algıdır ki müstehcenlik, pornografi ve hatta günah bile iktidar eliyle kadın cinsine özgüdür. Bu yüzden türbanlı kızlar otobüs duraklarının arkasında gizli gizli dondurma yemek zorunda kalır. Ya da sanki bir suçlu gibi en ücra koruluklarda çıkarlar ilk randevularına... Bu yüzden kız çocukları daha 7 yaşlarında bacak bacak üstüne atarken dikkat etmeyi ve her etek giydiklerinde, eteği çekirtmeyi öğrenirler. Ve bu yüzden eğer bir filmde öpüşme sahnesi geçiyorsa, o filmi kalabalıkta izleyen kadınlar kafalarını hep öte tarafa çevirir. Bütün bunlardan çıkartılabilecek tek sonuç; kadına özgü müstehcenliğin kaynağı, gericiğin kaynağı ile aynıdır. Bir heykeldeki çıplaklığı pornografik bulanlar bugün kadınları zorla örtülerin altına sokanlardır.

'94'te Melih Gökçek Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı olarak tarihe geçen bir icraat gerçekleştirir. Ankara'nın muhtelif yerlerindeki heykellere karşı saldırıya geçen Gökçek, bu heykelleri müstehcen bularak kaldırır. Kendisine gösterilen tepkiler karşısında Gökçek "içine tüküreyim ben böyle sanatın" der... 11 yıl sonra "Periler ülkesi" isimli heykel, kolu kanadı kırılmış olarak mahkeme kararı ile yerine konur... Heykeltraş Mehmet Aksoy ise heykeli onarmayı reddeder; "bu kırık onun onurudur!" der...

Türkiye'de heykelciliğin tarihi yazılırken mutlaka bu üç mağdur heykele de yer verilmeli... Hem de sayfalarca... O zaman kimse o yazıya ya da kitaba heykelcilik tarihi diyemez! Çünkü bu üç örnek, eklenebilecek diğerleri ile beraber sözkonusu yazı ya da kitabı Türkiye'de gericiğin belgesi haline getirecektir.

Sanatı bir eylem aracı olarak gören büyük ozanı ölümünün 22. yılında saygıyla anıyoruz...

Ruhi Su: Ezilenlerin gür sesi

“Sanatçı da, tıpkı bir çiftçi gibi, demirci gibi işini anlatabilmelidir. Hem diliyle, hem de hüneriyle. Bir başka deyişle, kendi toplumu içinde sanatıyla ekmek yiyebilmelidir. ‘Beni bu halk anlamaz’ demek, en azından, boş bir kendini beğenmişliktir” Ruhi Su

12 Eylül’ü hep tankıyla-topuyla hatırlarız; işkenceler, tecavüzler, idamlar... Sayfalar dolusu istatistik çıkarmak mümkündür faşist darbenin ‘bilançosu’ üzerine. Ve bir de darbenin ‘kültür’ünden bahsederiz; topluma dayatılan yoz kültürden, açıktan yapılan sanat ve sanatçı düşmanlığından... Bunların kesiştiği yerde de kendini halkının kültürüne, sanatına ve özgürleşmesine adanmış basbariton sesli bir kent ozanı durur...

Yüzü ileriye dönük tüm aydınlar gibi o da genç yaşlarında tanışmıştır aslında ezenlerin postallarıyla. Hatta ilk karşılaşması belki de istemeden girdiği askeri okulda olmuştur. O zaman adı Mehmet olan Ruhi Su’yu okuldaki ağabeylerine keman çalarken ‘yakalayan’ okul komutanı “Ne yapıyorsunuz? Bu ne rezalet?” nidalarıyla karşılar, Mehmet’in kemanını alır ve yere atarak ayakları altında parçalar. Bu sanatın ne ilk kez postallar altında ezilişidir, ne de son olacaktır. Yaşanan, Ruhi Su’nun hayatının bir provasıdır adeta. Okul komutanının ‘iş işten geçtikten sonra’ Mehmet’in yanına gelerek kemanının parasını vermeye çalışması da, Ruhi Su’nun son yıllarını hatırlatan hüznü bir ironi olarak hafızalarda yereder.

Ama bazı insanları ötekilerden ayıran bir fark vardır, o da inandıkları ve amaçladıkları uğruna her tür baskıya göğüs germe, yılmadan mücadele etme kararlılığıdır. Mehmet de askeri okul disiplininin müzik aşkına engel olmasına izin vermez. Yasal imkanların elvermediği ölçüde naif de olsa ‘kanunsuz’ yöntemlere başvurur, bir arkadaşının kimliğiyle okuldan kaçır. Askeri okuldan kaçmak, askerden kaçmakla eşdeğerdir. Kısa sürede yakalanan Mehmet hayatının geri kalanında önemli bir yer kaplayacak olan cezaevi ile de ilk kez bu vesileyle tanışır. Birkaç gün hapis yattıktan sonra yeniden zorla okula götürülen Mehmet, yine pes etmez ve bir yolunu bularak çürük raporu alır. Artık müzik eğitimi için engeli kalmamıştır...

Müzik Öğretmen Okulu’na girişi ile resmîyet kazanan müzik hayatı Ankara Riyaseti Cumhuriyet Orkestrası ve Hasanoğlu Köy Enstitüsü’nde ve Devlet Konservatuvarı’nda devam eder. Öğretmen okulunda müzik ile uğraşmaya başlaması ile beraber öksüz Mehmet, artık Ruhi Su adını alır. Batı müziğinde uzmanlaşan Ruhi Su bir yandan çeşitli operalarda önemli roller üstlenirken bir yandan da türkülerle ilgilenir. Hiçbir zaman toplumdan kopuk bir aydın olma yolunu seçmeyen Su, aynı dönemde “Bas bariton Ruhi Su Türküler Söylüyor” başlığıyla bir radyo programı yapar. Programında çoğunlukla Alevi deyişleri ve Alevi nefeslerine yer veren Su, çok geçmeden iktidarın boy hedefi haline gelerek ‘Alevi türkülerini söylüyor, komünizm propagandası yapıyor’ gerekçesiyle kara listeye alınacaktır.

Ruhi Su’nun giderek daha fazla hedef alınmasının üzerine radyo programına, yapımcı tarafından “Ruhi’ciğim seni harcamayalım, bu programa bir müddet ara verelim” denilerek son verilir. Ruhi Su’nun “ben bu yolda harcanmaya razıyım” yanıtı da programın durdurulmasını engellemez. “Konsolos” operasının provasındayken, gözaltına alınıp tutuklanması ile birlikte opera hayatı da sona erer.

Bu topraklarda yaşayan birçok aydın, sanatçı ve devrimci gibi Ruhi Su da ‘51 TKP tevkifatından nasibini alır. ‘52 sonbaharında gözaltına alınan Ruhi Su, beş ay boyunca tabutluk tabir edilen tek kişilik hücrelerde kalır ve yoğun işkence görür. 5 ayın sonunda eşiyile görüştüğünde tanınmayacak haldedir. Takip eden 6 yıl boyunca düzenin zindanlarında kalan Ruhi Su’nun iki yıl boyunca bağlama alması engellenir. Sonrasında süpürge saplarından yapılmış bir bağlama ve nihayet kendi bağlamasıyla müzik çalışmalarına geri döner. Ruhi Su’nun kaldığı koğuş, koro çalışmaları, şan eğitimi, tiyatro gibi çok çeşitli aktiviteler ile bir üretim alanına dönüşür. Ustanın birçok değerli eseri bu dönemde üretilmiştir. Yine aynı dönemde, ömrü zindanlarda geçmiş bir başka sanatçı olan Nazım Hikmet’in eserlerini besteler Ruhi Su ve Nazım’ın ölüm haberini aldığı gün “Kara bir haber geldi” ağıtını yakacaktır tahliyesinden çok sonra...

Zindan hayatının ardından sürgün hayatı başlar ve yıllar sonra nihayet Ankara’ya döner Ruhi Su. Fakat kara listedeki biri için hayat hiç kolay değildir. Ruhi Su yıllarca sefalet içinde yaşar ve eşya taşımak dahil birçok işte çalışarak geçimini sağlar. Konser vermesi, plak çıkarması, program yapması yasaktır. Daha da zoru ise eski dostların karşılaştıklarında kafalarını çevirmeleridir hiç kuşkusuz. Ruhi Su’nun bir baloda türkü söylemesi planlanır ama Ankara valisi Kemal Aygün “Ruhi Su’nun itibarını iade etmek mi istiyorsunuz?” diyerek yasaklar baloyu.

‘70’lerde yükselen toplumsal muhalefet ile birlikte Ruhi Su gerçek anlamda özgürlüğüne kavuşmuş olur. Hala yasaklıdır ama artık kendisiyle birlikte toplumun büyük bir kısmı da yasaklıdır. Artık türkülerini söyleyen bir kuşak vardır sokaklarda. Bu dönemde Su, Anadolu’nun dört bir köşesini dolaşarak konserler verir ve gittiği yerlerin türkülerini arşivler. Fakat bu yükseliş dönemi çok süremez ve çok geçmeden

türkülerin üzerine 12 Eylül karanlığı çöker.

Faşist cuntanın postalları en ufak bir aydınlık barındıran her varlığın üzerinden geçerken yasaklı günler yeniden başlar Ruhi Su için. Üzerlerinde “kamuya açık yerlerde çalınması yasaktır” ibareleri bulunan plakları çıktığı gibi toplatılır, radyoda, televizyonda, gazetelerde adı anılmaz olur. Yine de çalışmalarını kendi kısıtlı imkanlarıyla da olsa sürdürmeye çabalayan Ruhi Su birkaç yıl sonra kansere yakalanır. Hastalığı ‘Türk hekimlerine emanet’ edilemeyecek kadar ciddidir ve ancak yurtdışında yapılacak bir ameliyat ile sağlığına kavuşabileceği söylenir. Hayatı boyunca peşini bırakmayan devlet zulmü bir kez daha yapışır yakasına Ruhi Su’nun ve pasaport alması engellenir. 12 Eylül’ün puslu havasında güç bela kampanyalar örgütlenir gizli gizli Ruhi Su için. Ve bir kez daha ‘iş işten geçtikten sonra’, ‘tedavi amaçlı olarak ve yalnız bir defaya mahsus olmak üzere’ yurtdışına çıkma izni verilir. Ruhi Su yıllar önce kırılan kemanının parasını almayı nasıl reddettiyse, lütf gibi ve gözboyamak için sunulan bu pasaportu da reddeder ve çok geçmeden hayata gözlerini yumar.

12 Eylül hukukunun verdiği bu idam hükmü Ruhi Su şahsında bir kez daha geri teper. Ruhi Su’nun 20 Eylül günü gerçekleştirilen cenazesi postallar altında kalmış kuşağın titrek ama öfkeli bir ‘biz hala buradayız’ çığılığına dönüşür. Binlerce kişinin katıldığı cenaze törenine polis azgınca saldırır, yüzlerce kişi gözaltına alınır. Yüzyılımızın bu büyük ozanı 12 Eylül sonrası gerçekleştirilen en kitlesel gösteriyle uğurlanır çiçekler ile bezenmiş tabutunda. Onun kendinden önce yaşamış büyük halk ozanları için söylediği sözler ise kendisini anlatır adeta: “Daha adil ve güzel bir dünyayı düşlediler, belki o dünyayı göremediler ama görmüşçesine söylediler.”

Büyük ustanın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz...

Musa Anter'i ölümünün 15. yılında saygıyla anıyoruz...

“Yaşamın bir başka adı direnmek!”

*“kekik, reyhan ve kaçak tütün kokusu taşırdı rüzgar.
alçak damlı evlerin yüksek, küçük pencerelerinden
soluk ışıklar yayılırdı geceye
köpek havlamaları korkulara karışır
kaygıları beslerdi.
sonra dağlardan kurşun sesleri gelirdi belirli belirsiz
namlunun ucunda çirpınırdı yürekler.
ağutlar yankılanırdı dağlara doğru
kapılar kırılır,
talan edilirdi sevdalar, umutlar
ve insan olan ne varsa.
ve kan akardı derelerimizden
zilan, munzur, otuz üç kurşun ve nevala kasaba
ve ülkenin bütün derelerinde.
o iklimde kalırdı acılar.
duymazdı bir allah'ın kulu çılgınlığımızı
ve dağlara sevdalanırdık karabasan gecelerin
sabahında
direnmek kalırdı Kürde çünkü yaşamın bir başka adı
direnmekti”*

Kızılırmak'ın Nevala Kasaba şarkısında sözler girmeden önce bir şiir okunur. Yaşlı bir adamın sesinden, olabildiğine içli... Birçoğumuzun dinlerken gözlerini dolduran bu ses Ape Musa'nın sesidir.

“Zilan, Munzur, otuz üç kurşun ve Nevala Kasaba” diye sıralarken O; aynı kahpe kurşunun kendi canını alacağını, Kürdistan'ın derelerinden bu kez kendi kanının akacağını tahmin etmiş miydi? Etmişse bile Ape Musa, kendi deyimiyle, “Türkiye'nin 55 yıllık girdisinin çıktısının yeminli, canlı bir şahidi, sanığı, mahkumu ve davacısı” 73 yaşında bile yorgunluk nedir bilmemiş, yolundan şaşmamıştı. Hain kurşun O'nu soluk bir gece lambasının hemen altında kana buladığı gün bile, O'nu hainler değil, insancıl yüreği vurmuştu...

Musa Anter 1918 yılında Nusaybin'in Zivin köyünde doğar. Mardin'de ilkokul, Adana'da ortaokul ve liseyi bitirir. İlk gözetimsiz Dersim isyanı sırasında yaşar. Atatürk'ün annesine küfrediği gerekçesi ile 45 gün gözaltında tutulur. Ancak daha sonra Anter Ağa'nın oğlu olduğu için affedilir ve serbest bırakılır. 1941 yılında İstanbul'a gider ve İstanbul Hukuk Fakültesi'ne kaydolar. Burayı bitirir ancak mesleğini yapmaz. İlk kez 1934 yılında tutuklanan Anter, 1959'da 49'lar davasından, 1970'lerde Devrimci

Doğu Kültür Ocakları davasından, 12 Eylül döneminde ise Kürtçülük propagandası yaptığı gerekçesi ile tutuklanır. Anter toplamda 10 yılı aşkın süre cezaevinde yatar. '71'de kapatılan TİP'in yöneticilerinden olan Anter, '92 yılında, Özgür Gündem ve Yeni Ülke gazetelerinde köşe yazarlığı yaptığı yıllarda Diyarbakır'da kurulan hain bir pusu sonucunda yaşamını kaybeder.

Musa Anter'in ölümü uzun yıllar faili meçhul olarak kabul edilmiş, devlet tarafından türlü manipülasyonla geçiştirilmeye çalışılmıştır. Ancak ölümünden 13 yıl sonra Anter'in vurularak öldürülmesine karışmış olan Abdülkadir Aygan konuştu. Aygan'ın yaptığı açıklamalarla beraber Anter cinayetinin gerisindeki devlet eli, cinayetin JİTEM bağlantıları bütün açıklığı ile gözler önüne serildi.

JİTEM adına çalıştığını ifade eden Aygan, Musa Anter'i öldürmek için eski bir PKK itirafçısını kullandıklarını itiraf etti. Aygan'ın anlatımlarına göre, Hogir kod adlı itirafçı Musa Anter'i tanıyordu ve O'nu tekrar PKK'ye katılmak istediğini söyleyerek görüşmeye çağırdı. Anter'i almaya Hamit isimli biri gönderildi. Bu sırada Anter'in Hogir'in yanına gelmek için kullanacağı yolda katiller pusu kurmuştu. Altlarında ise JİTEM'in Yeşil'e armağanı bir Land Rover vardı. Musa Anter, akşam beraber yemek yediği Orhan Miroğlu'nu da yanına alarak, Onları Hogir'e götürmek Hamit'le beraber bir taksiye bindi. Miroğlu o günü daha sonraları şöyle anlatacaktı; “Olayın olduğu gün yani pazar günü akşam saat 8'de otele gittim. Onunla (Musa Anter ile) büyük otelde buluşacaktık. Bu otel Budaklar'ın oteliydi, onlar işletiyordu. Otelde onunla sohbet ettik. Misafirleri vardı onlar gittikten sonra biz Musa Abi ile baş başa kaldık. Otel kombilerinden biri Musa ağabeye, ‘abi senin beklediğin misafir geldi’. Bana daha önce arazi sorunu olduğunu söyledi. Ama itirafçılarla bir toplantı olacağını söz etmemişti. Eğer söz etmiş olsaydı müdahale ederdim. O dönemde Diyarbakır'da böyle bir toplantıya katılmak çok tehlikeliydi. O'nu vazgeçtirmeye çalışırdım. En azından ben gitmezdim. O kalktı misafiri asansörde karşıladı, birlikte yukarıya çıktılar. Döndüğünde üstünü değiştirmişti. Daha önce de bunlar Musa ağabey ile telefonlaşmışlar ve O'nu ikna etmişler. İşte ‘öbür tarafta da samimi itirafçılar var. Kürt halkına çok büyük zararlar verdik yeniden barışmak istiyorlar’

gibi... Musa ağabey de sanki ulusal bir görevi yerine getirecekti, Kürtler arasında bir dargınlığı, yani bir çekişmezliği sona erdirecek gibi bir misyonu yükleniyordu. Bu, aslında O'na yüklenen bir misiyordu.”

Bindikleri taksi hareket ettikten bir süre sonra Hamit'in heyecanlı davranışlarından dolayı Anter ortada bir gariplik olduğunu sezerek Miroğlu'na da bunu belli etti. Hamit sürekli onları istediği rotaya sokmaya çalışıyordu. Ancak yaşanan bir terslikten dolayı Land Rover ve içindekiler olmaları gereken yere ulaşamamışlardı. Kendisinden şüphelenildiğini fark eden Hamit, bunun üzerine “geldik” diyerek arabayı durdurdu. Soluk bir sokak lambasının altına geldiklerinde ise Miroğlu ile beraber araçtan inen Anter'i birkaç el ateş ederek kafasından vurdu. Anter vurulmadan hemen önce Miroğlu'na neden Hamit'le olduklarını söylemişti, Miroğlu itirafçılarla görüşeceklerini duyar duymaz zaten endişelenmişti. Yine Miroğlu'nun yaptığı açıklamalara göre olaylar şöyle gelişti; “(Hamit) çok tedirgindi, gitmesi gereken noktanın endişesini yaşıyordu. Sonra peşmerge konutları karşısında, Cumhuriyet Mahallesi'ne girdik. Orada bizi 36. sokağa soktu. Musa ağabeyin sınırları bayağı bozulmuştu.

Meğer bu kişi bizi öldürecek yer arıyormuş. Biz halen farkında değiliz. Silahı ne zaman çektiğini o arada görmedim. Daha Musa ağabey sözlerini bitirmeden adam tabancasını ateşlemişti. Musa ağabey kafasından aldığı yaralarla öldü. Tahminen 10-15 beş dakika yaşadı. Ben de yaralıydım ve kısa bir aradan sonra kendimden geçtim. Sırtımdan, bacağımdan ve ellerimden üç-dört kurşun yarası almıştım.”

Musa Anter 20 Eylül 1992'de 74 yaşındayken devlet tarafından beslenen kontra güçlerin silahlı saldırısı sonucu yaşamını kaybetti. Bütün bir yaşamını mücadele içerisinde geçiren, mücadelenin karşısına çıkardığı birçok bedeli çekinmeksizin ödeyen, 70'li yaşlarına kadar inandığı çizgide ilerleyen, herkesin amcası Anter, sermaye düzeni tarafından katledildi. O'nun sesinden dinlediğimiz şiirde söylendiği gibi; yaşamın bir başka adı direnmekti; işte Ape Musa yaşamına yüreğini koyanlardandı!

Musa Anter'i ölümünün 15. yılında saygıyla anıyoruz.

“İlk ırzıma geçtiklerinde çok ulusluydular! Tarih: 20 Mart 2003...”

İşgal altındaki topraklarda kadın olmak!..

Sayfalar dolusu lanet olası istatistikler... Ölü, yaralı... Birkaçı çocuk, birkaçı asker... Parça tesirli bombalar, yerden seken kurşunlar... Birisinin üzerine bina yıkılmış, biri ortasında kalmış bombalanan çocuk bahçesinin... Sayılar, bitmek tükenmek bilmeyen, herbiri bir insan yerine geçmiş olan sayılar... İnsanlar son nefeslerinde isimlerini yere düşürmüşler gibi. İlk ölenin adını birinci koydum, ikincisi ikinci...

Sayfalar dolusu işgal raporlarında savaş harcamalarından sonra iki satır ayrılmış işgal edilen toprakların kadınlarına... Özene bezene yazılmış milyon dolarlık harcama dökümünün yanında kargacık burgacık bir tecavüz, bir fuhuş... Hiçbir istatistikte yer bulamamış Iraklı annenin kayıplarına tuttuğu yas... Yer bulamamış Filistinli annenin çektiği açlık-sefalet... Ahşap kapıdan tahtaları bıçakla soyarak suda kaynatıp aş diye çocuklarının önüne koyduğunu hiçbir rapor yazmamış... Ne Kerime'nin adı var, ne Süha'nın... Esmâ da yok, Fasıla da... Güvensizlik duygusunun işgalcilerin tarihinde de raporlarında da yeri yok.

Sıradan bir kadın olmak isterdi Süha. Eskisi gibi. Çocuklarının okuldan dönüş saatinde, kocasının işten dönüş saatinde yemek yapan, gece yatakları yapıp, sabah toplayan... Yıllar yılı isyan ettiği köleliğine bile razıydı, yaşamaktansa bu işgal cehennemini. Kim tikmişti onu kan kokan bu adamla, pislik içindeki bu odaya? Kim ilk ırzına geçmişti Süha'nın? Kocasını kim vurmuştu? İlk ne zaman aç kalmıştı çocukları?

İşgalin ilk günlerini iyi hatırlıyor Süha. O günlerde bunalmış, kadın olmaktan tiksinen bir haldeydi. Saddam rejiminin baskı ve zor uygulamaları ile toplumun örf ve adetleri kadınların bütününe köşeye sıkıştırmıştı. Süha için o dönemde yaşam, peçenin ardından görebildiklerinden, fikri sorulduğunda söylediklerinden ibaretti.

Sonra Irak'a ilk bomba düştüğü gün kaygılı bakışlarını televizyon ekranından ayıramayan Süha ilk kez kadınlık vazifesini unutmuş, kocasına yemek yapmamıştı. Kocasını da neyse ki açlığını unutmuştu. Süha'nın kafası karmakarışık. Ertesi gün kocası çocuklarını Süha'ya emanet etti. Daha ertesi gün kocası gelmedi. Süha bir süre elindeki avucundakilerle yetindi ve bekledi. Sonra umut etmekten vazgeçti.

Bir sabah uyandı Süha. Evdeki kırık aynanın karşısında ayağa kalktı. Bir şeyler yapmalıydı. Yıllarca hep “sen yapamazsın” cümlesinin çeşitli versiyonlarını dinlemiş, özgüven edinmeye hiç fırsatı olmamıştı. Kırık aynanın karşısında öylece durdu. Bebek hastaydı. Kocasının akrabalarından da haber alamıyordu. Bebek iyileştirilmeliydi. Bunu Süha yapamazdı, bunu doktor yapacaktı. Doktor “para” diyecekti. Aynanın karşısında daha dik durdu. Bebek için çalışmak zorundaydı. Hemen... Bir an önce...

Süha, ABD'yi alkışlarla karşılamış petrol zengini bir ailenin temizliğine gidip gelmeye başladı. İş bulunana kadar bebek ölmüştü. Kocasını ve bebeği yoktu. Her gün bir komşusu ya da tanımadığı ama aşına olduğu yüzler eksiliyordu. Geçen gün hep veresiye alışveriş yaptığı bir bakkal dükkanını açmamıştı. Sonraki günlerde de bu böyle devam etti.

Süha borçlarının silindiğine sevinse miydi?! Kocasını ve bebeği yoktu ama 4 çocuk vardı. Süha çalışmak zorundaydı.

Her gün temizliğe gitti. Her saat başı temizlik yapsa da eve sinmiş kan kokusu çıkmıyordu sanki. Her dakika silse parkeleri, yerdeki kan lekesi azalmak bir yana artıyordu. Oysa bu evde işgalden sonra tek bir kayıp verilmemişti. Evdekiler işgalden sonra şişmanlayacak kadar saygın kimselerdi. Süha onurunu toz bezi edip, onursuzların kan lekelerini söküp atmaya çalışırken arkasında bir el belirdi. Beline dolandı el, Süha direndikçe dayak ve küfürlerle karışık ahlaksız bir isteği kustu belindeki el... Süha bayıldığı yerde doğruldu birkaç saat sonra... Kalktı, tarandı. Evine döndü.

Gece yatağında kara kara düşündü. 4 çocuk vardı. Ve yaşam gün geçtikçe zorlaşıyordu. Her yerde bombalar patlıyordu her an. Pazara çıkmak tehlikeliydi. Sokaklar tehlikeli. Çalışmak tehlikeliydi. Çalışmak... Süha tecavüze uğramıştı. Birden hatırladı sanki, birden doğruldu yatakta. Ağlamaya başladı birdenbire. Direnişçiler ellerinde silahlarla karşı koyuyorlardı ABD askerlerine. Her gün çatışmalar çıkıyordu. Sanki Süha taşıyordu onların bütün mermilerini. Sanki Süha yüklenmişti kendisinin iki katı cephanelikleri... Öylesine yorgundu işte. Cephenin gerisinde kalanların yorgunluğu değildi bu. Çünkü yaşanan iki ülke arasında yapılan bir meydan savaşı değildi. Bu bir işgaldi. Doğal olarak Süha'nın durduğu her yer, her sokak, her köşe başı cephenin ortasıydı. Küçük oğlu yoldaki tenekeye futbol topuymuş gibi vurduğu anda vurulabilirdi... Kızı camdan bakarken ölebilirdi. Bunların hiçbiri olmazsa bile, Süha yatakta kendine acımaya devam ederse açıktan kırılabilirlerdi.

Gece saat geçti. Ama şehrin birçok yerinden duyulan taramalı sesleri işgal altındaki topraklarda gecenin de yasaklandığını anlatıyordu. Kapı çalındı;

tak tak tak... Uzaktan bir el ateş edildi. Kapı tekrar çalındı. Açtı Süha. Belindeki el gelmişti. Ve yanında yeni bir el... Kapıyı itmeye çalıştı Süha... Nafile... Çocuklar uyumuştur. Uyanırlarsa olacakları Süha bilemezdi... Korktu. Gözlerini kapadı. ‘Ben Irak’ım’ diye düşündü. Parçalanan, işgal edilen, ırzına geçilen ülke benim... Sonra adamlar gitti. Sabah Süha çocuklarına ekmeğe aldı. Ancak ekmeğe ve bazen peynire yetiyordu para. Ama Süha çocuklarına her sabah ekmeğe aldı bundan sonra...

Aynanın karşısında dikildi Süha. Ayna kırık. Süha'nın görüntüsü de kırıldı. Arkasında beliren oğluna baktı. 14'tü yaşı. Çocuk “gideceğim” dedi. Süha gururla “yolun açık olsun” dedi. Sarılmadı oğluna.

Aynanın karşısında tarandı. ‘Hayır’ dedi. ‘Ben fahişe değilim!’ Yüksek sesle konuştu; “Eğer çocuklarımı doktora götüreceğim kadar param yoksa, onları korumak için ne gerekiyorsa yaparım, çünkü ben bir annemim. Başka ne olduğumun ya da ne kadar yoldan çıktığının bir önemi yok, ben bir annemim!”*

Sonra bir kağıtla kalem buldu. İlkokuldan terk yazısıyla yazmaya başladı: “İlk ırzıma geçtiklerinde çok ulusluydular. Tarih: 20 Mart 2003... Direnmekten hiç vazgeçmedim. Bir cepheye dönüştürdükleri dünyaya ekmeği hep ben taşıdım!”

* Süha, Irak'ta önce tecavüze uğrayıp, ardından fuhuşa zorlanan kadınlardan biri. Yapılan açıklamalara göre Irak'ta çok sayıda kadın benzer saldırılarla karşı karşıya. Tecavüze uğrayan ve fuhuşa zorlanan, daha sonra da işsizlik sorunu ve maddi olanaksızlıklar karşısında bunu sürdürmek zorunda kalan kadınların sayısı gün geçtikçe artıyor. Bununla beraber bu kadınların büyük bir kısmı bu durumu kaldıramayarak intihara kalkışıyorlar. Iraklı kadın örgütlerinin yaptığı açıklamalara göre, Irak hastaneleri fuhuş yaptığı için intihara kalkışan kadımlarla dolu...

Gülsuyu'nda coşkulu festival!

“Erdal çala kalem idam edildi!”

12 Eylül faşist askeri darbe döneminde idam edilen Erdal Eren'in idam kararını Yargıtay 3. Dairesi iki kez bozmuş, ancak Erdal Eren buna rağmen idam edilmişti. O dönemde Yargıtay 3. Dairesi üyesi olan emekli hakim albay Ahmet Turan darbeden yıllar sonra Vatan gazetesine çeşitli açıklamalarda bulundu.

İşte hakim Ahmet Turan'ın yaptığı açıklamalardan bazı pasajlar:

“Erdal Eren davası 12 Eylül'den önce başlamıştı ama sıkıyönetim ilan edildiği için sıkıyönetim mahkemeleri vardı. Erdal Eren, sıkıyönetim mahkemesinde yargılanıyordu. Mahkeme, Erdal Eren'i inzibat eri Zekeriya Önge'yi bilerek, kasten, taammüden öldürdü diye idama mahkum etti. Avukatlar kararı temyiz etti ve dosya bize geldi. Ben raportör olarak atandım. Dosyayı inceledim ve diğer üyelere anlattım.

Erdal Eren'in eri kasten, bilerek öldürdüğü noktasında bir delil yoktu ve 15 Temmuz 1980'de kararı 2 muhalif oya karşı 3 oyla bozduk. Bozma kararımız üzerine dosya tekrar sıkı yönetim mahkemesine gitti. Yeniden yargılandılar Erdal Eren'i... Tekrar idama mahkum edildi. Temyiz edildiği için tekrar bize geldi. Yaptığımız inceleme sonunda 28 Ekim 1980'de kararı tekrar bozduk. Askeri Yargıtay Başsavcılığı kararı 'onayın' diye bize göndermişti ama biz kararı yine yetersiz bulduk.”

“Kararı 2'nci kez bozunca yasaya göre Başsavcılık kendi tebliğnamesine aykırı karar çıkarınca itiraz hakkı olduğu için itiraz etti ve dosya Daireler Kurulu'na gitti. 15 kişilik heyette 2 muhalif üyenin oyuna karşı 13 üyeye kararı onadılar. Hakkı Erkan ve Erdoğan Başhekim adlı üyeler bu karara muhalifti. Çünkü Erdal Eren asılmasın, en azından Ceza Kanunu'ndaki 59'uncu takdiri

tahrir sebebi yani kendi takdirini kullanarak idam cezasına müebbete çevrilmesini istediler. Ama olmadı.”

“Ben idam kararına karşı çıktım. Çünkü Erdal Eren ifadesinde diyor ki; ‘İnzibat askerleri üzerime doğru gelirken panikledim ve ateş ettim. Askerlerin hepsi benim hedef menzirim içindeydi. Yedek şarjörüm, tabancamda daha 5 tane mermi vardı. Eğer öldürme kastıyla hareket etmiş olsaydım bunların hepsini kullanırdım. Askerler üzerime gelince ben gelişi güzel ateş ettim’ diyor. Burada çok hassas bir nokta var; Vurulan erin cesedinden çıkarılan mermi

çekirdeği ile samığın tabancasından çıkan mermi çekirdeklerinin doğru dürüst mukayesesi yapılmadı. Olay yerinde iki tabancaya ait boş kovanlar bulunuyor ama onların Adli Tıp'a gönderilip mukayesesi yapılmadı. Eri vuran kurşun yüzde 100 Erdal'ın tabancasından çıktı diye bir şey yok dosyada. Çünkü incelenmemiş.”

“Erdal Eren'in yaşı tutmuyordu, 18 yaşında değildi. Röntgen çekirip kemik kalınlıklarına göre bir rapor hazırladılar ve 18 yaşında dediler. Onun inandırıcı olduğunu sanmıyorum. Adli Tıp'ta adam röntgeni çekiyor ve yaşı 18 diyor. Tarafsız mıdır? Nereden bileceğim o ortamda.”

Söleşinin bundan sonraki kısmında emekli hakim, o dönemde kendisinin 17 hakimle birlikte görevden ayrıldığını belirtiyor. Erdal Eren'in idamının bunun tek nedeni olmadığını, açık bir biçimde hiçbir emir verilmese bile, hakimlik görevini bağımsız yürütemeyeceğini anlamasının ayrılmasına neden olduğunu belirtiyor. Erdal'ın çala kalem idam edildiğini, aslında suçlu olmadığını düşündüğünü de ekliyor. Belki 'Evren incelese kurtulurdu' diye de boş bir inancı var. Ama belli ki Evren'in “Bir sağdan bir soldan astık... İki tarafa da mesafeli olduğumuz anlaşılabilir diye...” sözlerini duymamıştır...

“Yozlaşmaya, yıkımlara, yoksulluğa karşı mahallemize sahip çıkıyoruz!” şiarıyla örgütlenen ve üç gün süren Gülsuyu Festivali kapsamında ilk olarak 7 Eylül akşamı coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirildi. Gülsuyu halkı yıkım saldırılarına ve yozlaşmaya karşı mücadeleyi büyüteceğini haykırdı! Gülsuyu son duraklardan Nurettin Sözen Parkı'na düzenlenen yürüyüş yaklaşık 150 kişi katıldı. Yürüyüş boyunca “Yoksulluğa geçit vermeyeceğiz!”, “Yıkımlara geçit vermeyeceğiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” ve “Yozlaşmaya karşı gücümüz birliğimizdir!” sloganları atıldı.

Parkta devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşunun ardından İstanbul'da gerçekleşen yıkımlarla ilgili 15 dakikalık bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyonu festival açılış konuşması izledi. Mahalledeki yoksulluk ve yozlaşmaya değinilerek, örgütlü mücadele çağrısı yapıldı. Ayrıca kentsel dönüşüm projesi tehdidi altındaki mahallelerde yıkımlara geçit verilmeyeceği, kentsel dönüşüm projesinin bir rant projesi olduğu vurgulandı. Bu tehdidin Gülsuyu için de geçerli olduğu belirtilerek mücadele çağrısı yapıldı.

Konuşmanın ardından Tiyatro Simurg tek kişilik bir oyun sergiledi. Ardından Grup Diyar'ın söylediği türkü ve marşlarla halaylar çekildi. Gülsuyu Mahallesi muhtarı Sabri Şakar'ın kısa konuşmasının ardından Domane Dersim sahneye çıktı. Söylediği türkü ve marşlar kitle tarafından coşkuyla dinlendi. Sokak tiyatrosu Fatih Kolçak “Masallar Diyarı İmparatorluğu” isimli bir kukla oyununu sergiledi. Son olarak sahneye Grup Firtına çıktı. Gündoğdu Marşı hep birlikte söylendi.

İlk günkü etkinliklere 400'ü aşkın kişi katıldı. Festivali örgütleyen kurumlar alanda standları ile yer aldılar.

İkinci gün...

Festivalin ikinci günü bini aşkın işçi ve emekçi yıkımlara, yozlaşmaya ve yoksulluğa karşı mahallerine sahip çıkacaklarını haykırdı.

İkinci gün, “Yıkımlar ve barınma hakkı” konulu paneller başladı. Konuşmacılar yıkım sorununun sadece Gülsuyu Mahallesi'nin değil diğer emekçi semtlerini de kesen bir sorun olduğunu, “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altında tüm gecekondu mahallerini yıkım tehlikesinin beklediğini söylediler. Yıkımlara karşı diğer emekçi semtleri ile birlikte ortak bir mücadele verilmeden ve yerellerde yıkımlara karşı örgütlülükler oluşturulmadan bu saldırının durdurulamayacağını vurguladılar.

Panelin ardından konser alanına geçildi ve müzik gruplarının programı başladı.

Sahneye ilk olarak çıkan Kısmet Yıldız'ın söylediği Kürtçe türküler eşliğinde coşkulu halaylar çekildi. Daha sonra bir kukla gösterimi gerçekleştirildi. Babil Halk Sahnesi'nin kısa tiyatro oyununun ardından Grup Yorum sahneye çıktı. Grup Yorum türkü ve marşlarla coşkuyu bir kat daha artırdı. Ardından sahneye çıkan Birol Topaloğlu'nun söylediği Lazca türküler ve çekilen horonlarla festivalin ikinci günü coşkuyla son buldu.

Üçüncü gün...

Festivalin son günü “Yozlaşmaya karşı çözüm yolları” konulu paneller başladı. Yapılan konuşmalarda emekçi semtlerde devletin sistematik bir şekilde yozlaştırma politikaları uyguladığı, devrimci ve muhalif kimliğin bu saldırılarla kırılmaya çalışıldığı vurgulandı. Yozlaşmaya karşı mücadelenin başarısı için örgütlenme çağrısı yapıldı.

Panelin ardından Tiyatro Simurg Küba Devrimi'ni anlatan bir oyun oynadı.

Tiyatronun ardından ‘Mahallemizde yaşanan sorunlar’ başlıklı halk toplantısı gerçekleştirildi. Son dönemde mahallede yaşanan polis terörünün gündeme getirildiği toplantıda yapılan konuşmalarda, şiddet kullanılarak mahalle halkının sindirilmeye çalışıldığı, en temel haklarının gaspedildiği vurgulandı. Mahalle halkı da söz alarak mahallede yaşanan sorunlara ilişkin düşüncelerini dile getirerek çeşitli tartışmalar yaptılar.

Festival Grup Çinko, Grup Toroslar'a Yolculuk, Gülnaz Oğuz, Soner Soyer ve Hasan Sağlam'ın söylediği türküler ve çekilen halaylarla sona erdi.

Mücadele Postası

Yılmaz Güney Paris'te anıldı

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney'i ölümünün 23. yılında ACTIT, FDHF, BİR-KAR, FTIF ve ASFA Güney tarafından düzenlenen ortak bir etkinlikte anıldı.

Etkinliğin bir bölümü Yılmaz Güney'in mezarında gerçekleşti. 9 Eylül günü 250 kişinin katıldığı mezar anması bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından Yılmaz Güney'in devrimci kimliğini ve mücadele yaşamını anlatan bir konuşma yapıldı. Kitlenin büyük bir bölümü aynı mezarlıkta yatan Ahmet Kaya'nın mezarını da ziyaret etti.

Anmanın ikinci bölümü ise ACTIT lokalinde devam etti. Yılmaz Güney'in sanatsal yaşamı ve devrimci kişiliği üzerine bir panel düzenlendi. Panelistler, Yılmaz Güney'in bıraktığı mirasa sahip çıkılması gerektiğini, kültür ve sanat alanında önümüzde birçok görev durduğunu hatırlattılar. Kitlenin de katıldığı tartışmaların ardından Grup Su söylediği türkü ve marşlarla etkinliğe canlılık kattı.

Mustafa Suphiler'in TKP'si 87 yaşında!

Mustafa Suphi Kültür Merkezi'nde TKP'nin 87. yılına ilişkin bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlik devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirilenler anısına saygı duruşu ile başladı. Bu esnada Enternasyonal marşı söylendi. Ardından İstanbul ve İzmir 10 Eylül Kolektifleri'nin destek mesajları okundu.

Dernek başkanı tarafından yapılan konuşmada, TKP'nin kurulduğu dönemin tarihsel koşullarına, yüklendiği misyona, o günden bugüne süren mücadeleye değinildi. Ardından askeri bir fabrikada genç bir işçi iken TKP ile tanışan ve mücadeleye katılan, 12 Eylül ile birlikte tutuklanan Osman Şen kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasını TKP üyesi olan Nazım Hikmet'in "Hürriyet Kavgası" şiirini okuyarak bitirdi.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı etkinlik, türkülerin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Cehennemi cennete çevirecek olan bizleriz!

Bir işçinin patronlar tarafından ne kadar sömürüldüğünü anlamak için, o işçinin gözlerine, ellerindeki yaraya bereye bakmak, yürürken ne kadar zorlandığını görmek bile yetiyor.

Yeni çalışmaya başladığım ve ayrıldığım fabrika bu anlattıklarına uygun bir işletme. Patronu ve yaverleri bizleri işe alırken işyerinin ne kadar iyi olduğunu, çalışma koşullarının ne kadar rahat olduğunu, sosyal hakların ne kadar çok olduğunu övüp durmuştu. Bu sömürü cehennemini ilk başta cennet gibi sundular bize. Bizler de başka yerlerdeki kötü koşullardan kaynaklı bu yalanlara çok çabuk kandık. Kısa sürede buranın da diğerlerinden farklı olmayan bir cehennem olduğunu gördük. Ben de buranın tam bir sömürü cehennemi olduğunu işe başladığım ilk günden itibaren anlamaya başladım.

İşyerine adımımı attığım ilk anda yerde yatan işçiler vardı ve uyanmaya çalışarak işbaşı yapmak için hazırlanıyorlardı. İşe başlama zili çalmıştı. Kimse gıkını çıkarmadan sadece önündeki işe bakıyor ve hiç durmadan çalışıyordu. En ufak bir şey olduğunda ustabaşları hemen dikiliyor ve işe devam etmemizi söylüyorlardı.

Çalışma koşullarına ilişkin anlatılanlar ile gerçekler arasındaki fark işçilerin konuşmaları esnasında bir bir açığa çıkıyordu. Ne çalışma süresi kısaydı ne de koşullar müdürün anlattığı gibiydi. Ne günde on saat çalışılıyordu ne de

hafta sonları tatildi. Sürekli gece ikilere kadar mesai yapılıyor, işçiler mesaiye kaldıklarında yatacak yatak bulamıyorlardı.

Bu kadar sömürü yetmezmiş gibi aşağılanmak da cabasıydı. İşlediğimiz metal altın olduğundan, iş çıkışlarında potansiyel hırsız muamelesi görüyorduk. Yarım saat hepimiz didik didik aranıyor dedektörlerden geçiriliyor ve de her türlü hakarete uğruyorduk.

Biz bunları yaşarken zengin ettiğimiz patron son model araçlarla işe geliyordu. Bizler yatacak yatak bulamazken o pahalı elbiseler giyiyordu. Bizler üç kuruş için tüm bunlara katlanırken, o bizlerin ürettiği altınlardan kendine altından bir dünya kuruyordu.

Ve tüm bu koşullara rağmen sesimizi çıkarmadan çalışmaya devam ediyoruz. Bir süre sonra doğal olarak dayanamadığımız için işten çıkıyoruz. Kolay olanı yaparak sorunu kendimizce bir süreliğine çözmüş oluyoruz. Ama düşünmüyoruz ki biz zaten dışarıdaki cehennemden kurtulmak için bu "sahte cennete" geldik. Her yerde birbirine benzer koşullar. Biz ise birinden çıkıp diğerine giderek kurtulduğumuzu sanıyoruz.

Bu sorunlardan sonsuza dek ancak birlikte örgütlü bir şekilde hareket edersek kurtuluruz. Bu şekilde patronların zenginliğine son verip kendi zenginliğimizi kurabiliriz. Bu sömürü cehennemini ve sömürücüleri yok ederek hayatımızı cennete çevirebiliriz.

Yeni Bosna Güner Hediyeelik Eşya ve Kuyumculuk'tan bir işçi

Mücadelemiz şehitlerimizle sürecek!

7 Eylül günü Onur Mahallesi'nde Atatürk Açık Hava Tiyatrosu'nda Erol Toy'a ait "Pir Sultan ölür dirilir" adlı tiyatro oyunu sahnelendi. Oyunda devleti teşhir eden birçok noktaya değinildi. Arada Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirdik. İnsanların ilgisi olumlu oldu.

Biz yılmadık, yılmayacağız! Evet Pir Sultanlar ölür dirilir. Pir Sultanlar ölmez. Habipler, Ümitler ölmez. Biz sömürünün karşısında olacağız. Ta ki devrime kadar, sosyalizmi kurana kadar. Mücadelede şehit düşenlerimiz daha çok umut katacak bize. Hiçbiri ölmedi, ölmeyecek! Yaşatıyoruz, yaşatacağız!

Bir Kızıl Bayrak okuru

İHD'den "Beyoğlu Esnafı" yürüyüşü protestosu

Beyoğlu polisinin Nijeryalı Festus Okey'i öldürmesinin ardından kendisine "Beyoğlu esnafı" diyen bir grup 8 Eylül günü "Beyoğlu polisine destek" adı altında yürüyüş düzenlemişti.

İHD İstanbul Şubesi 10 Eylül tarihinde yaptığı yazılı açıklamayla "Beyoğlu esnafı" imzalı eylemi protesto etti. Açıklamada, bu yürüyüşün insan hakları açısından son derece riskli ve polisin yapmış olduğu şiddeti meşrulaştırma eylemi olduğunu belirtildi. Yabancı düşmanlığının tırmandırıldığı ifade edilerek, bu tür eylemlerin buna zemin yarattığı söylendi. Açıklama "Beyoğlu'nda huzur, polis şiddetiyle değil, ancak insan haklarına saygı gösterilmesiyle sağlanır" ifadesiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Tersane işçilerinin iş cinayetlerine,
ücret gasplarına, sigortasız çalışmaya,
karşı mücadelesi sürüyor!**

**Tersaneler cehenneminde
direniş ateşi büyüyor!**

